

ФРЕД САБЕРХАГЕН

ОКТАГОН

Превод от английски: Крум Бъчваров, 1995

chitanka.info

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

„Старуеб“ е истинска игра и е толкова популярна, колкото се описва в тази книга. Тя е собственост на Flying Buffalo, Inc. от Аризона. Компанията „Берсерки“^[1] е измислена, както и всички герои в книгата. Никой от тях не отразява действителна личност и най-вече служителите на Flying Buffalo или когото и да било от играчите на притежаваните от тях игри.

Но описаните тук компютри и по-голямата част от хардуера са действителни или се приближават до действителността. Независимо дали ви харесва.

Фред Саберхаген

Албъкърк, Ню Мексико

[1] Берсерки — скандинавски митологични герои, войни-опустошители. — Бел.прев. ↑

1.

Следващия път можеше да бъде Пирата.
Или навярно Лудия учен.

Не Берсерка, каза си замислено Карл Тарталия. За него имаше нещо отблъскващо в тази тъмна идея, макар и всичко да бе само за забавление, само игра.

Може би Колекционера на артефакти^[1]? Но понеже бе новак, му се струваше, че ще е много трудно да спечели играта точно с него; един герой-победител се нуждаеше от някакво изключително качество, което Колекционера не притежаваше. Вероятно по-нататък — Тарталия вече бе харесал много играта и беше сигурен, че ще играе отново и отново — щеше да опита с Колекционера, просто да види как е.

Тази игра имаше двайсет степени и краят ѝ не се виждаше; беше първият опит на Тарталия със „Старуеб“ и той бе започнал със Строителя на империи, защото други играчи му бяха казали, че е добър избор за начинаещи. Строителя на империи печелеше точки със самото си притежание на светове, фабрики и популационни единици. След сериозно проучване на правилата, на Тарталия му се стори, че Строителя на империи трябва да е най-вероятният победител. В действителност единственото, което изобщо го тревожеше в Строителя на империи, бе, че действията му май прекалено много приличаха на продаването на домакински съдове — чист и уреден начин за осигуряване на скромен доход, — а Бог знаеше, че той се занимаваше и прекарваше в тази работа по осем часа на ден. Ето защо в началото на играта Тарталия дори не си бе и помислил да избере Търговеца.

От гледна точка на Тарталия неотдавнашното напускане на Делия, заедно с внушителния й багаж, имаше и лошите, и добрите си страни. Един от положителните аспекти бе, че сега можеше да остави всички свързани с играта принадлежности да се разпрострат из целия апартамент, както обичаше той. Върху пода на спалнята за гости все още стоеше играта „Дипломация“ — от миналия петък, когато си бяха

тръгнали момчетата. Смятаха да я довършат, когато се съберат отново. А сега в центъра на пода в стаята, която служеше за дневна и трапезария, властваше саморъчно изработената от Тарталия карта на „Старуеб“; за да отвори място за нея, той избути масата с около половин метър настрани. Около картата на пода бяха пръснати купчини хартия, бележки, папки и пликове, полезни при проследяването на тънкостите в играта. Разбира се, посредниците, които трябваше да се занимават с ходовете на всички играчи едновременно, използваха в офиса си компютър, за да изчисляват резултата и да го разпечатват. Тарталия копнееше за свой собствен малък домашен компютър, който според него щеше да направи проследяването много по-прегледно и ефикасно. Може би наистина щеше да опита да си купи някой ден, когато цената им спаднеше още...

Тарталия бе скицирал картата саморъчно върху изключително скъпа, специална хартия за игри. Беше около един квадратен метър и бе отпечатана на шестоъгълни полета. Той бе намерил голямо парче гладък и тънък шперплат, за да го подложи под картата, и така да може да рисува и пише върху нея. Оцветените шестоъгълници представляваха световете в играта или поне онези, които приемчивите космически флотилии на Тарталия бяха окупирали, посетили или изследвали. Проучената площ на двайсетина отбелязани шестоъгълници, разположени около първоначалния му роден свят, бяха обградени от бяло пространство. Там имаше още светове за откриване — неизвестни територии, владенията на останалите играчи, някои от които все още непознати на Тарталия дори по кодовото си име. Пирати, Берсерки, Луди учени, други Строители на империи и още Бог знае какви. На по-голямата част от останалите играчи, с чиито флотилии и светове се бе запознал от разпечатките, той знаеше само кодовите имена.

Близо до горния десен ъгъл на картата очакваха да им обърне внимание дипломатическите му писма, подредени в спретната купчинка — трябва да имаш известна организация по някоя част от живота си. Всеки плик бе маркиран с кодовото име на някой друг играч и съдържаше всички съобщения, получени от този играч, както и копия на изпратените от Тарталия отговори. Още от самото начало бе разbral, че за тази игра се изисква методичност.

Недалеч от малката купчинка дипломатически писма лежеше брошурана с правилата — четиридесет сильно захабени, гъсто отпечатани страници, готови за консултация. Купчината компютърни разпечатки до брошураната — по един лист за всеки ход от играта — показваше развитието на събитията от гледна точка на героя на Тарталия.

Освен това, там бе купчината с разпечатки на предишни питания и нареддания на Тарталия, които бе пращал на посредниците, за да ги вкарват в своя компютър, а те после му ги бяха връщали по пощата. И накрая, малките пластмасови кофички, които Тарталия използваше, за да съхранява различните жетони, парченца дърво и пластмаса, събрани от други игри, защото сега с тях представяше на картата своите флотилии, фабрики, народи и суровинни източници.

Изобщо, „Старуеб“ си я биваше. Тарталия смяташе, че до голяма степен това беше най-очарователната игра, с която се бе сблъсквал дотогава. А сега наоколо нямаше никой, който да тъпче нещата му и да мърмори, че било разхвърляно. Възможността да остави този път играта да се разпростре из целия апартамент предизвикваше у него усещане, донякъде сходно с разкопчаването на прекалено стегнат колан: бил си прекалено дебел, бил си мърляч, чиято жена го е напуснала. Но и удобствата, следствие на този факт, определено носеха облекчение.

Веднага щом се прибра вечерта от работа, Тарталия си изпече една пържола и си размрази малко пържени картофки в печката. Когато отвори и консерва грах, вечерята беше готова. Скоро след това той вече бе свършил с нея и бе разчистил всичко, за да попречи на хлебарките да се настанят стабилно в апартамента; по свой собствен начин, те бяха агресивни като всеки друг, дори като ОКТАГОН, по отношение на строенето на империи. Към шест и петнайсет малкото съдове и прибори, които Тарталия бе използвал, бяха накиснати в мивката и той вече палеше лулата си, позволявайки си да хвърли първия сериозен поглед за вечерта върху своята карта на „Старуеб“.

Само на няколко стъпки от горния край на картата една плъзгаща се стъклена врата водеше към измамно малкия балкон, на който Делия се бе опитвала да го накара да намери място за два стола, тъй че да могат да седят заедно и да съзерцават планината. Отдалечена на около осем километра, висока и гола, Сандия сега изглеждаше червеникаво-

розова от залеза, нашарена с тъмни, сурови сенки. Почти не се виждаше да е останал сняг, дори и по хребета. Пролет в Ню Мексико. Тарталия не искаше да се разсейва, затова се приближи до големия прозорец и спусна завесите. След това запали лампата.

Сега това бе Стаята на войната. Може би част от личния щаб на императора. Нещо като бункера на Хитлер. Покриващият целия под имперски килим показваше някои признания на износване, най-вече от предишните наематели. Върху този неизчистваем изтъркан килим се бе проснал мъж на около трийсет и пет годишна възраст, търговец, облечен в умерено модерни дрехи, без сако и вратовръзка. Тъмната му коса едва започваше леко да се прошарва, а коремът му се превръщаше в малко шкембенце. Време да отпусне колана. Щом се оригна, Тарталия почувства облекчение.

Сред полуразхвърляните листове хартия на пода той постави бланка, в която трябваше да попълни хода си и после да я прати по пощата. А сега и химикалката. Един брой от списанието за игри му осигурява добра подложка за писане — върху дъската под картата нямаше повече място. Щеше да изпрати хода си вечерта или на сутринта, а посредниците на играта щяха да го получат утре или вдругиден, което бе крайният срок. Фактът, че компанията „Берсерки“ се намираше точно в този град, бе удобен за Тарталия и според него донякъде ощетяваше играчите от Ню Йорк, Сиатъл или Атланта.

Империята, управляема от АГРАВАН — това бе кодовото име на Тарталия в играта — имаше неприятности. Бе атакувана на два фронта. Най-вече от ОКТАГОН, който, макар и също Строител на империи, настъпваше като Берсерк; в същото време и друг играч стреляше срещу Тарталия/АГРАВАН. Някъде бе чел, че разделянето на бойните сили обикновено е грешка, особено когато те превъзхождат по численост. А какво би сторил Наполеон на мястото на АГРАВАН? Ами Александър Велики или Патън? Несъмнено най-доброто, ако можеш да го направиш, бе да елиминираш бързо единия от двамата нападатели, после да се насочиш незабавно към другия. Но и двамата разполагаха с безбройни орди от кораби...

Преди няколко хода АГРАВАН бе сключил договор за взаимна отбрана с ЛУЦИФЕР, който сега трябваше да му прати помощ. Но колкото и пъти Тарталия да поглеждаше последната си разпечатка, на хоризонта нямаше и помен от помощ. Да предположим, че ЛУЦИФЕР

бе решил да остане неутрален? Или, което бе още по-лошо, че го предаваше, в съюз с враговете му... Вероятно най-добре би било да накара някой друг да нападне ОКТАГОН в тил...

Когато Тарталия стана от пода, за да си направи малко нес-кафе, слънцето вече бе залязло напълно. Той пусна още едни завеси и светна още няколко лампи. Многобройните платна на оживената улица навън шумоляха и свистяха като далечен прибой. С годините или може би дори с месеците, Албъкърк се превръщаше в голям град.

Тарталия/АГРАВАН вече на няколко пъти бе опитал да започне дипломатическа кореспонденция с ОКТАГОН, но врагът му отвръщаше кратко и злобно, като не съобщаваше нищо повече от истинското си име и адрес. Е, ако част от плана му бе да подлуди Тарталия, нямаше да успее.

От друга страна, ЛУЦИФЕР, макар и да не му помагаше, винаги отговаряше с желание. Живееше в Атланта. Тарталия се питаше колко ли щеше да му струва, ако се обадеше на ЛУЦИФЕР сега. До този момент не бе провеждал извънградски разговори, за да се съвещава с други участници относно играта; макар и да знаеше, че това би било съвсем нормално, рядко двама участници в една и съща игра живееха в един и същ град. Компанията „Берсерки“ я бе организирала така, че да попречи на играчите лесно да се срещат и да обсъждат.

Сега във въображението си Тарталия чуваше жената на ЛУЦИФЕР — приемаше, че е женен — да отговаря на обаждането му. Щом Тарталия ѝ кажеше, че се отнася за „Старуеб“, тя щеше да се извърне от телефона и да извика с търпелив и изстрадал глас: „За теб е, скъпи“. В тона ѝ щеше да се долови: „Още един от лудите ти приятели по игра“.

А когато се свържеше с ЛУЦИФЕР, какво щеше да му каже? Ти, копеле такова, по-добре да изпратиш флотилиите си да ми помогнат незабавно, в противен случай край на съюза ни. Изказано в по-учтива форма, разбира се. Игри като „Старуеб“ и „Дипломация“ бяха наистина съвсем като действителния живот. Рядко можеш да изразиш откровено чувствата си. Всичко зависи от това как ти се отдава манипулирането на другите хора, за да получиш онова, което искаш.

Недалеч по улицата долу някакви тинейджъри фучаха напред-назад с мощна кола. Изглежда нещо се бе случило с гърнето на колата,

ако изобщо не бе свалено. Тарталия отпи от кафето, което имаше много неприятен вкус, и постави чашата на килима до книжата си.

Вероятно Делия присъстваше постоянно някъде в подсъзнанието му. Защото, щом чу нещо да се опитва много леко да отвори задната врата на апартамента, неговото обяснение за подрънкането на бравата бе, че жена му се е върнала. Втората му мисъл бе, че вероятно е дошла, за да вземе нещо, което е забравила.

Ставайки, за да отвори на Делия, Тарталия едва бе преместил чашата от кафето върху мръсната мивка, когато се запита защо просто не е използвала ключа си. Или, ако не го носеше със себе си, защо не бе почукала, или пък защо не бе отишла на предната врата и не бе позвънила.

Тарталия стоеше в кухнята неподвижно, а протегнатата му ръка все още докосваше чашата, която току-що бе оставил. Той извика рязко:

— Делия?

Не последва отговор. Не, още по-лошо, последва неправилен отговор — бъркането на бравата се повтори. Тя се въртеше насам-ннатам; Тарталия виждаше движението ѝ, а и някой насиливаше ключалката. Нещо не бе наред. Делия би отговорила. Един нощен крадец би избягал, щом чуеше гласа на Тарталия. А някой пиян, съркал вратата, щеше да ругае, да диша тежко, да изпуска ключовете си и да вдига шум около себе си — нали?

Единственият прозорец в кухнята бе на съседната стена. Нямаше друг начин да види кой стои пред вратата, освен да го отвори.

Тарталия викна отново:

— Кой е там? — Остана доволен от увереността и агресивността на гласа си. Но никой не му отвърна. Само нещо метално започна да стърже по външната страна на вратата.

Без да знае какво е искал да направи, Тарталия се намери в спалнята си и отвори малкото чекмедже на нощната масичка. *Искам да се откажеш от това нещо*, спомни си той думите на Делия. Ръката му трепереше съвсем леко, когато извади от чекмеджето автоматичния 32-калиброр пистолет и с палеца си вдигна предпазителя.

Едва бе влязъл отново в кухнята, когато нещо, звучащо като чук или бейзболна бухалка, здраво разтърси задната врата. Той си помисли,

че може да усети как цялата евтино построена сграда потрепва от удара.

А после отново започна методичното стържене. По едно време на Тарталия му се стори, че вижда потрепване, като от пъхнато острие на нож, в пролуката до евтината ключалка. Бе казал на Делия, че ще постави резе, но така и не го направи.

Изщракване откъм ключалката и отново изщракване. Вратата започна да се отваря, като бавно се завърташе в нощта. След това спря да се движи, наполовина отворена, а който и да я бе отворил, оставаше скрит. С оръжието в ръка, Тарталия погледна в мрака, но не забеляза нищо, освен част от тъмната площадка на задното стълбище и откритата дървена стълба, която водеше надолу.

Той пристъпи предпазливо напред и се опита да види повече. Светлината на уличните лампи осветяваше част от паркинга зад сградата. Мястото, където обикновено паркираше Делия, бе заето, но не от нейния автомобил. Товарната кола на нейното място изглеждаше нова и бе боядисана в жълто и сиво. Съсредоточените мисли на Тарталия изоставиха фургона; нямаше конкретна причина да го свързва с който и да стоеше зад неподвижната, полуотворена врата.

Не възнамеряващ да им вика отново, които и да бяха те. Той бавно пристъпи, като насочващ повече или по-малко оръжието си. Къде бяха сега всички съседи, които можеха да му бъдат от полза? Занимаваха се със собствените си работи, разбира се, в собствените си апартаменти. Но какво ставаше, кой, по дяволите, можеше да бъде, кой ли луд или шегаджия би правил такова нещо?

Който и да стоеше зад вратата, демонстрираше ненормално търпение, като просто продължаваше да чака там. Или пък, внезапно си помисли Тарталия и усети нещо като появя на беспокойство, или пък натрапникът вече бе избягал, нагоре или надолу по стълбите. Веднъж отключена, вратата можеше да се откряхне сама. Бе закачена на зле построена, леко наклонена стена.

Тарталия пристъпи напред с нарастваща смелост, като си мислеше: „Тези луди копелета! Не знаят какви късметлии са. Много лесно можех да им тегля куршума и...“

Почти бе докоснал вратата, когато тя се бълсна в него с невероятна сила. Ударен по дясното рамо и отстрани по главата,

Тарталия започна да пада на прага. Но преди да се свлече окончателно, главата му бе притисната в менгеме между вратата и касата.

Беше се подпрял на едно коляно и не можеше да се изправи. И да не бе притиснат от онова, което усещаше като планина върху себе си, пак нямаше да може да се освободи. В отчаянието си, той се опита да натисне спусъка на пистолета, като го насочи към вратата. Но показалецът му някак си се оказа извън пръстена около спусъка.

Внезапно ужасният натиск изчезна, Тарталия падна напред на четири крака и изпусна оръжието от ръката си. Единственото, за което бе способен да мисли, беше главата му, която усещаше като страховден вакуум, готвещ се да всмуче в себе си цялата болка на света. Само след миг, сигурно бе, черепът му щеше да експлодира.

Сега подуши възможност да види какво имаше зад вратата. Това, което зърна, му бе познато и поне в общите си очертания можеше да бъде идентифицирано. Но от всички невероятни неща, които си бе представял, на тази малка стълбищна площадка...

Инвалидна количка?

Насочила се отново към главата му, вратата дойде прекалено бързо, за да може дори и да се опита да се предпази.

[1] Артефакт (археол.) — предмет, изработен от човек. —
Бел.прев. ↑

2.

— Тук е Робърт Грегъри.

— Здрави, чичо Боб...

— Но не съм си вкъщи. Когато това записано съобщение свърши, ще имате трийсет секунди да оставите съобщение за мен. Моля, започнете да говорите незабавно, след като чуете сигнала. — Макар и да бе живял в продължение на десетилетия, през по-голямата част от живота си, в различни райони на юг, гласът на чичо Боб все още звучеше повече като на нюйоркчанин, отколкото като на какъвто и да било друг.

Застанал в ултрамодерния терминал на летището в Атланта, Алекс Бароу почувства леко раздразнение. Бе малко глупаво да отправя топли приветствия към някаква машина. Той направи гримаса в телефонната будка и се приготви да започне отново, веднага щом проклетото нещо му дадеше възможност. В мига, в който писукащият сигнал в ухото му престана, той каза:

— Здравей, чичо Боб. Тук е Алекс. Алекс Бароу. Помниш ли, насъкоро ти писах, че щом се уволня, може да намина край теб по пътя си на север? Е, във вторник напуснах военно-въздушните сили и...

— Алекс? — Това бе същият глас на нюйоркчанин, който го бе прекъснал преди малко, но този път звучеше различно, живо и отзивчиво. Беше бърз и някак си внушаваше представа за човек, който работи извън кабинет; може би глас на моряк или летец. — Да, получих писмото ти. В Атланта ли си?

— Ти ли си, чичо Боб? На живо ли говориш сега? Да, на летището съм. Току-що смених самолета на път за...

— Скачай в някое такси и идвай веднага. Имаш ли ми адреса?

Алекс бе проверил, просто от любопитство, и бе видял, че в телефонния указател го няма, тъй като липсваше и номерът на чичо Боб. Майката на Алекс му бе изпратила и двете. Тя винаги държеше да се среща с членовете на семейството, когато пътуваше, но при нея това не се случваше често.

— Да — отвърна Алекс. — Да, аз...

— Добре, доскоро тогава. — Гласът звучеше приятелски и умерено ентузиазирано относно срещата, но в същото време и много ангажирано. А сега връзката бе прекъснala.

Алекс погледна телефона и затвори слушалката. Може би богатият му чичо щеше да възстанови разходите за таксито, а може би не. По дяволите, както и да е. Имаше пари в джоба си. Щом можеше да си позволи да лети до вкъщи, можеше да си позволи и да наеме такси, дори да обиколи целия град, ако се наложеше.

Пътуването се оказа наистина продължително, макар че за облекчение на Алекс такситата бяха по-евтини, отколкото в родния му град. Атланта, която виждаше за пръв път сега, докато пътуваше от юг на север по минаващото през средата ѝ шосе, приличаше на големите северни градове повече, отколкото бе очаквал. И все пак, червеният цят на земята, поне там, където бе оставена гола, се вместваше в изградената мисловна представа на Алекс за Юга. А също и пролетната жега.

Там, където според Алекс бе северният край на града и където очевидно преминаваше в предградията на горната класа, таксито зави наляво по тесен бетонен път, лъкатуещ сред зелен тунел от високи борове. Тунелът продължаваше далеч напред, пресичан на равни интервали от подобни пътища. Тротоари нямаше. Тази част на града бе необитаема гора; тук-там сред милионите дървета се мяркаха елегантни къщи, но никога повече от две-три наведнъж. Къщите ставаха все по-големи, а пътищата, които водеха към тях — все по-дълги. Всичко това не изненада особено Алекс. Ако имаше нещо, свързано с чично Боб, за което да се съгласяващо цялото семейство, то бе, че има пари.

Таксиметровият шофьор беше slab, бледен и гласът му бе мек, когато изобщо говореше. Той откри правилния адрес в зеления лабиринт без особени трудности. Мястото очевидно бе голямо имение; на пръв поглед беше наистина най-огромната резиденция, която Алекс никога бе виждал. Пътят минаваше през железните порти на висока каменна стена; самата стена изчезваше сред гъсти борови дървета, преди да се е отдалечила особено надясно и наляво, тъй че трудно можеше да се прецени каква площ обхваща.

Къщата, ако се съдеше по непълния пръв поглед, възможен от портата, съвсем не изглеждаше толкова голяма, колкото предполагаше разположението ѝ. Никой не го бе предупредил какво да очаква; чично Боб живееше на този адрес само от няколко години и, доколкото знаеше Алекс, досега никой от семейството не го бе посещавал тук.

Таксито стоеше на чакълената настилка пред портите със запален двигател. Шофьорът погледна през единия страничен прозорец, после през другия. Опита се да каже:

— Тука требе да има...

Внезапно, с тихото бръмчене на добре поддържан мотор, портите започнаха да се плъзгат встрани. Движеха се по релси, едва сега забеляза Алекс. А после ги видя да се плъзгат обратно зад таксито, веднага щом влязоха вътре.

Дългият, настлан с чакъл път се извиваше към къщата през обширни и добре поддържани земи. Тук-там от двете страни на пътя се виждаха следи от скорошно разкопаване и засаждане, градински проекти на всякакви етапи на завършеност. Наблизо и надалеч имаше оранжерии, някои от които очевидно с истински панели за слънчева енергия. Досега бе видял само един човек: чернокож мъж в избеляло каки, коленичил и работещ търпеливо до една далечна цветна леха. Още по-нататък в същата посока, иззад някакви храсти, се издигаше върхът на висока колкото човек метална пирамида, която силно блестеше на слънцето. Когато Алекс я погледна, му се стори, че пирамидата бавно се върти. Още едно слънчево не-зnam-какво-си?

Таксито спря на завоя пред къщата. Откъм телената ограда, която наскоро засадените растения още не бяха в състояние да скрият изцяло, погледнаха в напрегнато мълчание три големи кучета. Самата къща бе на два етажа, изградена предимно от червени тухли, със загатване за гръцка колонада отпред. Гледана оттук, тя очевидно бе по-голяма, отколкото му се бе сторила от портите. Някъде откъм задната ѝ страна се чу малък двигател с вътрешно горене; навярно косачка за трева, помисли си Алекс.

В продължение на няколко мига шофьорът се взираше в еднодоларовия бакшиш с безизразно лице.

— Надявам съ, че оназ порта щъ мъ пусне да излазъ — каза само той най-сетне. — Ако не мъ пусне, щъ съ върна.

Алекс застана сам на чакълената настилка, с единствената си чанта. Летни мусици, прескочили сезона, жужаха и бръмчаха сред дърветата. Огромният дървен портал зад една извънредно широка, но иначе съвсем обикновена входна стъклена врата, зееше открехнат. Той вдигна войнишкия си сак и се приближи, докато вързаните кучета тихо коментираха помежду си какво биха искали да му сторят.

Алекс надникна през стъклото и съмтно видя някаква просторна стая. Само на няколко стъпки зад вратата имаше още една метална пирамида. Тази завършваща с нещо черно, с размерите на селска пощенска кутия — може би си и беше пощенска кутия, защото до нея бе свито нещо, напомнящо малко метално флагче. Дали след пенсионирането си чичо Боб не се бе отдал на модерно изкуство? Или...

Чично Боб излезе на сцената, появявайки се от огромната съмтно виждаща се зала във вътрешността на къщата. Бе облечен с шорти, маратонки и отворена на гърдите спортна риза в крещящи цветове.

— Влизай, Алекс — извика от около петнайсетина метра белокосата фигура. — Имаш ли нужда от помощ с багажа?

— Не. Нося само една чанта.

Алекс отвори стъклената врата и вкара войнишкия си сак вътре, където го пусна на земята с тъп звук. Вратата дори не скръцна, когато се затвори сама зад него, но се чу многократно прещракване. Трябва да е някакъв вид модерно резе, помисли си неопределен Алекс. Чично му се приближи към него и протегна ръка.

Макар и отдавна да живееше на юг, ръцете и лицето на чично Боб не бяха особено загорели. Под бялата коса, чиято естествена къдраница й придаваше стоманен отблъсък, лицето му бе набръчкано. Беше известен достатъчно, за да си помисли човек, че е можел да постигне големи успехи в политиката. Трябва да е някъде около 60-годишен, мислеше си Алекс. Но под ярката риза коремът му бе толкова плосък, колкото и на Алекс, а ръцете му изглеждаха по-мускулести от тези на племенника му — той бе усетил силата им при ръкостискането. Двамата с Алекс бяха почти еднакви — средни на ръст.

— Алекс, как си? Последния път, когато те видях, беше толкова мъничък... но във всеки случай, те познах. Имаш червена коса като баща си и майчините си щръкнали уши. Между другото, как са всички вкъщи?

— Добре, доколкото зная.

— Чудесно. — Той пусна ръката му. — Последния път, когато те видях, трябва да беше във фермата.

— Фермата ли? Чия ферма?

— Не, не, сърках, разбира се. — И чичо Боб, развеселен от собствената си грешка — или нещо друго — сграбчи Алекс през раменете и го повлече навътре в къщата, оставяйки синята чанта да лежи там, където си беше на пода зад тях. — Предполагам, помислил съм си за някой друг... Какво ще кажеш за едно питие? Сега трябва да си... на двайсет и три?

— Точно така.

— Или не пиеш толкова рано през деня?

— Вече е следобед, нали? Няма проблем, предполагам.

— Обядвал ли си?

— Нахраниха ме в самолета. — Сега имаше възможност да разгледа повече стаи от къщата. Тя бе... объркваща. Което можеше да се очаква от къщата на ерген-милионер, пътувал много по света, но навсярно не проявявал никога особени грижи за вътрешната украса. Макар че чичо Боб очевидно се грижеше за вида на земите си, както Алекс прецени по количеството работа, извършвана навън.

Зад Алекс се чу звук, който предполагаше нещо тежко, плъзгащо се на здрави колела. Той се обърна и откри, че металната пирамида, която по-рано стоеше до предната врата, сега се движеше. Тя се насочваше по права линия към войнишкия му сак. Докато Алекс наблюдаваше, предната част на машината се отвори широко, и се спусна почти до равнището на пода. Машината продължаваше гладко напред и когато достигна обемистата чанта, я загреба и погълна. Отново затворена, пирамидата без да спира се плъзна по една пътека и се насочи право към наблюдаващите я мъже. Тя се носеше към тях методично, а подобното на флагче нещо върху пощенската кутия сега бе разгънато.

Алекс несъзнателно започна да отстъпва от пътя на пирамидата, но откри, че чичо му продължава да го прегръща през раменете. Чичо Боб се смееше кротко и тихо.

Пирамидата съвсем уверено ги заобиколи на скритите си колела. Тя продължи пътя си до средата на залата, а после направи рязък завой надясно, и без да се колебае, продължи към едно странично

помещение. Алекс я следваше и гледаше. В края на страничната зала се виждаше старомодна вита дървена стълба. Той наблюдаваше и чакаше.

Когато машината стигна до първото стъпало, спря. Плъзгащият се звук на тежките ѝ колела по незастлания дървен под изчезна и миг по-късно бе заменен от тихо механично тътрене. Под подобните на пола ръбове в основата на пирамидата се появиха малки подпорки или лостчета, чиито краища завършваха с меки подложки. Тътрейки се нагоре-надолу с бърза прецизност, те повдигаха пирамидата по тесните стъпала. После, без да я накланят встрани, я изкачиха догоре. Не много възрастен човек би се изкачил по-бързо, но не чак толкова. И това бе извършено от една машина съвършено устойчиво и без да се клати.

Чичо му сега бе освободил раменете на Алекс и вече не се смееше.

— Казах ѝ да отнесе багажа ти, след като влезеш. Надявам се, че нямаш нищо против.

— Да, разбира се — каза Алекс, все още загледан след машината.
— Искам да кажа, нямам. — Изкачащата се пирамида изчезна зад извивката на стълбата. Миг по-късно Алекс отново дочу колелата ѝ върху дървения под. — Какво е това нещо?

Но чичо му вече се бе отдалечил; беше застанал до дървения бар и се опитваше да се справи с някакви чаши. Алекс го последва в голяма стая, с богата ламперия и странна мебелировка. Всичко бе смесица от старо и ново, от елегантност и неугледност. В отсрещния край, ниско до стената, минаваше дебел колкотоboa блиндиран тръбопровод, който очевидно пресичаше едната стена, а после минаваше и през другата.

Чичо Боб се намръщи към двете чисти чаши, които бе извадил от бара, и погледна приближаващия се Алекс.

— Освежи малко спомените ми по въпроса за работата ти в армията. Нещо техническо?

— Поддържане на радарите.

— Въздушни или наземни?

— Въздушни. — Алекс се намести на хромираното столче пред бара. — Е, след като завърших техническото училище, никога не съм се занимавал с това истински. През повечето време просто инсталирах

оборудване на самолетите или го изваждах и го връщах в работилницата.

— Предполагам, че устройството им се е променило, откакто се пенсионирах.

— Кога беше това, преди около пет години? — Алекс не бе сигурен за какво пенсиониране ставаше дума в случая с чичо му. Че е продал бизнеса си, вероятно. Но имаше смътната представа, че чично му е притежавал повече от един. — Предполагам, че се е променило малко. Но все още имаме от техниката, разработена от теб. Онова нещо, което проверява железопътните вагони от въздуха и преценява тежестта на товарните влакове. И едно от многоканалните записващи устройства.

Чично Боб кимаше неопределено. Той махна несръчно към редицата бутилки зад бара.

— Какво си избираш? Хората ми казват, че всички са много добри.

— Chivas Regal. — Алекс забеляза, че бутилката е все още пълна и неразпечатана. — Само до леда. Дай, остави на мен.

Чично му се отказа да се занимава с чашите и се отдръпна от пътя му, когато Алекс мина зад бара.

— Обслужи се сам, Алекс. Само ми дай кутия от онази диетична джинджифилова сода от камерата, става ли?

Малкият хладилник, прикрепен на бара, изглеждаше по-стар от уискито, но все още работеше тихо и някак си елегантно. Алекс подаде на чично Боб неговата джинджифилова сода, а после пусна няколко кубчета лед в тумбестата чаша и сипа малко от кафявата течност отгоре им, като въздъхна тихо. Това бе марка, която отдавна искаше да опита.

Отпивайки от евтиното консервирано питие, чично му го попита замислено:

— Бързаш ли много да се прибереш у дома?

— Не. Защо? — Щом се върнеше вкъщи, родителите му незабавно щяха да продължат с натякванията си да не разхищава ума си. Щяха да го карат да се запише в колеж, за предпочитане някой, за които с основание да се надяват, че ще бъдат в състояние да подпомагат издръжката му. А може би щяха дори да го убедят. Но

колкото повече време минаваше, откакто бе напуснал училище, толкова по-малко му се учеше.

— Точно сега имам работа за теб. Нещо много специално. Но и съвсем временно, нали разбираш. Свързано е с малко пътуване.

Алекс отпи. Внезапно, докато наблюдаваше как го гледа чично му, той реши да пие съвсем малко.

— Обичам да пътувам. С електроника ли е свързано? Нещо техническо?

— Не. Имам си хора за тази работа. Интересува ме една компания, от гледна точка на бизнеса. Бих искал някой, на когото наистина вярвам, да отиде и да хвърли един поглед вместо мен. Разбира се, има хора, които вършат подобни неща професионално. Но по определени причини не искам да ги наемам в този случай.

— Аз не съм инженер или счетоводител — възрази Алекс. — Вероятно става дума за компания, свързана с електрониката. Но не знам какво бих могъл да науча за нея.

— Ако исках инженер, лесно можех да намеря и да го използвам без много неприятности. А що се отнася до счетоводителите, не мисля, че биха ти показали счетоводните си книги.

Чично Боб говореше с отсъстващ глас, макар че продължаваше да наблюдава внимателно Алекс. Той отново надигна кутията сода. Някъде от вътрешността на къщата се чу приглушено цопване, като от някой, скочил в басейн от трамплин. Нещо незабавно накара Алекс да си представи облечена в бикини плът. Боб бе най-заклетият ерген от по-старото поколение в семейството, както и единственият милионер и засвидетелстван гений. Но в онова, което Алекс бе чувал, не се твърдеше, че няма приятелки.

— Звучи интересно — каза Алекс и отпи от разреденото уиски.

Чично Боб кимна бавно. Той запази кратко мълчание, изучавайки Алекс без да го гледа, което скоро започна да му действа доста нервиращо.

Следващият въпрос, когато най-сетне го зададе, бе изненадващ.

— Знаеш ли нещо за игрите? — попита по-възрастният мъж. — Имам предвид по-специално компютърните игри.

— Говориш за онзи вид, който се играе в заведенията ли? — Алекс отиде при чично си на външната страна на бара и отново седна на столчето, като потракваше с кубчетата лед. — Опитвал съм ги веднъж-

дваж. Но ако ме питаш за домашните игри или онези, които пристигат в малки кутийки, така наречените микроигри, не, не знам. Мислех си, че може да те интересува дали знам нещо за роботите.

— А знаеш ли?

Алекс се подсмихна.

— Не.

Чичо му също се засмя и очевидно се поотпусна малко.

— Добре. Всъщност, нямах предвид нито една от компютърните игри, които спомена. Говорех за това, което наричат компютърно симулиране на сражения. Където играчите си противостоят помежду си, а компютърът се използва само като посредник, за да проследява действието и да показва резултатите, след като ги изчисли.

— А-ха. Виждал съм подобни военни игри, но те не се играят с компютър. Един приятел от казармата участваше в такива сложни неща, в които се преиграва битката при Ватерло или някоя друга. Играта има огромно сгъваемо табло и около петстотин малки картонени жетона, представляващи бойни единици, които се нареждат, а после се използват за маневриране. Хвърляш зара, за да определиш резултатите от битката. Веднъж ме уговори да играя с него, но докато наредихме всичко, почти стана време да свързваме.

— С компютъра се играе много по-бързо, отколкото с петстотин малки картонени жетона. Ела, Алекс, ще ти покажа нещо, което напоследък ме интересува.

Чичо Боб тръгна бързо. Алекс изгълта онова, което бе останало в чашата му и го последва. Бе заведен в друга голяма стая, която приличаше на инженерна работилница; беше ярко осветена и пълна с разхвърляни работни плотове и инструменти. Чичо му щракна няколко копчета тук-там и започна да настройва нещо, което приличаше на голям телевизионен экран. Екранът оживя от снежинките на видеосмущенията и започна да хвърля отблъсъци във всички цветове на дъгата.

Когато натисна още едно копче, смущението се превърна в образ, съставен от малки зелени кръгчета.

— Представи си — каза чичо Боб, — че това са светове във въображаемата ни игра-вселена. — Отново превключи нещо. — А тези са връзките между тях. — Сега кръгчетата бяха свързани със зелени линии, в напомнящ зидария мотив. Той замълча за миг. — Нали

разбираш, че моят компютър не е посредник в играта. Онзи е в Албъкърк, в офиса на една малка компания, наречена „Берсерки“. Ние, играчите, им пращаме ходовете си по пощата. Те вкарват ходовете на всички в компютъра и ни връщат обратно резултатите, като ни показват ситуацията за следващия ход. Използвам компютъра си просто като нагледно средство, а понякога и за изчисления.

— Искаш да кажеш, че останалите нещастни копелета в играта си местят онези петстотин картонени жетона? Че чертаят картите си върху стара амбалажна хартия?

Чичо Боб се усмихна леко.

— Навярно е горе-долу така. Макар че, доколкото ми е известно, някои от тях също имат домашни компютри.

— Струва ми се нечестно. Обзалагам се, че знам кой ще победи.

— Не съм толкова сигурен. — Усмивката му стана дяволита. — Няма да победя единствено, защото разполагам с много блестящи светлинки, с които да играя. Знаеш ли коя е истинската тайна на тази игра? Дипломацията. Повече прилича на покер, отколкото на шах. Във всяка игра има по около петнайсетина играчи, понякога повече или по-малко, и ако четиринайсет от тях успеят да се обединят, петнайсетият няма да има никакъв шанс. Независимо дали изчислява ходовете си с IBM 7600 или с моя малък персонален компютър.

Алекс смучеше едно кубче лед, с лекия вкус на уиски — всичко, което му бе останало.

— Добре. Казваш, че това са светове.

— Точно така. — Чичо Боб взе от долния рафт на масичката нещо, което приличаше на малка показалка, с изолиран кабел, свързан към единия ѝ край. Със свободния край на показалката той посочи едно от зелените кръгчета на екрана, което се подчини на този магьоснически жест и изведнъж се уголеми. В кръгчето се появиха подредени букви и числа в съответни цветове. ФАБРИКИ, гласеше единият надпис, НАСЕЛЕНИЕ — другият. До числото 46 бе изписано RMS, каквото и да означаваше това.

— Само малък персонален компютър, а?

— Е, свързал съм го с някое и друго периферно устройство.

Зад Алекс се чу тихото свистене на тежко натоварени колела и той се обърна, решен този път да се противопостави на пирамидата с нещо като апломб. Вместо това видя слабо момиче с кестенява коса и

красиво лице, което се приближаваше към него в инвалидна количка. Малките, бледи ръце бяха отпуснати в скута му, върху кадифения халат. Движеше се само главата му: брадичката нежно докосваше малкото контролно табло, което стърчеше пред лицето му като микрофон. Столът леко промени посоката си и след още едно докосване, спря.

Сините очи проучваха Алекс изпод леко влажната, тъмна коса. Стори му се трудно да определи възрастта на момичето — със сигурност под двайсет. Красотата на лицето му, с малка уста и високи скули, бе невероятна. Под брадичката му се виждаше част от някаква метална или пластмасова подпора. Под робата, тялото му изглеждаше нормално, неизкривено или деформирано, но определено със сериозен недъг.

Чичо Боб спокойно и равно каза:

— Алекс, това е дъщеря ми, Карълайн. Как беше плуването, скъпа?

Алекс действително бе чул да се скача от трамплин. Но в такъв случай, разбира се, трябваше поне да я придружава някой напълно подвижен. Той се пресегна, за да стисне ръката ѝ, но си спомни колко неподвижни бяха мъничките пръстчета в края на ръкавите и смутено прекъсна движението си.

Ръцете на Карълайн не се движеха, но тя продължаваше спокойно да му се усмихва.

— Здравей, Алекс. Ти си първият от братовчедите ми, с когото се запознавам.

Най-сетне той се пресегна напред, докосна две малки пръстчета, сякаш бяха бебешки, и смутолеви нещо. Какъв блестящ диалог. Колко недодялан беше; така проигра шансовете си чично му Боб да го прати на каквато и да било мисия, изискваща ораторско умение.

— Не знаеше, че имам дъщеря, нали?

— Не, сър, не знаех.

— Пловдането беше чудесно, татко. Алекс, трябва да опиташ басейна. Надявам се, че ще ни погостуваш?

Изказаното желание прозвуча достатъчно искрено. Алекс погледна чично си.

— Ще остане, поне за ден-два. Може би ще му предложа една работа.

Очите на Карълайн се насочиха към екрана.

— Само не „Старуеб“. — Тонът ѝ загатваше, че Алекс трябва да заслужава нещо по-добро. — Това ли е работата?

— Онова, което имам предвид, определено е свързано със „Старуеб“. Но не е нещо обикновено.

Очите на момичето станаха предпазливо замислени и потърсиха погледа на баща ѝ. В отсрещния край на стаята някаква чернокожа жена, облечена в бялата престиилка на медицинска сестра, промуши глава през пролуката на вратата, а после влезе и застана неопределено усмихната, все още достатъчно далеч, за да се приеме наистина като част от групата.

— Е, отивам да си изсуша косата и да облека нещо малко по-официално. Ще се видим на вечеря — каза Карълайн. После докосна с брадичка контролното табло и количката бавно се завъртя с мекото бръмчене на електрически двигател. — Покажи му някои от увлеченията си — поръча тя на баща си, като погледна назад към тях още веднъж и се отдалечи с нежното свистене на колелата. Сестрата или прислужницата излезе с Карълайн, като вървеше до количката, но не я докосваше.

— Наистина ли не знаеше, че имам дъщеря? — повтори въпроса си чичо Боб, щом остана сам с Алекс.

— Не. Е, чувал съм, че си си падал по момичетата. За какви „увлечения“ говореше тя?

— Според мен, имаше предвид някои от тези графики. Създадени от компютъра изображения. През следващите няколко години компютрите ще променят нашия свят дяволски много... Графиките не са пряко свързани с това, за което исках да разговарям с теб, но можем да им хвърлим един поглед.

Той изключи екрана на играта и прекоси стаята. Там бе изградена солидна, висока до кръста платформа, с размера на куклена сцена. Почти от трите си страни бе оградена със стени от боядисан в черно шперплат, които я засенчваха от основните източници на светлина в помещението.

— Предполагам, че си виждал hologrami, Алекс?

— Да, един, два пъти. В техническото училище ни показваха и радарни системи, които използват hologramno изображение. Не знам дали имаш някаква връзка с...

— Занимавам се по малко с това — отвърна отсъстващо чичо Боб, като насочи вниманието си към друго контролно табло. На затъмнената сцена бликна мъгла от розова светлина. Създаде се някакво ново пространство или поне илюзия за такова, и в него се появи съвсем триизмерна фигура, с размер на кукла. Фигурата принадлежеше на млада жена, съвсем гола, стегната и атлетична, с къса кестенява коса. Отначало стоеше съвършено неподвижно, с ръце, изпънати отстрани, почти като във военна стойка. Но изведнъж, тя започна да се движки, сякаш изпълняващо репетирано упражнение по танц или гимнастика. Все пак движенията бяха прости и лесни: ходене, обръщане, навеждане, изправяне, отново ходене.

Някак си още отначало бе очевидно, че това не е порнография. След малко Алекс реши, че не става дума и за изкуство, макар да не знаеше, какво е точно. Внезапно той си спомни за онези много стари фотографски изследвания на — какво ли бе името на автора? — Мъйбридж или нещо подобно. Фотографът, който бе проучвал човешките и животинските движения, както може би никой друг по времето преди високоскоростната фотография.

Лицето на момичето бе сериозно и делово. То седна в образа на стол, който се материализира по някакъв начин, когато бе необходим, и изчезна, щом фигурата пак се изправи. А сега, запълвайки изцяло пространството, в което се движеше момичето, се появи триизмерна скала от тънки, прави линии с огненобял цвят. Живите линии определяха точно движещото се очертание на нейното тяло. После от краищата на изображението започнаха да излизат и да кръжат числа и други символи с тъмночервен и яркосин цвят. Холограмата изглеждаше съвсем солидна, по-истинска от най-добрите двуизмерни снимки, само дето, помисли си Алекс, цветът на кожата не изглеждаше съвсем реален.

— Това бе направено в тази къща миналата година — информира го чично Боб. — Жив запис на истински модел.

— Да, виждам, че е жива. — Колкото повече продължаваше танцът, толкова повече изглеждаше, че предизвиква еротични усещания.

— Наистина ли? — попита чично му и докосна някакви копчета. Момичето и розовата му мъгла изчезнаха, за да бъдат заместени от друг модел, който се движеше на ясносин фон. Това изображение бе

също прекалено контрастно, но цветовете сега изглеждаха по-добре. Тази млада жена бе в трико, косата ѝ беше по-къса и по-тъмна от косата на първия модел, но изпълняваше същите, почти формални движения. Имаше нещо познато в това момиче...

— Карълайн е саката вече от три години — каза чичо Боб.

Алекс го чу, но отначало не свърза думите му с картината, която наблюдаваше. После го осени. Това момиче имаше лицето на Карълайн, макар да бе малко по-пълно. Той погледна към чичо си, без да разбира.

— Направихме го само преди няколко месеца — продължи чичо му. — Не съм сигурен, че Карълайн имаше това предвид, когато предложи да ти покажа увлеченията си, но... моля.

В изображението ръцете и краката на Карълайн бяха пълни със здраве и сила, а движенията им — плавни като в балет. Дали лицето ѝ по някакъв електронен начин не бе свързано с тяло на гимнастичка? Ала определено не бяха използвани крайниците и тялото на предишния модел, онова момиче беше по-мускулесто.

— Това, както виждаш, Алекс, е тялото на Карълайн, каквото трябва да бъде. Сканирахме много нейни стари снимки и вкарахме информацията — много информация. После екстраполирахме математически данните за нормалния ѝ растеж и развитие, за да видим какво трябва да е оптималното ѝ състояние. — Чичо Боб леко се засмя, когато изображението на момичето изведнъж се хвърли напред, направи напълно невероятна стойка на ръце и накрая застана в съвършено балансирана поза на един пръст. — Харесва ѝ да вмъквам някои малки трикове тук-там.

— И това е... снимка? — попита Алекс, като се опитваше да асимилира казаното.

— Съвсем не. Абсолютно всичко е графика, начертана от машината. Това, че изглежда като истинско, е най-вече въпрос на количеството информация, която може да съхранява машината, и на финото детайлиране на изображението. А, разбира се, щом веднъж Карълайн е вкарана в паметта, можем да я променяме както сиискаме, да я караме да прави всичко.

Сега Карълайн бе седнала до малка, съвсем реална на вид масичка. С грациозни движения на ръката и китката, тя си взимаше от поставената пред нея храна.

— Това наистина е...

Чичо Боб го гледаше проницателно.

— Може би сега си мислиш, че това наистина е малко ненормално от моя страна. Защо да създавам един бленуван свят, в който тя не е саката? Но аз, скъпи ми Алекс, изобщо нямам подобно намерение. Онова, което всъщност възнамерявам, върви наред с това, но ще отнеме време и пари. — Той спря за миг, а после продължи, като изглежда подбираше думите си извънредно внимателно. — Мисля, че малко повече информация за компанията, която държи „Старуеб“, ще ме подпомогне финансово до голяма степен.

— Трябва да отида в Албъкърк и да се опитам да науча повече за тях? Предполагам, че ще се справя с това.

— Добре. — С един замах на ръката на чичо Боб Карълайн и вълшебната ѝ закуска се скриха обратно в магнитната си илюзия или там какъвто, по дяволите, вид памет използваше това нещо. В помещението бяха струпани много съоръжения, чието предназначение Алекс не можеше да разбере, макар да имаше и такива, които познаваше. Той видя телефонен терминал от вида, който наричаха модем; това означаваше, че чичо му можеше да се свърже с почти всеки голям компютър в страната, който би му продал време.

— Казано доверително — започна чичо Боб, — аз наистина съм заинтригуван от тази игра „Старуеб“ като инвестиция. Целият спектър компютърни игри притежава просто невероятен потенциал и големите компании започват да проявяват интерес. Този човек в Ню Мексико започна пръв. Казва се Айк Джейкъби. Разговаряли сме по телефона, но не е много вероятно да успея истински да му окажа влияние. Той винаги ми е правил впечатление на отнесен, навярно разсеян човек. Може би просто е извънредно зает — това е разбираемо, като се има предвид как се разрастват работите му. Или просто не е особено добър ръководител. Нали разбираш, че всичко, което ти казвам, е абсолютно доверително.

— Разбирам.

— Това е важната работа, за която ти споменах, Алекс. Не е нещо, с което се опитвам да усъдя на племенника си. Там ще трябва да приложиш интелигентността си и същевременно да си нащрек.

Алекс се усмихна леко и кимна.

— Така. Това, което искам да направиш, е да отидеш в Албъкърк и да поразгледаш този Джейкъби и работите му. Не му позволявай да разбере, че работиш за мен, естествено. Дори не споменавай моето име. Трябва да се представиш... просто като младеж, проявяващ интерес към игрите, който има отнякъде малко пари, и възнамерява да ги инвестира. Знам, че Джейкъби продава акции от компанията си и че изплаща висока лихва на вложителите си.

— А откъде се предполага, че произхождат всичките ми пари, които възнамерявам да инвестирам?

— Не е необходимо да даваш обяснения. Истинските богаташи обикновено не постъпват така.

— Ясно — кимна Алекс, а като обмисли всичко, кимна отново. Звучеше като забавление. Сериозно забавление. — Толкова по-добре.

Чично Боб издърпа два канцеларски въртящи се стола изпод големия плот. Той побутна единия към Алекс и седна на другия.

— За няколко дена искам да разбереш всичко, което можеш, относно делата на Джейкъби; колкото повече подробности, толкова по-добре. С какви хора е близък, как изглежда офисът му, колко служители има. Осьзnavам, че не си професионалист в тази област. Но смяtam, че в някои отношения този факт може да се превърне в наше преимущество. Внимавай да не го уплашиш; каквото и да се случи, не трябва да те хващат да ровиш из документите му или нещо от този род. По-добре се върни без никаква информация.

Алекс откри, че интересът и нетърпението му продължават да нарастват, докато слушаше.

— Може би трябва да си сменя името?

— Мислих за това, но в края на краищата реших да не го правиш. Не вярвам да разбере за връзката ни; не е като да си ми син или да си работил по-рано за мен. Просто отиди при него с истинското си име, като вероятен инвеститор. Не споменавай за мен, разбира се, но по принцип, колкото по-малко лъжеш, толкова по-добре. Открий всичко, което можеш да научиш законно. Смяташ ли, че ще се справиш?

— Разбира се — отвърна Алекс веднага. После се запита дали не е трябвало да обмисли въпроса малко по-сериозно.

Но чично Боб очевидно бе доволен.

— Добре. Искам да останеш тук няколко дни. Можеш да разучиш игрите и ще прегледаме някои подробности по въпроса как да получиш достъп до Джейкъби. После ще ти платя разходите за времето, докато си в града, плюс петстотин долара. Ще трябва да се върнеш със самолет седмица, след като заминеш.

— Не е необходимо да ми плащаш толкова много, чичо Боб.

— Не, не е прекалено много. Очаквам от теб сериозна работа.

От никаква далечна стая в къщата или по-вероятно отвън, Алекс чу нещо, което звучеше като гласове на работници, подвикващи един на друг. Не можеше да разбере самите думи, но му се струваха изпълнени с енергия и ентузиазъм. Тук ставаха големи неща и хората бяха добре платени за участието си в тях. Изглеждаше, сякаш онези мъже вършеха никаква спешна работа, сблъскваха се с неочекван проблем и мобилизираха цялата си енергия и сръчност, за да го преодолеят. Изведнъж Алекс изпита силен страх, като си спомни, как едва не реши да не спира изобщо в Атланта.

Чичо Боб се бе замислил намръщено.

— Един мой стар приятел живее там, не много далеч от Албъкърк. В Лос Аламос — д-р Хенри Брамагуптра. Някога работехме заедно. — Чичото на Алекс замълча, като се взираше в него. — Ако имаш възможност... — Изречението завърши с въздишка.

— Да поздравя този д-р Брамагуптра, ако имам възможност?

— Не... знам. Хенри е един от малцината хора в света, на които вярвам безрезервно. Ако го видиш, можеш да му кажеш, че съм питал за него. Че бих искал да знам как е. — Проницателните очи на чичо Боб отново измериха Алекс. — О, по дяволите, няма значение. Може би е най-добре изобщо да не го беспокоиш.

По начина, по който прозвуча на Алекс, никакъв горд и чувствителен стар приятел преживяваше трудности в едно или друго.

— Имаш предвид, че би искал да знаеш как е, но не ти се ще той да разбере това?

— Нещо подобно. Искрено се надявам да знае, че съм загрижен за него. — Чичо Боб погледна плата пред себе си, сякаш търсеше никакъв определен инструмент или част; после сложи край на този въпрос с нова въздишка. — Да оставим това, Алекс. Айк Джейкъби и компанията „Берсерки“. Върху тях трябва да се съредоточиш.

— Джейкъби и...?

— Компанията „Берсерки“. Името на малката компания, която управлява и притежава. Взел е името от научно-фантастичните разкази; става дума за някакъв вид роботи-убийци.

По време на вечерята Алекс за първи път бе обслужван от сервитьори извън ресторант; имаше дори моменти, в които част от ума му се питаше кой щеше да плаща сметката. А беше и първият път, когато изобщо видя робот да помага на келнерите. За всички останали това бе познато и обичайно; очевидно беше нещо повече от фокус. Машината, с размер и форма на автоматична миялна за съдове, помагаше на един от хората около масата: тихо и дискретно поглъщаше използваните чинии и остатъци от храна. Когато Алекс попита как работи това чудо, чично Боб му отговори съвсем кратко; мислите му очевидно блуждаеха другаде.

Карълайн седна в инвалидната си количка между Алекс и баща си, и те се редуваха да й помогат с храната и питиетата. На вечерята тя бе облечена в синя рокля с дълги ръкави; свободно падащите й гънки създаваха илюзията, че крайниците и тялото й са по-закръглени.

Какво ли, запита се Алекс, щяха да кажат представителите на по-старото поколение от семейството в Ню Йорк, щом чуеха, че при Боб живее порасналата му дъщеря? Но после изведнъж осъзна, че навсярно старите отдавна знаеха; най-вероятно бяха пазили съществуването на Карълайн в тайна в продължение на години, за да не бъде скандализирано младото поколение — това на Алекс. Е, добре.

На масата имаше още двама младежи, представени на Алекс като инженери, работещи за или с чично Боб по проекти, които не разискваха много. Те му напомняха за цивилните инженери във военно-въздушната база, където бе изкарал по-голямата част от службата си, дори с ризите и вратовръзките си. Алби Пиърсън беше чернокож, около трийсетина годишен, прецени Алекс. Той разговаряше малко по време на вечерята и то предимно на служебни теми с работодателя си. Рони Фишър беше бял, по-млад — сигурно наскоро завършил — и разговаряше най-вече за спорт.

Алекс продължаваше да се пита коя е или коя е била майката на Карълайн и изобщо каква е тази история. Но не получи никаква информация по въпроса, а не възнамеряваше да разпитва, поне засега.

Известно време Карълайн водеше обичайния за маса разговор, после побледня и започна да говори по-малко. Преди да свършат с вечерята, тя помоли да я извинят, като каза, че се чувствала уморена. Чичо Боб я погледна сериозно и кимна, но нито той, нито сестрите, които дойдоха да я отведат, не изглеждаха изненадани или притеснени.

Малко по-късно се извини и чичо Боб, заявявайки, че има някаква работа, и излезе с двамата инженери. Алекс откри телефон и позвъни у дома си, за да съобщи на родителите си да не го чакат още няколко дена, тъй като чичо Боб го убедил да поостане.

После един човек от персонала показа на Алекс друго помещение и го остави да играе известно време на билиардната маса — голяма, добре осветена и очевидно малко използвана. Край стените на билиардната бяха натрупани затворени кутии, които очевидно съдържаха електроника. Някъде, не много далеч, бръмчеше неизвестна машинария.

По-късно един от прислужниците-хора заведе Алекс в неговата стая, точно като на кино. Багажът му беше грижливо разопакован. Нямаше начин да разбере кой бе свършил това — робот или човек.

От прозореца на голямата и елегантна стая за гости той видя басейна; все още бе осветен, но пустееше, е изключение на някаква автоматична прахосмукачка, която бавно пълзеше по случайния си път и тихо бръмчеше. Това бе единствената машина, която се чуваше сега.

В единия край на басейна бе построено нещо, което очевидно беше специален трамплин за скачане — дървен и боядисан в бяло. Отстрани на трамплина, както и по ръбовете на басейна — там, където Алекс можеше да ги види — бяха грижливо нарисувани черни линии; той предположи, че маркират метрите и десетите от метъра. Предполагаемата скала му напомни за по-фината скала в холограмата на гимнастичката.

Появи се шум от нова машина, но този път се усилваше по-бързо; един познат звук, макар и изненадващ точно тук. Чу се изсвирване, което трябваше да е от минаващ наблизо влак, но не се виждаше нищо. Линията, помисли си Алекс, сигурно прекосяваща дъното на една от обраслите с борове клисури, които бе мернал в района.

Същата нощ, сред сатенените завивки, той сънува, че се опитва да използва вълшебната показалка, за да изtriee електронно

нарисуваното трико.

3.

Оказа се, че между Атланта и Албъкърк има преки полети. „Сънбелт“ процъфтява, помисли си Алекс, докато се качваше в самолета, облечен в нов костюм, с новозакупена пътническа чанта в ръка, много по-малка от неговия войнишки сак. Бе прекарал част от последните два дена в пазаруване, а друга част — в обсъждане на мисията си с чичо Боб. Беше му останало време на няколко пъти да поплува с Карълайн. Братовчедка му не бе толкова безпомощна във водата, както на сушата, но все пак не бе в състояние да се грижи много уверено за себе си; придружителката ѝ винаги се намираше близо до нея.

Сега, когато наблюдаваше другите пътници, той се питаше какво ли си мислят, като го гледат, каква ли мисия си представяха, че изпълнява. Но те изобщо не мислеха за него, доколкото можеше да види. Е, толкова по-добре. Никак не беше сигурен каква работа щеше да търси, щом се завърнеше в цивилния живот, но пък за промишлен шпионаж съвсем не бе мислил. И все пак, в момента се занимаваше точно с това. В полза на един от добрите, разбира се; роднинската връзка, поне в семейната традиция на Алекс, правеше това твърдение аксиома. А може би после от тази задача щеше да излезе и нещо постоянно. Сторило му се бе, че чично му е готов да купи компанията и да разшири мащабите на операциите. И ако беше така, Алекс можеше да се нареди добре.

Електронните игри вече бяха едра промишленост, всеки можеше да се убеди в това. Като обмисляше положението, той усети бавно усиливаща се възбуда от откриващите се перспективи. „Старуеб“, например. По същността си, въображаемите битки за въображаеми светове не бяха по-глупави от това да вкарваш малката бяла топка в дупката със стик или да тичаш с никаква пълна с въздух кожена торба, за да пресечеш тебеширената линия на изкуственото тревно покритие.

Алекс носеше платения си в аванс петстотиндоларов хонорар в нов пояс-портмоне. И още над петстотин за разходи, депозирани на

негово име в различни сметки. Пътническите чекове се осребрявали все по-трудно, бе казал чичо Боб. А така или иначе, той не искаше да се подлага на постоянната опасност да бъде обран от крадци.

На около два часа път от Далас на хоризонта се появи първият истински масив на западна планина. Сравнително полегатите ѝ източни склонове бяха покрити със зелени гори, а западните представляваха безплодни и голи хребети и каньони, под които, почти незабележим, лежеше градът. От север на юг го пресичаше лъкатушна кафява река и придвижаващият я зелен пояс. Рио Гранде? Според Алекс беше така. Всичко това бе обкръжено от огромна кафява пустота, прорязана на хоризонта от други планини на север, запад и юг.

След като самолетът се приземи, Алекс слезе по подвижната стълба на откритата рампа. Идващите отдалеч ветрове довяха до него малко от праха на високите равнини. Въздухът нямаше никаква специална миризма. И все пак, слънчевата светлина бе като вино.

Рекламираното бесплатно откарване с лимузина предопредели избора му на мотел. Когато стигна до мястото, се оказа, че става дума за висока сграда, съвсем нова, построена почти на ъгъла, образуван от пресичането на две големи магистрали. Ако имаш пари, харчи ги — а той трябваше да създава впечатление, че е поне умерено заможен. Поиска и му дадоха най-голямата свободна стая на партера. Вместо обикновени ключалки, стаите имаха на вратите си номерирани бутони; набираш четирицифрена комбинация, която избираш сам и тя се запрограмира в рецепцията. Алекс избра последните четири цифри от серийния си номер във военновъздушните сили.

Веднага щом се устрои в стаята и телефонира, за да наеме кола, Алекс позвъни в „Берсерки“.

Някакво момиче му отговори незабавно. Докато изчакваше секретарката да провери дали Джейкъби е там, неизвестно защо Алекс си я представи да става иззад очуканото бюро и да тръгва боса, обута в джинси, с голи гърди под тъмния пуловер. Дълга, разрошена коса, а под очите ѝ — сини кръгове. Миналата нощ или тази сутрин бе пушила трева. По дяволите, просто нейният глас му напомняше за друга, която някога е познавал. И започваше да се възбужда.

Няколко секунди по-късно се обади самият Джейкъби — гласът му бе раздразнен, но под контрол, както според Алекс трябваше да

звучи гласът на един ангажиран ръководител. Разбира се, че бил заинтересован да разговаря с потенциален инвеститор. Да, определено било по-добре да говорят очи в очи. Разбира се, Алекс можел да намине към офиса веднага. Било толкова удобно, колкото и по всяко друго време.

Беше три часът следобед. Алекс помоли на рецепцията да го упътят, а после си купи карта на Албъкърк. Общата кредитна карта, която му бе дал чичо Боб — твърде странна, за разлика от другите карти в ограничения опит на Алекс, и носеща името на някаква даласка компания, за която никога не бе чувал — вероятно се бе сторила странна и на хората от фирмата за коли под наем; бяха му се обадили, за да му кажат, че централният им офис трябва да извърши още някои проверки. За съжаление, все още не можеше да разполага с кола.

Затова поръча такси, което означаваше, че трябваше да почака, докато пристигне пред хотела. Това определено не беше Манхатън. Компанията „Берсерки“ бе точно в центъра на града, но като наближи района стана ясно, че в Албъкърк той не е зоната с най-високи наеми. Фирмата на Джейкъби заемаше подобно на склад помещение в някогашна банкова сграда, точно на главната улица, бившето Шосе 66. На няколко преки в северна и южна посока се издигаха шумни строежи на небостъргачи или поне на това, което минаваше за небостъргач толкова далече на запад. Точно тук, на главната улица обаче, сградите бяха някак си смели, поне за 50-те години.

Витрините на бившата банка бяха боядисани докъм равнището на очите в прозрачно бяло. „Берсерки“, гласеше един надпис с — меко казано — полупрофессионален качество: парче бял картон, облегнато на небоядисан участък от прозореца. Под буквите, в ранния стил на Бък Роджърс, беше нарисуван хуманоиден робот, заплашително ухилен.

Алекс влезе вътре. Момичето, с което бе разговарял по телефона, не се виждаше, освен ако не беше тази спретната, пълничка блондинка с невинно лице и очила с розови рамки, която седеше зад малко бюро. Предната плоскост на бюрото липсваше и той видя, че краката ѝ са обути в здрави найлонови чорапи. АЙРИС КАРДАНО, пишеше на пластмасовата табелка до телефона на бюрото ѝ. Алекс се приближи и съобщи за какво е дошъл. И с гласа на въображаемото, облечено в

черен пуловер момиче, Айрис го увери, че Айк ще го приеме само след миг.

Зад новото бюро и стол на секретарката очевидно нямаше много мебели, макар и да имаше много стаи. Тук-там върху новия килим бяха разпръснати листове хартия. Врати водеха към още няколко стаи. Всичко миришеше и имаше вид на ново или поне наскоро пребоядисано. На пода лежеше корково табло за обяви — мястото изглеждаше удобно за четене, ако се пълзеше на четири крака. Лампите, параваните и вратите също като че ли бяха нови.

— Какво правят хората в Албъкърк за развлечение? — попита Алекс, като пренебрегна за миг двата стола за посетители, недалеч от бюрото.

— Играят много на „Старуеб“ — увери го Айрис и вдигна глава.
— Опитват се да си плащат наема. — Очевидно бе от онези хора, за които никога не можеш да бъдеш сигурен дали са сериозни или не. Като цяло, Алекс си падаше по такива. Тя го попита: — Дълго ли ще останете в града?

— Не съм сигурен. Обичам да пътувам много.

В този момент, от една от вътрешните стаи излезе мъж, който трябваше да е Джейкъби и който изобщо не приличаше на робот. Беше висок приблизително колкото Алекс, прегърбен и изглеждаше изключително силен. Носеше дънки, мокасини и спортна риза. Ако не секретарката му, поне той имаше дълга коса. Той се приближи с леко накуцване, поздрави Алекс и го поведе със себе си.

Недостигът на мебели очевидно се отнасяше за целия офис. Имаше още три-четири стаи, освен ако някъде другаде не се криеха още, а и компанията не изглеждаше много голяма от гледна точка на персонал. Джейкъби поясни, че до миналия месец е ръководел бизнеса от собствения си дом. После спря, за да размени няколко думи на технически жаргон с един приятен младеж, който последователно зареждаше малки магнитофонни ролки в някаква машина. Всяка заредена ролка предизвикваше взрив от чукане на съседния принтер, след което ролката се изваждаше от апаратата и се пускаше в поставената наблизо картонена кутия. Наоколо бяха разпръснати много други кутии. На всичките четири стени на помещението бяха залепени тайнствени, ръчно надписани пластмасови схеми, показващи Бог знае какво.

В следващата стая — един съвсем малък личен кабинет — Айк се разположи зад разхвърляното бюро и с жест покани Алекс да заеме отсрещния стол. Алекс съмтно бе очаквал да завари нещо като страната на чудесата на чичо Боб. Но отново, освен ако нямаше друг офис или някаква съвсем различна задна стая, която все още не бе открил... с изключение на апарат за разчитане на ленти и принтера, Алекс не виждаше нищо, което да му прилича особено на компютърно устройство.

Разговорът за инвестирането течеше мудно, донякъде за облекчение на Алекс. През повечето време Джейкъби стоеше зад бюрото си и очевидно се опитваше да обясни на Алекс основите на бизнеса си, но двамата или тримата млади помощници в офиса чукаха поред на вратата, за да го запознаят с проблемите си или с нещо, което трябва да беше полезна информация. Алекс не успя да разбере почти нищо. Той си отбеляза наум всичко, което можа, и се опита да проумее колкото е възможно повече от това, което ставаше около него.

Малко от проблемите можеха да бъдат схванати лесно. Току-що била доставена кутия реклами моливи от производителите и трябало да се вземат мерки за подходящото им разпространение. Алекс бързо мушна два от тях в джоба на ризата си. „Берсерки“ — гласеше надписът. — Почти смъртоносно оръжие, когато е подострен.“ Докато се опитваше да разбере шегата и се надяваше, че никой няма да го намушка с такова нещо, той дочу разговор за свикваща се скоро в Сан Франциско голяма конференция за игрите и „кой ще представлява фирмата там?“.

— Бизнесът трябва да върви много добре — отбеляза Алекс.
Джейкъби направи гримаса.

— Бизнесът е много напрегнат. Може би някой ден ще дойде време, когато ще получим малко истински пари. Когато ще мога да плащам на хората, които работят за мен, повече от три-четири долара на час. Когато джобът ми ще е пълен с пари, вместо просто да изтичат през пръстите ми.

Добро начало.

— Колко души работят при вас сега?

— Четирима на пълен работен ден. Още трима-четирима почасово. Повечето от тях са студенти в университета. Еди работи на

пълен работен ден някъде другаде, а тук е почасово само, защото обича игрите.

— И всички останали се оправят с по три-четири долара на час?

— Е, двама живеят заедно и предполагам, че така си помагат. Други двама работят почасово в лабораториите, където според мен им плащат повече, отколкото за пълен работен ден тук. Как иначе мога да наема приличен програмист?

— Какви са тези лаборатории?

— Една голяма корпорация. Занимават се с правителствена работа. Тук са от създаването на първите ядрени оръжия. Около три-четвърти от продукцията им все още е оръжие. Но се занимават също със слънчева енергия и с всевъзможни други неща. В Ню Мексико се правят много изследвания. Имаме повече доктори на глава от населението, отколкото Ню Йорк, Калифорния или почти всеки друг щат.

— Затова ли организирахте бизнеса си тук?

— Организирах го тук, защото животът е по-евтин, отколкото в Калифорния. А пък съм и роден тук. Вие говорите като нюйоркчанин или нещо подобно.

Айрис Кардано стоеше зад очилата си с розови рамки на прага на малкия, но никога спокоен кабинет на Айк. Точно зад нея се въртеше някаква смугла жена на около трийсет години, прилично облечена, но с изражението на човек, който наистина се нуждае от хубав сън.

— Айк? Това е г-жа Тарталия — съобщи Айрис и се оттегли.

— А-ха. — Айк незабавно позна г-жа Тарталия по име, макар и очевидно да не я бе познал по лице. Той стана и с накуцване заобиколи бюрото и стола на Алекс, за да я поздрави.

— Много съжалявам за съпруга ви — промърмори той с равен глас.

Г-жа Тарталия прие съболезнованията му с лека гримаса. В едната си ръка държеше малък пакет от бели пликове за писма, наред с други сгънати листове хартия.

— Можех да ви пиша или да телефонирам — отвърна тя също монотонно. — Но работя съвсем наблизо, във „Фърст Нешънъл“, и си рекох, че е най-лесно просто да намина. — Сега жената гледаше Алекс, макар че явно мислите й бяха някъде другаде. — Донесох тези неща. Бяха на Карл. Помислих си, че могат да са полезни по някакъв начин

на вашите хора. Според мен, Карл имаше някаква сметка при вас? За да плаща игрите си?

— Да, така е. — Айк пое пакетчето, а после се протегна от прага на малкия си личен кабинет, за да хване ръката на минаващия помощник.

— Еди, извади сметката на Карл Тарталия — тя е в папката му, нали знаеш? Нямам представа точно каква е сметката му в момента.

— Надявам се, нямате претенции, че той ви дължи повече пари.

— Нека просто да проверим. Не вярвам да става дума за много пари и в двата случая.

Измина половина минута в неловко мълчание. После високият и тъмнобрад Еди се върна, с кафява папка в ръце. Той я подаде на Айк и излезе.

Айк отвори папката, погледна сметките и изпуфтя:

— Надплатил е единайсет долара. Мога да ви ги дам веднага, ако искате.

— О, да, ако нямате нищо против.

Айк се върна на бюрото си и жената го последва. Алекс не знаеше дали да стане или не, но накрая се изправи. Не бе нужно, нямаше да го представят.

— Десет и един, тук са единайсет. Бих искал само да подпишете квитанцията, ако нямате нищо против.

— Разбира се. — Вдовицата Тарталия се усмихна малко глуповато, почти извинително. Навярно бе очаквала повече проблеми от тези странни хора, които ограбваха лековерните мъже, възприемащи игрите напълно сериозно.

— Изглежда имате съвсем разработена процедура — отбеляза тя, подавайки на Айк подписаната квитанция.

— Нещо подобно ми се случи миналия месец. — Айк взе листа, без да знае къде да го сложи и накрая го пусна на бюрото си сред останалите разхвърляни неща. — Една жена от Аризона, синът ѝ играеше „Старуеб“. Беше убит, очевидно от някакъв взломаджия.

— Предполагам, че Карл просто е паднал. — Г-жа Тарталия приглади назад тъмната си коса. Вероятно нямаше да остане вдовица задълго, помисли си Алекс, веднага щом престанеше да изглежда толкова уморена. Тя продължи: — Според полицията, няма доказателства да е било нещо друго. Паднал и си удари главата в

пода. Е, възможно е, той беше тромав. Няма да твърдя, че страдам особено, вече го бях напуснала.

— О — каза неутрално Джейкъби.

— Единственият проблем е, че имаше оръжие в апартамента, а сега не мога да го намеря. Нищо друго не липсва. Дори не споменах пред полицията за пистолета. Боях се да не ме обвинят, че нямам разрешително или нещо такова. Може би Карл го е заложил някъде — изсмя се тя нервно.

— Наистина не знам как стоят нещата с разрешителните за притежаване на оръжие.

— Е, предполагам, че ви отнех достатъчно време. Благодаря за върнатите пари.

Щом г-жа Тарталия си замина, Айк седна отново зад бюрото си и погледна към Алекс, сякаш се опитваше да си припомни за какво бе дошъл той.

— Сега ни трябва заместник — рече Айк.

— За какво става дума?

— Трябва да вкараме в играта заместник, който да заеме мястото на Тарталия.

— Мога ли аз да се заема с това? — попита импулсивно Алекс. Както се бяха договорили с чичо Боб, един от добrite начини да научи нещо за бизнеса, бе да стане клиент.

Айк обмисли предложението.

— Е, имаме списък с хора, които са се записали като заместници — по този начин влизат в играта на по-ниска цена. Но понякога, в специални случаи, използваме някой от персонала или... само една минута. Ще се върна веднага.

Останал сам, Алекс седеше замислен и упорито не обръщащ внимание на листовете по бюрото. Изглеждаше прекалено лесно. Макар и да трябваше да признае, че нищо, което бе видял досега, не предполагаше някой от тези хора да е способен на измама.

Джейкъби се завърна само след около минута, като носеше друга папка, чието съдържание проучваше в движение.

— Не разбрах, че... — мърмореше Джейкъби, сякаш на себе си.

— За какво става дума?

Джейкъби го погледна малко странно.

— Това е същата игра, в която трябаше да направя заместване и по-рано. Онова момче от Аризона. Е, все едно. Таксата за играч-заместник е шест долара. Запознат ли сте с правилата на „Старуеб“? Няма значение, ще ви дам един екземпляр от новото издание. И ще трябва да запиша адреса ви.

Алекс извади шест долара, но преди да ги даде, пак ги прекъснаха. Еди се върна, за да се консултира по някакъв нов проблем. Когато той бе разрешен, Айк го заведе отново в компютърната зала, където след някои подготвителни работи, Алекс видя името си изписано на малкия компютър. Сега забеляза, че там имаше и модем; Айк сигурно си спестяваше време, също като чичо Боб.

— Адресът ви?

— Засега мога да ви дам само името на хотела си — каза Алекс, след моментно колебание. — Наистина не знам накъде ще тръгна, след като напусна Албъкърк. Ще трябва да ви информирам по-късно на какъв адрес да ми пращате ходовете.

Айк сви рамене с безразличие.

— Чудесно. — Адресът на хотела бе вкаран внимателно и съсредоточено. После Айк възклика: — А, едва не забравих — и подаде на Алекс пакетчето, което бе донесъл от личния си кабинет. Това бяха пликовете и другите документи, предадени от г-жа Тарталия.

Алекс прегледа небрежно документите или поне започна да ги разглежда. После отвори уста да каже нещо, отново я затвори и продължи да се опитва да изглежда небрежен. Върху най-горния плик бе изписано с главни букви името ЛУЦИФЕР, а отдолу, с малки букви — Робърт Грегъри и познатият адрес в Атланта.

Значи това бе същата игра, в която участваше чичо Боб. Алекс не би могъл особено добре да обясни този факт на Айк, но му се стори много странен. По дяволите, беше повече от странен: Айк бе казал, че са в ход едновременно стотици игри, а Алекс беше сигурен, че чичо Боб участва само в една. Всъщност, нямаше значение.

Алекс спря отново, когато стигна до третия плик от малкия пакет. Хенри Брамагуптра, прочете той; следващите адреси в Лос Аламос, Ну Мексико.

ОКТАГОН.

— Успех — пожела му усмихнато Айк.

4.

Редовното работно време в „Берсерки“ очевидно завършващо постепенно между пет и шест часа.

Айк погледна часовника си и въздъхна.

— Наистина ме очаква натоварен уикенд. Ще бъдете ли в града до понеделник?

— Да, предполагам, че ще поостана още няколко дни — каза Алекс.

Айк изглеждаше облекчен.

— Добре. В понеделник и вторник ще бъда тук и можем да поговорим още. После в сряда трябва да замина за една голяма конференция в Лос Анджелис, посветена на игрите. Уреждаме павилион и ще демонстрираме някои неща.

— Тогава ще се видим в понеделник — кимна Алекс. — Интересува ме бизнесът ви тук. Ще има ли някой в офиса през уикенда?

Айк махна неясно с ръка.

— Някои ще работят.

Алекс остана с впечатлението, че Айк би предпочел той да не се навърта наоколо, когато босът отсъства.

— Чудесно, имам да върша и други неща. В такъв случай, ще дойда да се видим по някое време в понеделник. Или може би във вторник.

— Добре. — Айк очевидно беше доволен.

Когато Алекс се прибра в хотела, започващо да се стъмва. Очакващо го съобщение, в което му известяваха, че наетата кола най-после е готова. Осигурил си колата, той я паркира отпред и влезе в стаята си. Запали осветлението и седна да прегледа материалите от „Старуеб“.

Първо, ярко илюстрираната брошура с правилата. Състоеше се от повече от 20 страници, изпълнени предимно с дребен шрифт. Чично Боб бе дал на Алекс обща представа за играта, но очевидно имаше още

много да учи. Второто нещо, което му бе дал Айк, беше бланка за ходовете. На нея трябваше да бъдат отпечатани заповедите за следващия ход на АГРАВАН, според кода (даден в правилата), който компютърът щеше да приеме.

Алекс оставил насторани за момент бланката и правилата, и прегледа по- внимателно малкия пакет от наследството на г-жа Тарталия. Върху всеки плик с дипломатически писма бе написано с черна химикалка кодовото име на някой друг играч, вероятно от ръката на мъртвия Тарталия. Имаше ОКТАГОН, ВИКИНГ, ЛУЦИФЕР...

А ЛУЦИФЕР, разбира се, както свидетелстваха истинското име и адрес, бе чично Боб. Алекс отново се замисли над факта, че той и чично му са се оказали в една и съща игра. Би било малко пресилено да приеме това за съпадение. А и старият приятел от Лос Аламос, д-р Брамагуптра, се бе включил в същата игра... Или нямаше чак толкова много игри „Старуеб“, както твърдеше Айк, или имаше някакво друго обяснение, освен случайността.

В плика, носещ надпис „ЛУЦИФЕР“, Алекс намери няколко сгънати, напечатани на пишеща машина листа. Хартията бе тънка и светложълта на цвят. Поглеждайки отблизо, Алекс видя, че са копия от индиго — очевидно напечатаните съобщения, които Тарталия/АГРАВАН бе пратил в Атланта на чично Боб. Това бяха предимно молби за помощ. ЛУЦИФЕР, трябва да ми пратиш флотилии на помощ, ОКТАГОН ме напада. Това бе основната идея. Трябва да ми помогнеш срещу ОКТАГОН...

В плика на ЛУЦИФЕР имаше също и три получени бележки, очевидно от чично Боб, макар че Алекс не познаваше почерка на чично си. В едно от писмата имаше две изречения, които според Алекс навеждаха на някои мисли.

Нямам каквато и да била обща граница с ОКТАГОН и затова не мога да го атакувам особено добре. Дори не знам кой е той.

Но нали се предполагаше, че ОКТАГОН е старият приятел на чично Боб? Това вероятно означаваше, че те не знаят, че участват в една и съща игра; че са чували за героите си в играта, но само с кодовите им имена. А и не е далеч от ума обяснението, че са в една и съща игра, защото са поискали да бъдат... Алекс щеше да се опита да провери тази идея с Айк, само като теоретична възможност, щом получеше възможност отново да разговаря с него.

Той остави плика на ЛУЦИФЕР настрами и взе този на ОКТАГОН. Може би в него щеше да открие някакво обяснение. Но тук имаше още по-малко. Само две малки картички с кратки съобщения на жаргона на играта, зле отпечатани с изхабена лента и много правописни грешки. В тези картички изобщо нямаше ръкописен текст. Но имаше едно име — Брамагуптра, следвано от адрес.

Това, че вероятното съвпадение изглежда тайнствено, не означава непременно, че е нещо важно, каза си твърдо Алекс. Тривиалният проблем несъмнено си имаше и тривиално обяснение. А ако не беше така, тогава какво? Нямаше да седи в тази стая и да размишлява през целия уикенд.

Откакто бе пристигнал в Албъкърк, двама души му бяха споменали за Стария град. Беше своегородски обект за посещение. Сега му се искаше да бе поканил Айрис Кардано на среща, когато бе имал тази възможност. Не бе забелязал да има някаква друга връзка. Е, несъмнено щеше да я види отново в понеделник... но това, разбира се, не му вършеше работа в момента.

Старият град се оказа недалеч от хотела и имаше паркинг. Алекс прецени, че продаваните там сувенири приличат много на тези, които можеха да се намерят в Ню Йорк и Флорида, с изключение на индианските украшения, керамика и килимчета. Нямаше представа колко от тях са истински и колко са боклуци — никога не бе предполагал, че има толкова много.

Алекс си поръча питие, някакъв коктейл с текила, помисли малко и реши, че всъщност не му се пие повече. Всъщност му се искаше да сграбчи онази млада келнерка за някоя от едрите ѝ, закръглени части, когато минеше покрай него следващия път. Нямаше да стане. Може би трябваше да поръча поне още едно питие. Само да бе поканил Айрис, преди тя да изчезне от офиса. Там бе видял и друго момиче, но не бе сигурен за името му. Дали то или Айрис си имаха приятели? Може би и двете.

На следващата сутрин Алекс бе събуден в самотното си хотелско легло от проникващите през завесите слънчеви лъчи и от силния шум на движението по близката магистрала. Списанието „Плейбой“ лежеше на пода там, където го бе пуснал. Уф, този романтичен живот на таен агент.

Алекс седна и разтърка очи. Трябаше да реши дали да се опита днес да наобиколи офиса на „Берсерки“. Може би не трябаше — Айк бе отбелязал, че е удобно в понеделник, и можеше да се раздразни.

Освен това през нощта в подсъзнанието на Алекс изглежда се бе родила друга идея.

Той хвърли поглед между завесите и видя пясъчен насип, обрасъл с някакви пустинни бурени, който поддържаше наклонените бетонни рампи, водещи към магистралата. Изпита силно желание просто да хване пътя и да разгледа някои от местните забележителности. Когато отвори още малко завесите, видя бялата стрелка на зеления пътен знак, която показваше накъде е пътят за Санта Фе.

Алекс се облече и отиде в хотелското кафене, което го изненада с многото си посетители. След закуска се върна в стаята си, помисли няколко минути, взе документите на „Старуеб“ и ги занесе в колата. Хотелският басейн бе пълен с вода, макар и никой да не го използваше в хладното утро. Ясният хоризонт стигаше до далечната планина, по която все още се виждаха големи снежни шапки.

Той се консултира с пътната си карта и тръгна към центъра. Мястото изглеждаше още по-мъртво, отколкото бе очаквал, че ще бъде в събота сутрин. Паркира от другата страна на улицата — срещу „Берсерки“. Около компанията нямаше никакви признания на живот. И все пак Алекс излезе от колата, пресече улицата и опита да отвори вратата, а после натисна и звънеца до нея. Беше заключено и отвътре не се чуваше нищо.

Точно сега бе моментът един опитен таен агент да влезе и да претърси сейфа им. Ха-ха и хо-хо.

Миналата вечер в Стария град си бе купил слънчеви очила. Сякаш още тогава бе знал, че днес щеше да му се наложи да кара продължително.

В Санта Фе Алекс излезе от междущатската магистрала, която тук завиваше на изток. „Различният град“ — гласяха реклами; изпитваше любопитство и използва възможността да влезе и да го пообиколи. В предградията имаше големи лагери от подвижни къщи, на вид точно като онези, които бе виждал навсякъде другаде. Сградите

не бяха високи, дори и по стандартите на Албъкърк. Градът бе по-малък, но постепенно стесняващите се с приближаването на центъра улици вкараха Алекс в автомобилно задръстване, което бе достойно за Манхатън. Очевидно центърът бе площад, който изобщо не изглеждаше по-различен от онзи в Стария град миналата вечер. Този площад сигурно бе известен с нещо, но Алекс не можа да разбере с какво. Не успяваше да прочете знаците добре, защото трябаше да съсредоточи вниманието си върху движението; очевидно нямаше никаква надежда да намери място за паркиране. Постепенно той заобиколи и тръгна в посока, противоположна на центъра. Спра в никакво обикновено заведение, за да си вземе хамбургер. После се консултира с картите си. Лос Аламос, забеляза Алекс, сега бе на по-малко от 80 километра.

Докато излизаше от града, отвсякъде се виждаха планини, някои от които съвсем наблизо. Районът тук, помисли си той, трябва да е значително по-висок от приблизително двете хиляди метра надморска височина на Албъкърк. Алекс бе останал с впечатлението, че откакто напусна Албъкърк, е карал почти непрекъснато нагоре и сега вечнозелените дървета от един или друг вид все повече и повече започваха да доминират в пейзажа. Вече виждаше снежни петна на височина, не много по-голяма от магистралата, по която караше.

Магистралата започна да се издига и спуска, но издигането все пак преобладаваше. Накрая от двете й тесни платна се отдели едно още по-малко и го отведе в Лос Аламос. В предградията, той мина покрай съоръжена с радар пista за кацане, върху която до елегантната нова контролна кула бяха паркирани скъпи частни самолети. Точно зад пистата, Алекс зърна концентрична група от тънки метални кули, върху които имаше слънчеви огледала. Огледалата фокусираха обедното слънце към нещо, облицовано с тъмен метал, на върха на друга кула, разположена по средата на групата.

Центърът на градчето Лос Аламос. То не беше по-голямо от Санта Фе, но имаше много по-малко кал и беше много по-малко оживено. До малкия паркинг, Алекс откри телефонна будка с цял телефонен указател. Намери името Брамагуптра, Х. Пое дълбоко въздух и набра номера.

Гласът, който отговори още при първото позвъняване, бе висок, но очевидно мъжки. А и звучеше отзивчиво, но кой знае защо, по

някакъв фаталистичен начин. Поне това долови Алекс в прозвучалото „аллооо“.

— Ало? Бих искал да говоря с д-р Брамагуптра.

— Вече говорите. Кой е там?

— Господине, казвам се Алекс Бароу, племенник съм на Робърт Грегъри. Намирам се в Ню Мексико по работа. — Тук Алекс замълча, но не получи незабавен отговор. — Днес минавах покрай Лос Аламос и се отбих.

Последва по-дълга пауза, достатъчно дълга, за да усили съмнението на Алекс, че посещението наистина е било добра идея.

— Малцина просто минават покрай Лос Аламос — отбеляза накрая приятелският глас в ухото му. — Той не е разположен на пътя от някъде за някъде, както би могло да се каже. Няма значение. Как е напоследък д-р Грегъри?

— Много добре, господине. Поне беше, когато го видях преди два дни. Той ми предложи да се срещна с вас, когато дойда в Ню Мексико.

— Наистина. — Тънкият глас очевидно възприемаше това сериозно. — Да, мисля, че можем да се срещнем. Ще ми бъде приятно да се запозная с вас. Къде сте сега?

Упътванията към дома на Брамагуптра не бяха от най-простите, тъй като тук очевидно имаше само една улица, която пресичаше голямо дефиле, разделящо на практика всичко. И все пак, Алекс почти не се затрудни.

Къщата на 20-а улица, когато стигна там, бе средно голяма, построена от грели и камък, а покривът бе от каменни плочи и върхът му бе достатъчно заострен, за да й придава алпийски вид. Нищо подобно на замъка на лудия учен в Джорджия, но със сигурност изглеждаше удобна и достатъчно процъфтяваща. Старият приятел на чичо Боб очевидно не бе извънредно богат. Докато пресичаше изсъхналата през зимата трева на предния двор, Алекс можеше да обгърне с поглед почти всички посоки и да види планините. В двора растяха няколко високи ели; по северните страни на дърветата и върху къщата все още имаше сняг.

Вратата отвори трийсетина годишна жена, обута в дънки; косата ѝ бе толкова тъмна, колкото и на г-жа Тарталия, но тя изглеждаше

безкрайно по-жизнерадостна. Тенът на кожата ѝ не бе тъмен, както подсъзнателно бе очаквал Алекс заради името Брамагуптра.

— Здрасти — поздрави го тя с приятелски глас, в който се усещаше акцентът на Средния запад.

— Здравейте. Аз съм Алекс Бароу. Току-що позвъних...

— Зная. Влезте. Аз съм Дженифър, д-р Брамагуптра ми е свекър.

— Благодаря ви.

В къщата бе уютно топло и на пръв поглед обстановката изглеждаше объркващо свръхмебелирана. Но докато го водеха от една стая в друга, Алекс бързо доби впечатление за могъщи, но и гъвкави сили, впрегнати на работа. Това място не бе толкова хаотично, както му се бе сторило в началото.

Някъде трябва да се продаваха преоценени черни дъски, тъй като изглежда из къщата бяха пръснати поне десетина. Бяха монтирани по стените, стояха по чертожните маси, бяха подпрени на други мебели. Някои от тях бяха покрити с надраскани математически формули; Алекс можеше да познае, че става дума за висша математика, макар и да не разбираще особено от нея, а имаше и много неща, които изобщо не проумя. На една от дъските видя списък с бакалски стоки, на втора — нещо, което приличаше на опит за разчитане на шифър. Други бяха изтрити и се виждаше само някаква зацепана неяснота. Във всяка стая поне върху една маса имаше струпани книги и листове хартия; в много от книгите бяха мушнати листчета. Върху капака на пианото беше струпан подобен товар, а при краката му лежеше на възглавнички един от характерните източноиндийски инструменти с много струни. Половината от стените бяха покрити с етажерки и повечето от лавиците бяха пълни.

Върху малкото разчистено пространство на чамовия под пред цветния телевизор, две дванайсетина годишни деца играеха на телевизионна игра. Държаха в ръцете си малки, свързани с жици кутийки и натискаха лостчетата; на екрана двама мънички баскетболисти — само скицирани фигури, вместо жизнените танцьорки на чичо Боб — се плъзгаха отляво надясно и обратно, сякаш залепени за електронни копита. Малката точка светлина, заместваща топката, подскачаше с шум, като за момента бягаше от символичните ръце на играчите. Резултатът бе 26 на 12 и оставаха още 3.28 минути

игра. Едното момче бе русо, но другото отговаряше точно на фамилното име Брамагуптра.

Дженифър грациозно се провираше през цялата бъркотия и докато я следваше, Алекс наблюдаваше как се движат бедрата ѝ в тесните дънки. От този ъгъл изглеждаше малко по-млада, отколкото му се бе сторило отначало.

— Татко? — извика тя напред.

В касата на една врата от тъмно дърво, до нещо, което приличаше на истинска броня на средновековен рицар, се появи набит стар мъж, облечен в огромен пулover. В черната му коса имаше съвсем малко сиви косми, а върху маслиненото му лице почти липсваха бръчки, но наистина беше стар. Навярно, помисли си Алекс, по-стар от чичо Боб. Тъмните му очи изучаваха Алекс изпод очилата за четене в стил „Тед Кенеди“.

— Е, влизайте, млади човече — каза старецът с тихия си глас и го поведе.

Минаха през някакъв тесен коридор, чиито стени бяха украсени с малки килимчета, като онези, за които търговците от Стария град твърдяха, че са на индианците Навахо. После Алекс бе въведен в помещение, което напомняше кабинет на математик, дори повече от останалата част от къщата и където му предложиха удобен стол. Почти не се изненада, като забеляза до телефона модем. Компютър обаче не се виждаше никъде, само някакъв калкулатор на бюрото до старата ръчна пишеща машина. Дали дипломатическите писма на ОКТАГОН бяха напечатани на нея? Някак си изглеждаше невероятно, това помещение не приличаше на стая за игри.

Дженифър се навърташе наоколо, докато не бяха изчерпани всички обичайни забележки за времето, пътищата и така нататък. После старецът и младата жена размениха многозначителен, според Алекс, поглед и тя излезе, като тихо затвори зад себе си вратата на кабинета. Тъпият звук от подскачащата електронна баскетболна топка вече бе престанал.

— Сега. — Брамагуптра се наведе напред на стола си и подпра широко лакти на бюрото. — Изпраща ли чично ви никакво конкретно съобщение за мен?

— Не, господине. Нямаше никакво конкретно съобщение.

Леко кафеникавото лице се промени неуловимо. Брамагуптра се отпусна отново назад. Когато проговори, това бе същият приятелски глас, и все пак нещо се бе изменило.

— Разказвал ли ви е някога как станахме близки?

— Спомена само, че по някое време сте работили заедно.

— Да... така беше. Я да видим, Боб има двама братя и една сестра, доколкото си спомням?

— Не, господине, две сестри и един брат. — Нещо в разговора напомняше на Алекс за първите думи, които бе разменил с чичо си в Атланта. Отначало чичо Боб също бе объркал нещо от семейната история, някакви глупости за някаква си ферма. Внезапно на Алекс му се стори, че всъщност самият той е подложен на проверка, за да докаже с това, което знае, че е човекът, за когото се представя. После добави: — Майка ми се казва Ема. Тя е единствената, която остана в Ню Йорк.

Старецът учтиво кимна. После побъбри още малко, спомняйки си за старото време, когато се бил запознавал и посещавал някои членове на рода Грегъри-Бароу. Алекс получи възможност да отговори на още няколко въпроса. Очевидно в миналото Брамагуптра се бе срещал с доста хора от по-старото поколение от семейството на Алекс и си спомняше за тях с искрен интерес.

— Е, искрено се радвам, че чичо ви е предложил да ме посетите. Двамата сме имали и различия, но... понякога човек се чувства изолиран тук, макар че в действителност има много добри хора, с които да разговарям. Непременно трябва да останете да вечеряте с нас.

— Х-м, ако сте сигурен, че няма да ви затрудня.

Старецът не обърна внимание на възражението.

— Сега може би ще искате малко кафе, Алекс? Горещ шоколад? Да се подкрепим до вечеря.

— Благодаря ви, горещият шоколад звучи чудесно. Не съм пил от години.

Брамагуптра се надигна иззад бюрото си. Това определено беше трудно за пълното му, старо тяло, макар че той направи усилието с желание; в остатялата му плът се криеше духът на танцьор или на триумфиращ спортсмен. Той се насочи към вратата на кабинета, отвори я и размени няколко тихи реплики с Дженифър. Някъде навън, двете момчета спореха за нещо. Затръшна се врата. В далечината изляя куче.

Като остави вратата на кабинета отворена, старецът се върна зад бюрото, където се тръшна на стола с прочуствено сумтене.

— И тъй. Да. Би било желателно чичо Боб и аз да поговорим.

— Той вдигна въпросително вежди към Алекс, сякаш искаше от него съгласие.

— Да — отвърна Алекс. Не знаеше какво друго да каже.

Старецът кимна.

— За някои неща обаче, не може да се говори по телефона.

— Имате предвид, че е възможно да ви подслушват? Да, предполагам, че се извършва много промишлен шпионаж или нещо от този род. Когато играете играта на чичо Боб.

— За каква игра става дума?

— Е... имам предвид големия бизнес и всичко останало.

— Да, големият бизнес — поклати глава старецът. — Сатаната и всичките му любимци. — Той продължи: — Наистина ли чичо ви изрази желание да разговаря с мен?

— Определено останах с такова впечатление. — Това бе истина. Но Алекс не можеше да си спомни точно какво бе казал чичо Боб и какво не.

Старият приятел на чичо Боб бе обърнал стола си малко настрани и се радваше на гледката от прозореца на кабинета. Поне с това къщата му се доближаваше до тази на Робърт Грегъри.

— Да — каза Брамагуптра, — бих се радвал отново да говоря с чичо ви Боб. Много бих искал да се видя с него лично. — После се обърна и погледна Алекс право в лицето. — Намекна ли той по някакъв начин, че може да се уреди подобна среща?

Алекс откри, че е стиснал ръце в ската си и че длани му са леко изпотени. Не знаеше защо. Въвличаше се в нещо и не знаеше точно в какво.

— Не — накрая призна той. — Не мога да си спомня да е предлагал никаква уговорка за среща.

— Той е добре дошъл тук. Да ме посети. Със сигурност знае това.

— Чичо Боб наистина заяви, че вие сте един от малцината, на които може да се довери.

— О! — Бавно и със задоволство: — Така ли каза?

— Но що се отнася до това да се срещнете, е, не мисля, че чичо Боб все още пътува много. Искам да кажа, че той изпрати мен тук, вместо да дойде сам.

— Да, разбирам. С какви инструкции ви изпрати, ако мога да попитам?

Някаква дълбока тревога се долавяше в този старец, за когото чичо Боб бе казал, че му вярва. Алекс започна директно:

— Предполага се, че е конфиденциално, но мога да кажа, че той започва да се интересува от компютърни игри. В частност, от компанията в Албъкърк, която ръководи „Старуеб“.

— „Старуеб“? — Проницателните стари очи изведнъж станаха неразбиращи. Брамагуптра може би никога не бе чувал за играта.

— Компютърната игра, нали знаете — онази, с космическата война. И двамата с чичо Боб участвате в нея. Всъщност вие сте в една и съща игра.

— Космическа война... а, разбира се. — Брамагуптра показва, че поне се е сетил, за какво става дума. — Но това сигурно е Ханк. Не съм аз.

— Ханк ли?

— Моят внук, синът на Дженифър. Навярно сте го видял на влизане. Той е Хенри Брамагуптра трети, разбирате ли, и не винаги прави това допълнение, когато използва името си. Да, сега си спомням, че компютърната игра, за която споменахте, се играе по пощата. Ханк искаше да опитам и аз. Прегледах правилата и играта, не е лоша. Поне не е пълна само с насилие; очевидно понякога е възможно да се победи и с мирни средства. Но аз не се интересувам особено от игри. Ханк наистина ги обича... Споменахте, че чичо ви се интересува от тази игра. И че играе.

— Да, господине. А и трудно побеждава, както разбирам. Малкият Хенри трябва да е много умен. Както и да е, основният интерес на чичо Боб е насочен към начина, по който се ръководи компанията.

— Има намерение да инвестира?

— Добре е, че сте му стар приятел, както ви посвещавам във всичките му тайни. Това, разбира се, е напълно конфиденциално.

С изражението на надяващо се дете, известно време Брамагуптра мълчаливо изучаваше Алекс. После попита:

— Каза ли Боб, наистина ли каза, че съм един от малцината, на които все още може да се довери?

— Да, господине. Така каза.

— Наскоро ли го каза?

— Да, господине, точно преди да тръгна насам.

— Добре ли е той със здравето?

— О, да, изглеждаше чудесно.

Когато Дженифър донесе на поднос шоколада, Брамагуптра все още мълчаливо изучаваше Алекс. Жената се повъртя за миг зад бюрото.

— Всичко наред ли е, татко?

Свекърът ѝ се усмихна съвсем кратко.

— Алекс не ми е разказал за никакви нещастия.

Дженифър го погледна внимателно и загрижено. Без да е в действителност изненадана, че в главата на стареца се въртят мисли за нещастия. Навярно знаеше повече от Алекс за това защо срещите между двамата стари приятели трябваше да се уреждат грижливо и защо във въздуха се носеше някакво усещане за тревога.

— Боб Грегъри и Ханк участват в една и съща игра на „Старуеб“

— каза сериозно старецът на снаха си.

Тя прие новината за „Старуеб“ със същото пълно безразличие, което бе проявил и самият старец, когато за първи път се спомена името на играта.

— И какво трябва да означава това? — попита накрая тя.

— Играта, Джен. Компютърното нещо...

— Да. Но има ли някакво значение, че двамата са в една и съща игра?

Брамагуптра внезапно се отпусна и тъжно се засмя. Определено не звучеше параноично.

— Не знам. Навярно означава само, че не са в ход едновременно толкова много игри „Старуеб“, колкото твърди компанията в рекламата.

Алекс отпи от чашата с шоколад; да, беше чудесен. После продължи да наблюдава внимателно другите двама.

Сега нещо бе накарало Дженифър да се замисли сериозно.

— Еди сигурно знае. Но как изобщо би могло да има някакво значение?

Старецът въздъхна.

— Наблизо ли е все още Ханк? Помоли го да намине насам, само за минутка. Бъди така добра, Джен?

Доведено в кабинета от майка си, няколко минути по-късно, смуглото момче застана на прага и се зае да обмисля въпроса на дядо си.

— Колко игри? Точно сега са в ход около четиристотин. Поне така се твърди в съобщението.

— Твоята игра има ли номер?

— Да. X-430. Но номерата не са последователни. Еди го каза, тъй че можете да сте сигурни.

— Как се случи така, че си точно в тази игра, в която участвуаш, Ханк? — попита Алекс.

Момчето сви рамене. Гледа малко притеснено, помисли си Алекс, навярно защото приемаха всичко това толкова сериозно.

— Предполагам, че просто тази игра е започвала, когато се включих. Защо?

— Аз също участвам в нея — обясни му усмихнато Алекс. С ъгълчето на окото си видя, че лицата на двамата възрастни се обръщат мълчаливо към него. — Включих се едва вчера, като заместник на АГРАВАН. Той е... трябвало да отпадне.

Ханк се зарадва.

— Онзи тип в Албъкърк е трябвало да отпадне? И сега вие сте АГРАВАН? Хей, спукана ви е работата в тази бъркотия. Ще ви размажа след около два хода.

— Ами? Ще видим.

Ханк помисли за миг, сетне очевидно стигна до важно решение.

— Мога да ви покажа какво съм направил, ако искате да го видите. Ще бъдете в състояние да разберете къде е родният ми свят и изобщо всичко, но няма да сте в състояние да направите каквото и да било в моя вреда.

— Да, бих искал да видя.

Дядото също бе заинтригуван достатъчно, за да отиде с тях; взеха и шоколада със себе си. След като се увери, че Алекс ще остане за вечеря, Дженифър отиде в кухнята.

Следвайки Ханк през коридора, стеснен от лавици с книги, Алекс мина покрай стая, която вероятно беше женска спалня и в която

имаше единично легло, още книги и стенна снимка на тъмнолик млад мъж с бели дрехи и ракета за тенис в ръка. Следващата стая надолу по коридора бе на момчето. Целите стени бяха облепени с плакати, имаше дори повече книги и още две черни дъски. Покрай едната стена бе монтирана дълга и малко груба дървена маса, сякаш за да поддържа върху себе си някакъв сложен модел на влак. Но вместо железопътни релси, върху масата бяха натрупани жици, сандъче с части, поясник, черни кутии и други електронни съоръжения. Имаше кинескоп, изведен от цветен телевизор и нещо като малък, домашно направен акумулятор, от който във всички посоки излизаха жици. Валяха се и някакви полудемонтирани части, които според Алекс принадлежаха на домашен компютър TRS-80.

— Нека ви покажа световете, които са под мой контрол — промърмори Ханк. Той се наведе над съоръженията и заприлича на преждевременно съзряла, несъзнателна пародия на престъпник от криминален филм. Творението му върху плота бе примитивно, а действията — усърдни, и те напомниха на Алекс за вълшебничеството в Атланта. Той се приближи и продължи да наблюдава.

— Внимавайте с този еcran, това са 30 000 волта — предупреди Ханк.

— Знам — отвърна Алекс и получи одобрителен поглед.

След две минути шейсетсантиметровия еcran показваше зелена мрежа от кръгли светове и връзките помежду им. Надарено дете, помисли си Алекс — да направи по памет план, подобен на този на чичо Боб.

Ханк се мръщеше.

— Трябва да си купя още памет — промърмори сам на себе си той. — Скоро тази няма да ми е достатъчна. Само 24 K RAM, какво може да направи човек с толкова?

— Всички бонбони, които ти се искат, не винаги се раздават безплатно — отбеляза дядо му, който търпеливо чакаше и наблюдаваше. — Може за рождения си ден да получиш някоя нова играчка. Но само, ако ми покажеш, че си научил малко повече математика.

— Сигурно Еди би могъл да ми донесе — промърмори неясно Ханк, погълнат от жиците. Навярно имаше предвид бонбоните, а не математиката. Бе придърпал един стар стол до масата и бе коленичили

върху него, работейки с някакви клещи по връзките. Пръстите му бяха сръчни. Изображението на екрана премигна, изчезна, после се появи отново.

Алекс постави чашата си върху разчистения край на дългата маса, протегна се и се разходи наоколо. В далечния ъгъл на стаята имаше футболна игра, очевидно подложена на усилено използване. Под разхвърляното легло се въргалиха чифт маратонки с бутони. А на стената, точно над леглото, бе поставена в рамка рисунка на замък, чиито укрепления бяха нарисувани внимателно, с реалистични подробности. Върху осияната със зъбери кула гордо се вееха знамена. На кулата се виждаше облечена в броня малка фигурка, а други двама рицари стояха навън и очевидно се опитваха да влязат или там каквото се прави, за да се свали подвижния мост.

— Сам ли нарисува това, Ханк?

Момчето му хвърли бърз поглед.

— Да.

— Какво представлява? Искам да кажа, дали е някой конкретен...

— Замъкът на сър Ланселот. Нали знаете, по версията на Малъри^[1].

— А-ха. Изглежда чудесно.

— Благодаря ви. Ето, това са моите светове. — Ханк най-после бе успял да постигне желаните цветове и някои от кръгчетата се бяха превърнали в червени или сини. — На пръв поглед изглежда, че нямам много флотилии, но голяма част от тях в момента нападат вашите светове. Искате ли да видите вашите светове? Ще ви ги покажа веднага. Тези, които са ми известни.

— Знаеш ли кой е ЛУЦИФЕР? — попита Алекс.

— Истинското му име ли? Забравил съм. Имам го записано някъде. — Ханк очевидно не изпитваше особено желание да обсъжда дипломацията. — Струва ми се, че е ваш съюзник или поне съюзник на человека, който беше АГРАВАН преди вас. Във всеки случай, кодовото му име не ми харесва особено, както и вашето. АГРАВАН, това наистина е име на човек, който губи.

— Ханк — предупреди го дядо му.

— Ами така си е. Иска ми се да познавах повече хора, които да харесват тази игра. Тед не я харесва.

— Тед ли? — попита Алекс.

— Момчето, с което играех баскетбол. Живее наблизо. Той харесва обикновените видеоигри — те са съвсем прости, като онзи баскетбол. А това са вашите светове, оцветени в бяло. Струва ми се, че родният ви свят е някъде тук. Бих могъл да ви предложа някаква сделка, но ми се струва, че така или иначе скоро ще ви ликвидирам. — Но този път думите на Ханк звучаха по-скоро притеснено, отколкото триумфално.

— Е, благодаря за предупреждението — трябваше да се усмихне Алекс. Внезапно си бе представил чичо Боб, намръщен над своите изчисления. От онова, което Алекс бе видял от играта, ЛУЦИФЕР също бе заплашен от възможността да бъде прегазен от дванайсетгодишния си противник.

— Ако участваме заедно в друга игра — подхвърли Ханк, като промени замислено тона си, — бихме могли да бъдем съюзници.

— Да, бих се радвал. Но човек не може да избира играта, в която да се включи, нали? Кои са другите участници?

— Не, предполагам, че не може. — Ханк отново се бе съсредоточил върху екрана.

Алекс се обърна и каза нещо на дядото на Ханк, относно това колко добре и хитро бе организирало електронните си съоръжения хлапето.

— Да — призна старецът. — Сече му умът, струва ми се, ако се научи как да го използва. Разбира се, много са му помогнали с всичко това... Джен? — извика внезапно той към хола. — Ще дойде ли и Еди за вечеря? Не разбрах...

— Трябва да остане до късно на работа — чу се отговорът на Джен. — Каза, че ще ме вземе към седем.

Вечерята се състоеше от пържоли, пюре и някакви чудесни зеленчуци с подправки, вероятно пригответи по стара рецепта от времето, когато членовете на рода Брамагуптра са били хиндуисти-вегетарианци. Десертът бе сладкиш „Сара Лий“. Нямаше прислужници — нито роботи, нито хора. Всички взеха участие в разчистването, с изключение на Джен, която се приготвяше да излиза.

— Може би сте се срещнали с Еди — внезапно каза на Алекс Брамагуптра, надвишвайки шума на водата в мивката. Старецът бе навил ръкавите на пулlovera над пъlnите си, голи ръце и миеше

съдовете като професионалист. — Той работи почасово в онази компания за компютърни игри в Албъкърк. Или поне работеше. Ханк, още ли работи...?

— Да — каза Ханк, който бършеше мушамата на масата с хартиена кърпа. — Еди също харесва игрите.

— Еди. — Алекс помисли, докато събираще остатъците. — Да, струва ми се, че се запознах с него. Висок мъж с брада. Той ли ще идва?

— Да, това е Еди. Е, не е чак толкова голямо съвпадение, както може да изглежда на пръв поглед. Като цяло, населението на северно Ню Мексико не е голямо. А от него само една част е от английски произход — да, дори и аз се водя от английски произход тук, разбирате ли, тъй като не съм нито от испански, нито от индиански, нито от негърски. А класата на образованите специалисти от всякаакви раси е още по-малка, нали разбирате? Тъй че в Албъкърк, Санта Фе или тук човек се среща с едни и същи хора, с едни и същи лица, на работа, на обществени събирания, на политически митинги и изобщо навсякъде.

Алекс си представи онзи тъмнобрад мъж Еди на политически митинг. Някак си не му се струваше вероятно да види чичо Боб на подобно място.

— Х-м — рече Алекс. — А мислите ли, че можем да не казваме на Еди кой съм? Имам предвид, че Робърт Грегъри ми е чичо? Разбирате ли, все още компанията „Берсерки“ не трябва да знае, че именно той възнамерява да инвестира.

Брамагуптра леко се намръщи.

— Е, предполагам, че секретността е обичайна в тези неща. Бизнес. Но нека първо говоря с Джен. — Той излезе от кухнята, като избърсваше ръцете си с пешкир, и се върна няколко минути по-късно.

— Какво мислите за това, Алекс? Ще му кажем просто, че сте племенник на мой стар приятел. Не вярвам Еди да прояви по-голям интерес.

— Чудесно, благодаря ви.

Малко по-късно Алекс се запозна за втори път с Еди Маклорин. Сега запознаването бе малко по-официално, отколкото преди. Извън „Берсерки“, облечен по-добре, Еди изглеждаше по-възрастен; навярно бе приблизително на възрастта на Джен. От разговора се разбра, че той и Джен се срещнали преди около година. Тази вечер имали билети за

някакъв специален преглед на лятната опера в Санта Фе. Алекс разбра, че Еди работи на пълен работен ден в лабораториите, и то повече в Лос Аламос, отколкото в Албъкърк.

Щом двойката замина, старецът покани Алекс да поизлязат в бързо захладняващата вечер, за да погледат през семейния телескоп някакви лунни кратери и други небесни обекти. Алекс облече дебелото палто, което му бе засел старецът. Без да има каквато и да било очевидна причина, бе излязло така, че Алекс щеше да остане за през нощта и да се върне в Албъкърк на следващата сутрин, когато, както твърдяха домакините, шансът му да се оправи по непознатите пътища щял да бъде доста по-голям. Щял да има и възможността да разгледа пейзажа. Имало много по-красив път, всички го бяха уверили в това, отколкото този, по който бе дошъл.

Разположен на удобното си място над гъстата, мръсна и влажна земна атмосфера с дебелина две хиляди и петстотин метра, малкият телескоп на трикраката си стойка им разкри лунните кратери с безмилостна яснота. После старецът го насочи към други цели. Показва му нещо, което нарече двойна еклиптика, някакъв вид двойна звезда. Той обясняваше повторно всичко, което разглеждаха, и Алекс го разбираше веднага или поне оставаше с впечатлението, че разбира. Брамагуптра му показва още няколко чудеса на галактиката, преди образите да започнат да блещукат прекалено силно, за да види нещо. Нощта все още изглеждаше съвършено ясна, но във въздуха имало течения, обясни старецът.

Гледането през телескопа завърши. Ханк бе изпратен в леглото да почете, докато заспи. Алекс и неговият домакин се върнаха в кабинета, където отвориха бутилка с нещо, наречено „Инка Писко“. Беше чудесно бренди — като всичко останало в тази къща, различно от нещата, с които бе свикнал Алекс, и в същото време много качествено и приятно. Той и старецът разговаряха известно време за Перу, откъдето произхождаше брэндито и където някога старецът бил живял и работил, докато помагал в изграждането на радиообсерватория.

В единайсет маса Брамагуптра се прозя и поклати глава.

— Смешно е, предполагам, но все още чакам Джен да се върне, когато излиза. Това лято ще стане на трийсет и четири и аз все още го

правя. — Той направи пауза и продължи: — Струва ми се, че чичо ви никога не се е женил, нали?

— Не, доколкото зная. — Брендито бе превъзходно средство за отпускане и успокояване. — Е, когато го посетих, при него имаше едно момиче. Карълайн. Казаха ми, че му е дъщеря.

— Знам за Карълайн. — Старецът отново направи пауза. — Все още е саката, предполагам? Разбира се, така трябва да е. Беше нещо ужасно.

— Какво ѝ се е случило? Не чух нищо...

— Просто безсмислено насилие. Били в Ню Йорк преди известно време. Едно от онези ужасни и безцелни улични нападения. Трябва да беше преди две години.

— По-отдавна, струва ми се. Но... не знам някой от семейството ни да е чувал за това.

Старецът сви рамене.

— Боб... не искаше да се разгласява. Той не е особено общителен по отношение на личните си проблеми. А подобни неща идват и си отиват по новините през цялото време, като войните. Обикновено не успяват да открият нищо.

— Да, господине, предполагам, че сте прав.

Ед върна Джен у дома ѝ малко след полунощ и влезе с нея да пие кафе. Трябвало отново да ходи на работа на следващия ден, каза той, въпреки, че бе неделя. От кратките едно-две изречения, които Еди отдели за работата си, Алекс получи представата, че е нещо, свързано с охраната на една или повече от лабораториите. Трябвало да пътува до Албъкърк и обратно; може би различните лаборатории имаха някакъв вид общи сили за сигурност. А последните разработки, без да бъде пояснено какви, принуждавали хората от отдела на Еди да работят извънредно. Подробности не бяха дадени и Алекс не пита повече.

Поговориха малко за „Старуеб“. Да, потвърди Еди, в момента имало в ход около четиристотин игри — не знаел какъв бил точният им брой. Не, нямало начин да се каже предварително кой с кого щял да участва в една и съща игра. Айк използвал програма за групиране на хора, която осигурявала случайност на подбора, като преди това се правело така, че в една и съща игра да няма двама души от едно и също населено място. Ако имало двама от един и същи град, за тях щяло да бъде нечестно лесно да се съюзяват помежду си и да кроят

планове. Алекс кимна. Всичко звучеше логично. Той не постави на разглеждане ситуацията с играта, в която участваше — и не би могъл, без да разкрие кой е чично му.

Тази нощ Алекс спа в стаята за гости, завит с дебел юрган. Веднъж-дваж му се стори, че чува дишането на Джен от съседната врата. Някъде откъм края на коридора хъркаше старецът. Един път през нощта, споходен от някакъв ужасен сън, Ханк извика с детското си гласче.

[1] Сър Томас Малъри — автор на първото събрание на легендите за крал Артур от средата на XV в. — Бел.прев. ↑

5.

На сутринта Алекс и стареца спокойно закусваха сами; имаше овесени ядки и препечени филийки, портокалов сок и кафе. Ханк вече бе станал и излязъл, за да участва в някакво велосипедно състезание, а Джен спеше до късно. Беше неделя, никой от семейството не трябваше да ходи на работа и току-що бе пристигнал дебел брой на денвърския вестник. Старецът му сочеше различни неща във вестника, но Алекс бързаше да си тръгва. Чувстваше се щастлив обаче, че бе дошъл. Беше пристигнал напредък, мислеше си той, поне по периферията на бизнес-проблема на чичо Боб. И щеше да е в състояние да го увери, че старият му приятел е добре.

Брамагултра погледна Алекс над вестника си.

— На връщане ще минете през Джемец, нали? Пейзажът по този път е изключително красив.

— Ако това е пътят, който ми показвахте снощи, да.

Старецът остави вестника си настрани.

— Когато видите отново чично си — каза той и замълча. Изпусна една въздышка и поглади горната си устна, сякаш имаше мустаци. — Кажете му, че съм съгласен да поговорим. Очи в очи. Всъщност, не виждам друг начин. И... кажете му, че винаги съм му желал доброто. Лично.

— Да, господине. Лично, казвате.

— Той бе замесен в други неща, политически и така нататък, в които не можех да го подкрепя или да му помогна. Ще разбере, какво искам да кажа. — Старецът гледаше предпазливо. Почти уплашено, помисли си Алекс.

— Ще му предам думите ви, господине.

Чично Боб щеше да разбере, мислеше той, и навярно щеше да му обясни. Алекс напусна Лос Аламос по извиращата се, двулентова магистрала, много подобна на онази, по която бе пристигнал. Градът изчезна изведнъж и пътят се оказа обграден от двете страни с нас скоро изгоряла гора. Малки знаци на равни интервали забраняваха без

обяснения спирането в опожарения район. Тук-там малко по-големи знаци предупреждаваха за „ОПАСНИ ЕКСПЛОЗИВИ“ и забраняваха влизането.

Алекс бе чувал, че първите ядрени бомби в света са създадени в Лос Аламос по време на Втората световна война. Може би тогава математикът Брамагуптра е живеел в същата къща и е работел по бомбите... макар че със сегашната си омраза към войната и насилието изобщо не приличаше на такъв човек. Алекс бе останал с впечатлението, че старецът работи в лабораториите, но не бе чул никакви подробности. Е, предполагаше, че сега лабораториите се занимаваха и с мирни проекти.

Мерките за сигурност, заради които на Еди Маклорин му се налагаше да работи извънредно, очевидно бяха от голямо значение. Опожареният район вече бе останал зад Алекс и от двете страни на магистралата имаше нормални дървета. На известно разстояние от пътя се виждаше висока телена ограда. Тук-там към дърветата се отклоняваше път, водещ към затворена врата и военен на вид портал, очевидно без хора. Входовете бяха маркирани само с нарисувани букви и цифри, групирани по тайнствен начин. Всичко това продължаваше с километри нататък. Лабораториите. Лос Аламос. Сигурност. И Брамагуптра все още работеше там.

Без официално съобщение за някаква граница, военните обозначения внезапно престанаха. Вече нямаше предупредителни знаци. Не се виждаше нищо, с изключение на незаградената планинска пустош, и магистралата, без почти никакво движение, която минаваше през нея. Навсякъде и планината е някакъв вид държавна собственост, помисли си Алекс. Може би национален парк.

Не бе много наясно какво означава национален парк. Слънцето светеше ярко и вече бе топло, тъй че отвори страничния прозорец откъм своята страна. За известно време забрави за работата и съзерцаваше гледката.

Някои въпроси и проблеми обаче, не всички от делово естество, продължиха да го беспокоят. Пристигнал в Албъкърк преди обед, той не се насочи направо към хотела си, а към центъра, където за пореден път мина покрай „Берсерки“ и провери за някакви признания на живот.

Една стара кола бе паркирана точно пред офиса, на улицата, мъртва като Помпей в неделя сутрин. Алекс спря собствения си автомобил до нея и се приближи към вратата на офиса.

Както и преди, тя бе заключена, но този път позвъняването даде резултат. Иззад дебелото стъкло се появи Айрис Кардано; днес тя бе облечена в дънки и стара риза, като очевидно не очакваше да изпълнява задълженията си на секретарка. Тя позна Алекс, отвърна му с кратка усмивка и отключи вратата.

В мига, в който я видя, Алекс усети, че нещо в него недоловимо се преобръща.

— Аик го няма — поздрави го Айрис. — Той е на екскурзия за уикенда.

Тя не го бе поканила точно да влезе, но и не бе застанала на прага, тъй че той все пак се вмъкна.

— Е, просто използвах, че някой е тук. Всичко това ми се струва извънредно интересно. Просто се надявах, че ще мога да поседя, да погледам и да послушам малко. Каквото и да правите. Няма да се опитвам да откривам каквото и да било тайни или нещо подобно.

Предната стая бе осветена само от дневната светлина, която проникваше през витрината. Но в една от задните стаи бяха запалени лампи и оттам се чуваше мъжка кашлица.

— Е... — Очевидно на Айрис не ѝ бе неприятно да види Алекс. Но проявяващата нерешителност.

— Възнамерявам да инвестирам, нали знаете. Сигурен съм, че Аик би искал да имам добра представа за бизнеса.

— Е...

Мъжът от задната стая се оказа не Еди, а онзи гладко обръснат младеж, който бе зареждал лентите по време на миналото посещение на Алекс в офиса. Той дойде в предната стая и ги погледна.

— Тръгвам си, Айрис — съобщи той.

Тя погледна към него.

— А, добре, Пол.

Пол се усмихна, докато минаваше покрай тях, и излезе. Той затвори вратата зад себе си и Алекс го видя да влиза в старата си кола пред сградата и да потегля.

Все още нищо не бе уредено.

— Наистина имам много работа — извини се Айрис. Но в начина, по който го каза, нямаше окончателност.

Алекс махна примирително с ръка.

— Няма да ви преча. Обещавам. Просто имам доста пари, които възнамерявам да инвестирам, и искам да проверя нещата сериозно, преди да го направя. — Той замълча за момент. — Искате ли да излезем да хапнем навън, когато свършите? Вие избирате мястото.

— Е... струва ми се, че току-що ми направихте предложение, на което не мога да откажа.

Айрис наистина имаше работа, която се проточи до средата на следобеда. Писмена работа, сметки и документи за сделки, които Алекс не се опитваше да си обяснява много-много. Разговаряха малко. Той усилено се стараеше да не остави впечатление, че шпионира или надзърта, но все пак се оглеждаше.

Към средата на следобеда, Айрис заключи офиса, качи се в колата на Алекс и го насочи към някакво място, което не изглеждаше скъпо, но се оказа такова и където ядоха мексикански ястия. Храната бе достатъчно лята, за да предизвика сълзи в очите на грингото, макар че Айрис го бе насочила към по-малко люти неща. Мексиканската бира бе единствената противоотрова.

И едното доведе до другото. Това бе просто естественият ход на нещата, бе забелязал Алекс. А понякога — не чак толкова често, но все пак понякога — последствията бяха приятни. В този случай, те се оказаха с голяма преднина пред списание „Плейбой“.

Вече се бе стъмнило, но всички лампи в най-голямата и най-хубава стая на партера все още не бяха запалени. Старите риза и дънки на Айрис, със сутиена и гащичките ѝ върху тях, бяха струпани на един стол до леглото. Дрехите на Алекс бяха още по-безразборно разхвърляни по пода. А пълничкото младо тяло на Айрис, което ако не е красиво, несъмнено бе активно и жадно женствено, лежеше до него в огромното легло.

— Уай — каза той и се отдръпна с въздишка на няколко сантиметра от нея, за да се отпусне. — Как си? — прибави, като

смяташе, че би било любезно да попита.

— Чудесно. — Гласът на Айрис прозвуча замислено в тъмнината. — Алекс? Колко пари имаш намерение да инвестираш в компанията? Ако изобщо ми е работа да питам.

— А-ха. О-хо. Айк те е назначил да се опиташи да ме прельстиш и да научиш тайните ми. Това е стара тактика. — Когато не последва отговор, Алекс продължи с различен глас: — Защо? Има ли някаква причина да не го правя?

— Х-м, не знам. Ако аз имах много пари, струва ми се, щях да си купя акции от нещо друго. От компанията „Ексксон“. Нещо сигурно.

— Гласът на Айрис стана провлечен. — Знаеш ли какво си мисля? Мисля си, че ти прельсти мен, за да се опиташи да научиш нещо за програмата на „Старуеб“. Доста хора се домогват до същото. Но само си губиш времето, аз не знам нищо. Айк не я разкрива на никого.

— Обзалагам се, че щеше да я сподели с теб, ако беше спала с него.

— Спала съм. И той не ми каза нищо.

— Х-м. — Алекс се надигна на лакът. В тъмнината не можеше да види лицето на Айрис достатъчно добре, за да разбере нещо от него.

— Кой се опитва да научи програмата на „Старуеб“?

— Всевъзможни хора. Типове, които размножават пиратски игри и ги продават. Или дори просто играчи, които търсят начин да изльжат.

Алекс изпуфтя.

— Никога не мога да преценя кога си сериозна и кога не.

— Наистина ли? — Айрис леко приближи към него мекото си тяло. Ръката ѝ се протегна.

— Уоу. Сега мога да кажа, че си в сериозно настроение.

— Х-м. И ти също.

— Да. Освен, че първо наистина трябва да отида до тоалетната.

— Нежно и неохотно, Алекс се освободи от нея и стана, като спусна крака си от ръба на леглото. — Не отивай никъде, връщам се веднага.

— Ще бъда тук.

Той затвори вратата на банята зад себе си, преди да включи лампата. Просто, за да не я заслепи. После, като премигваше срещу светлината, се облекчи. Дори сега „Старуеб“ блуждаеше в ума му. Сякаш бе свързан с всичко. Трябващо да има някакво разумно обяснение защо бе така. Вероятно всичко щеше да му се изясни някога,

някога, когато не бе нито прекалено възбуден, нито пък му се спеше толкова, че да не може да мисли спокойно... а както изглеждаше, това нямаше да стане тази вечер. Алекс се усмихна на себе си в огледалото.

Той чу неясен, тих шум, като че ли от някакво движение в стаята. Айрис бе станала и очевидно отиваше някъде, макар, че шумът можеше да идва и от съседната стая или дори от фоайето. Може би търсеше цигара. Но не, не мислеше, че тя пуши.

В очакване на тялото ѝ, Алекс изплакна ръцете си и ги изсуши с пешкир. После изгаси лампата и отвори вратата на банята.

Сега очите му не бяха привикнали към тъмнината. И все пак в стаята проникваше достатъчно светлина от недокрай затворените завеси и Алекс видя нещо от това, което ставаше. Белезникавото очертание на голото тяло на момичето лежеше напреки на широкото легло. Тя бе по гръб, с глава към Алекс, а лицето ѝ гледаше към него, тъй като главата ѝ бе отпусната през ръба на леглото. До леглото стоеше нещо подобно на инвалидна количка. Вместо човек, в нея имаше някакво механично приспособление, почти с човешки размери. Приспособлението бе протегнало напред две странни, тънки ръце и правеше нещо с шията на Айрис.

Краката и бедрата ѝ се движеха, сякаш в бавна страст. Ръцете ѝ бяха стиснали тънката, вероятно метална ръка, а от отворената ѝ уста излизаше много тих и специфичен звук. Онемял и парализиран, Алекс разбра, че я душат и успя да се отърси от парализата си достатъчно, за да се приближи до леглото. Ако имаше пред себе си мъж, щеше да се хвърли върху него и да се бие. Но просто беше противно на човешкия инстинкт и опит да се хвърли срещу машина. Когато машината те застрашава, ти просто се опитваш да разбереш какво ѝ е, опитваш се да я изключиш. Когато видиш друг човек, сграбчен от машина, ти лекичко се опитваш да го освободиш по някакъв начин...

Алекс хвана една от металните ръце. Усещаше я хладна и твърда, опасно силна. Тя вибрираше с поразителна мощ, като някаква част от струг, от електрически трион, от локомотив. Ръката почти не се помръдна от първото му дръпване и след няколко мига трябваше да я пусне и да се отдръпне уплашено назад. Край леглото се носеше миризма на химикали и много тихо електрическо бръмчене, сякаш от равно работещи двигатели. Внезапно едната ръка на Айрис започна диво да пляска наоколо, а ноктите ѝ се впиха с остри болка в голата

плът на лявата предмишница на Алекс. Той направи опит да се освободи, когато нещо хвана с поразителна сила дясната му китка.

Алекс загуби равновесие и падна на леглото. Собствената му шия бе сграбчена изотзад със смазваща хватка. Разхвърляната повърхност на леглото полетя към него и го удари по лицето.

Събуждането беше бавен процес. А бе и ужасен, защото изобщо не ставаше дума за събуждане. Беше просто навлизане в нова фаза от кошмар, в различна и по-ужасно ясна част. Когато Алекс се събуди, той продължи да лежи неподвижно, както му се стори, продължително време. Все още бе замаян и трудно си поемаше въздух със стегнатото си гърло. Имаше усещането, че мускулите на шията му са физически парализирани.

Накрая успя да надигне глава. Всички мускули на врата го боляха, но сега бе сигурно, че може да диша. Лежеше но корем върху леглото, а голото тяло на Айрис бе в неудобна поза, отчасти под неговото. С всяко докосване до нея усещаше, че е мъртва. Имаше нещо лепкаво, кръв, малко кръв и по двама им, и Алекс си помисли, че може да усети как кръвта ѝ се сгъстява и че мъртвата ѝ плът вече е изстинала.

Някак си успя да повдигне ръце и крака, за да се измести. Освободил се от тялото ѝ, той се изправи на ръце. Дъхът му издаваше странини звуци в гърлото му. Отворените очи на Айрис го гледаха отдолу нагоре на светлината, която проникваше през завесите. Ръката го болеше, там, където ноктите ѝ се бяха забили в кожата му. Невъобразимият натрапник си бе отишъл и вратата на стаята бе затворена. Все още беше нощ; всичко, с изключение на Айрис и самия него бе непокътнато, а в стаята и в хотела беше тихо.

Дрехите на Алекс все още бяха пръснати по пода, точно както ги бе захвърлил. Той простена, когато се протегна и започна да ги събира. Но по ръката му имаше кръв, кръвта съхнеше по пръстите му... първо трябваше да се измие.

В огледалото на осветената баня той се взря в очите на някакъв луд непознат и забеляза, че в края на краищата кръвта беше съвсем малко. Очевидно тя бе от раната на лявата му ръка, където го бе

одраскала Айрис в един от последните мигове на живота си. Кръвта вече не течеше. Когато я изми, разбра, че раната е съвсем мъничка.

Отразеният в огледалото луд се изми и избърса, след което захвърли леко окървавената кърпа. После се върна в стаята и се облече. Погледна в очите на фигурата, отпусната върху леглото, но не мислеше за нищо; за нищо друго, освен за подробностите по обличането и приготвянето за тръгване. Дрехите трябваше да бъдат наред, а всичко важно да бъде събрано и сложено по джобовете. Ето колана с портмонето — парите бяха непокътнати. Мотивът на инвалидната количка със сигурност не е бил обир. Ето ключовете от колата. Всичко важно. Къде е ключът от стаята? Алекс замислено потърка брадичката си, в опит да се сети... но мина известно време, докато съобрази, че ключ за стаята нямаше, само четирицифrena комбинация.

По-късно Алекс можеше да си спомни този момент. Следващото нещо, което можеше да си спомни, бе, че караше наетата кола, с умерена скорост и внимателно, по рампата към междущатската магистрала № 40, която водеше на изток. Бе потеглил без да поспре, за да измисли някакъв план. Но сега, когато вече бе в движение, дори и не мислеше да се връща. Веднъж започнато, бягството си бе създало свое собствено оправдание и инерция.

Първото му спиране беше под небе, изпълнено с безразлични звезди, в един планински град в Ню Мексико, наречен Тукумкари. Бензинът му бе на привършване, а трябваше да изпразни и мехура си. Стомахът му бавно се успокояваше, тялото му се отпускаше, а умът му възвръщаше нещо подобно на нормална способност за мислене.

Когато излезе от бензиностанцията и се върна при колата, Алекс застана за миг неподвижен до нея, наблюдавайки как една полицейска кола прави бавната си обиколка. Полицията го подмина, без да му обърне внимание. Постепенно, все още без да се движи, той разбра, че е рано да бъде вдигната тревога. Тялото на Айрис не би трябвало да е открито засега. Бе затворил зад себе си вратата на хотелската стая, сигурен беше. До момента, когато някоя камериерка влезеше и намереше тялото, той щеше да е далеч от Албъкърк и сто на сто извън щата. В Атланта го очакваше семейната подкрепа, там в негова защита щяха да използват разбиране, пари и власт. Сега разбра, че е тръгнал към Атланта. След като се добереше дотам, мислеше си Алекс, щеше да каже на чично Боб невероятната истина. Ако не друг, поне чично Боб

щеше да повярва в съществуването на машината-убиец. А след като си осигуреше подкрепата на чичо Боб, мислеше си той, щеше да е в състояние да се предаде.

Невероятната истина... сигурно изглеждаше като лудост. С костите на дясната си китка, когато ги притисна с пръстите на другата си ръка, все още можеше да усети онова първо свръхмощно механично сграбчване — можеше да усети болката, но ръката на машината трябва да е била обвита в нещо, защото на ярката светлина до бензиностанцията не успя да открие никакви белези. А и мускулите на врата все още го боляха, макар че мръсното огледало в тоалетната на бензиностанцията отново не бе показало нищо.

Раната на ръката му бе скрита под ръкава на ризата, но усещаше реалността ѝ. Беше прокървила малко, след като напусна мотела, и сега ръкавът бе залепнал за нея. Ако полицейската кола спре, щяха да видят кръвта. Той полудяваше.

Не. Щеше да полудее преди малко. Сега се оправяше.

Алекс влезе в колата и потегли.

— Чично Боб? Обаждам се от Амарил.

— Амарил? — Светкавичният въпрос прозвуча изненадано, но бързо. В Тексас слънцето вече се бе вдигнало високо и в Атланта трябваше да е към обяд.

Алекс попита:

— Може ли да поговорим?

— Да поговорим ли? Да, естествено. Какво става?

— Някой се опита да ме хване в Ню Мексико. Вкараха ме в капан. Инсценираха ми убийство. Сега бягам.

Известно време в слушалката имаше само мълчание. Алекс вече се бе приготвил да повтори думите си, когато чу гласа на чично Боб, много по-бавен, отколкото преди.

— Алекс, съжалявам, че те въвлякох в това. Страшно съжалявам. Очевидно вече е много по-лошо, отколкото си мислех.

Алекс започна да се смее. Но не можеше да направи нищо, за да престане. Хората, които подминаваха телефонната будка и влизаха в съседния ресторант, вероятно щяха да го забележат, но просто не беше в състояние да спре. А и сълзите, не можеше да спре и тях.

— Алекс — продължаваше да повтаря търпеливият глас на чичо му. — Алекс. Алекс.

Накрая успя да възстанови донякъде контрол. Още няколко дълбоки вдишвания и можеше да говори отново.

— За какво става дума, чичо?

Последва въздишка на облекчение.

— Много е дълго за разказване. Първо по-важните неща. Можеш ли да се върнеш тук?

— Струва ми се, че да.

— Добре. В такъв случай, идвай. Не ми казвай по телефона кога ще пристигнеш, по кой път или по кое време. Но ела колкото се може по-бързо.

Алекс преглътна. Самият той почувства облекчение.

— Добре.

— Тогава тръгвай. — Чу се изщракване и връзката прекъсна.

Насочил се на изток от Амарило, той направи всичко възможно, за да кара с максималната позволена скорост. Понякога пътният поток се движеше прекалено бързо за това, но той се опитваше. Не бе виждал толкова много полицейски коли никога по-рано, ала нито една от тях не прояви интерес към него.

Първата му мисъл бе да не спира никъде за храна, преди да стигне в Атланта. Налагаше се да спира, за да зарежда бензин, и може би за малко почивка. Да, щеше да има нужда от сън, по някое време, някъде, по някакъв начин. Веднъж се събуди и заслепен от слънчевата светлина, видя, че излиза от извиращата се магистрала и към него с бясна скорост се приближава бетонен мост. Мисълта, с която се събуди, бе, че Айрис току-що му е крещяла гневно. Той завъртя рязко волана и се върна на пътя. След като се разсыни напълно, продължително време кара с разтуряно сърце.

Но след около час, сънят отново започна да изпълзява от клетката си. Изпълзяваше с тихи котешки стъпки, усмихнат и зовящ. Гневът му идваше на приливи и отливи. Нямаше да достави удоволствие на безименните си врагове, като се самоубиеше заради тях.

Близо до Литъл Рок той отби към един мотел, подписа се в регистрационната книга с никакво разпространено име и предплати за леглото в брой. Беше възнамерявал да отбие и да се опита да си почине

край пътя, но реши, че там бе по-вероятно ченгетата да го забележат, отколкото в мотел; мотелът поне щеше да му предложи няколко часа забрака сред меките чаршафи, преди да го арестуват.

Събуди го тропане с убийствена сила, макар и да бе чисто психическо, а не физическо. Алекс седна на леглото задъхан. Отне му известно време да се успокои, че никой не чука на вратата. Стаята бе съвършено тиха и той бе съвсем сам.

Алекс се облече и излезе, като оставил ключа от стаята. Този път никакви кончета за натискане. Покара малко сред лекия дъжд, който валеше от небе без никакъв намек за зазоряване, после спря да зареди бензин и откри денонощна закусвалня, където две чаши кафе и два сандвича със сирене го подкрепиха за очакващия го път.

6.

Отново се стъмваше, когато Алекс отби към Атланта. Трябва да е вторник вечер, помисли си той. Отново бе полуослепял от изтощение, но се бе заклел пред себе си да не спира, докато не мине през онези високи железни порти. Бе се объркал на няколко по-малки завоя из елегантно криволичещите улици в северните части на Атланта, но упорстваше и накрая намери верния път. Високите железни порти бяха затворени, когато спря отпред, а земите зад тях изглеждаха тъмни и пустинни, но портите се отвориха незабавно при гласа му.

Докато караше отначало, улицата бе осветена само от собствените му фарове. Но преди да измине и половината от извиращия се, застлан с чакъл път, водещ към къщата, той бе заслепен от скритите отляво и отдясно ярко светнали лампи.

— Алекс! Постой там за малко — чу се рязко усилен гласът на чичо му. Трудно можеше да не се подчини. Вече бе натиснал спирачките, защото и без това не виждаше къде кара.

В мига, в който спря, на пътя пред него светнаха още лампи, този път слава Богу по-слаби, и започнаха да се приближават към колата му. Бяха прекалено малки, за да са автомобилни фарове. Миг по-късно, присвил заслепените си очи, Алекс успя да види, че по една от тези по-малки лампи е монтирана на върха на двете приближаващи пирамиди. А чифт подобни лампи се появи и в огледалото му за обратно виждане.

Една от приближаващите отпред пирамиди застана до колата откъм неговата страна. Алекс бе карал със свален прозорец и нищо не можеше да попречи на работа да вика тънкото си метално-пластмасово пипало и да го протегне в колата. Спомнил си за металните ръце, Алекс се сви назад. Пипалото държеше нещо, в което Алекс разпозна малка телевизионна камера и тя се насочи право към лицето му, а после, методично, и към всички ъгълчета на купето.

Когато тази проверка завърши, всички светлини наоколо изведнъж отслабнаха. Точно зад спряталата пред колата му пирамида, Алекс видя превозно средство, което му заприлича на бронирана кола

за голф, изтеглена почти на ръба на пътя. Отстрани на колата за голф се отваряше една врата и от нея излизаше човешка фигура с каска, подобна на полицейска. Надявам се, че ще ме оставят да поспя малко, преди да ме върнат в Ню Мексико, помисли си Алекс. Всичко останало няма значение, само трябва да ме оставят да поспя.

Приближаващата се към колата фигура се оказа на чично му, който всъщност не бе облечен в полицейска униформа, а просто носеше някои защитни принадлежности. Алекс не можеше да каже дали бе въоръжен, или не.

Усмихвайки му се, чично Боб отвори шофьорската врата. Алекс все още не можеше да се съвземе, за да направи това сам. Той излезе и като се движеше бавно, залитна и се спъна.

— Успя — каза весело чично му, подхвани го под ръка и го погледна отблизо в лицето. Той носеше полицейска каска и на Алекс му се стори, че е облечен като за игра. Алби Пиърсън, инженерът, докаран в същия костюм, бе излязъл от колата за голф и стоеше неуверено до тях.

— Да — рече Алекс.

— Дай ми ключовете от колата си — нареди чично Боб. — Ще я вкарам в гаража, докато не решим какво да правим с нея. Имаше ли други проблеми по пътя?

— Не. — Алекс подаде ключовете, а после загледа вцепенено как чично му ги връчи на Пиърсън, който след кратка дискусия с работодателя си, влезе в настата кола и я откара нанякъде. Пирамидите стояха край Алекс, сякаш също наблюдаваха. Не можеше да не си помисли, че ако просто запреше тук прав, пирамидите щяха да го вдигнат и да го отнесат. Тази мисъл му помогна да държи очите си отворени.

Докато Алби Пиърсън бавно откарваше колата в гаража, предните ѝ фарове осветиха от не много далеч още една пирамида. И ако Алекс не започваше да халюцинира, тя държеше кaiшките на две кучета. Немски овчарки. Подпирайки се на ръката на чично Боб, Алекс се запрепъва по пътя към къщата. Някои от пирамидите ги придвижаваха като ескорт.

Алекс вече беше в къщата и седеше на удобен стол в удобна, добре осветена стая. Чувстваше се по-добре, особено след като за момента наоколо нямаше роботи. Там беше и някаква висока,

елегантна блондинка, облечена в красив пеньоар, като че ли току-що бе станала от леглото. Изглеждаше на възрастта на Джен Брамагуптра и подаваше на Алекс нещо в чаша — да, спомни си той, току-що бе помолил за нещо за пиене. На масата до лакътя му имаше чиния със сандвич.

Той отпи от чашата и я оставил. Някак си не бе разбрал името на жената и какво правеше тя тук. Но можеше да научи по-късно.

Чичо Боб, вече без каска, влезе в стаята. Придърпа едно столче и се настани пред Алекс, като ученик в краката на учителя си. Започна да му задава въпроси. Алекс разказа набързо историята за ужасното представление в хотела и за това какво бе правил оттогава.

Чичо му го попита:

— Сигурен ли си, че момичето беше мъртво?

— Разбира се. За Бога, нямаше никакво съмнение.

— Имаше ли много кръв? Ти каза, че е имало кръв.

— Съвсем малко. Само от ръката ми, струва ми се. От мястото, където тя ме одраска. Казах ти за това. — Той нави ръкава си и му показва. Нищо повече от дракотина и ризата всъщност не бе залепнала за нея.

— Колко дълго си спал или си бил в безсъзнание след стълкновението, след това нападение?

— Не знам. Няколко часа. Когато се събудих и напуснах хотела, бе още нощ, но не погледнах часовника. Не бях точно заспал, нали ти казах, онова нещо се опитваше да ме удуши.

Чичо Боб погледна жената, която се бе извърнала.

— Е — каза той, — разбирам, че сега много ти се спи. Имаш нужда от малко почивка, преди да поговорим сериозно за това, което трябва да направим. — Стана от столчето си и протегна ръка, която Алекс с благодарност пое, за да се изправи на крака. — Алекс, съжалявам. Когато те изпратих там, не мислех, че...

Алекс го погледна през мъглата на умората си.

— Всички сме в същата игра — промърмори той.

— Какво?

— Ти и аз. И внукът на д-р Брамагуптра. И бившият съпруг на г-жа Тарталия.

— Довърши питието си, Алекс, ако искаш. После си лягай.

— Така ще направя. — Той изпи наведнъж питието и се запита какво е. — Ти ме изпрати да проучва „Старуеб“.

— Да?

— Не ми каза нищо за него.

Жената с пеньоара стоеше до тях със скръстени ръце.

— Боб, смятах, че искаш да ти бъда юридически съветник в тази работа.

— Разбира се, Джорджи.

— Но и на мен не си казал нищо. Ще трябва да бъдеш съвсем откровен за всичко, което става. За всичко, Боб или се отказвам. Наистина.

Робърт Грегъри я погледа известно време.

— Знам, че ще го направиш, Джорджина — каза накрая той. После се обърна към Алекс. — Ти също. Отлично. За това не трябва да знаят много хора.

— Всичко, Боб. Или се отказвам.

— Почти всичко, Джорджина. Ще разбереш какво имам предвид на сутринта.

Алекс се събуди от дълбокия си сън, когато слънцето вече светеше силно, в същата стая за гости, която бе заемал и при предишното си пребиваване тук. Той лежеше сред меките завивки и възглавници, в разкош и необезпокоявана от никого тишина. Очевидно все още не бе арестуван. Погледна малката раничка на ръката си. В мускулите на врата си все още усещаше болката от душенето.

Остана няколко минути, подпрян на лакът, и се опита да събере мислите си, а после погледна часовника до леглото. Беше почти десет.

Все още гледаше часовника, когато на вратата на спалнята дискретно се почука.

— Кой е? — Той придърпа малко по-нагоре завивката. По стар навик спеше гол.

Вратата се отвори и Алекс бързо се изправи с вледенено сърце. В стаята влезе някаква машина и се насочи към него. После я позна и почувствал слабост, се отпусна на възглавницата. Беше само един от механичните прислужници и този път му носеше закуската върху подобната на поднос предна част.

Механичното нещо се плъзна до леглото и търпеливо изчака, докато сърцето и белите дробове на Алекс възвърнат нормалния си ритъм. Най-накрая той се протегна към невинната машина и предпазливо взе таблата, от която изскочиха остроумни крачета. Вече можеше да остави таблата стабилно върху коленете си.

Веднага щом роботът се освободи от товара си, от вътрешността му се чу глас:

— Плеснете два пъти с ръце, когато свършите — произнесе той. Гласът бе слаб и женски, а и звучеше съвсем като човешки. После машината се отдалечи от леглото, излезе от стаята, протегна тънката си метална ръка, която сама по себе си предизвикваше зловещи спомени, хвана дръжката на вратата и сръчно затвори.

В покритите съдове на подноса Алекс откри апетитно горещи бъркани яйца, препечени филийки и шунка. Кафето беше в термос със завита отгоре чашка. Имаше дори и студен сок от грейпфрут... това бе добро убежище за един беглец.

Когато започна да се храни, Алекс разбра, че е много гладен. Той бързо завърши със закуската и стана. Някои от дрехите, които бе окачил в гардероба при първото си посещение, все още бяха там — старите му неща, които не бе взел със себе си в Албъкърк. Докато се обличаше, мислеше за всичко, което бе оставил в онзи мотел. За полицията нямаше да има никакво съмнение кого трябва да търси. Толкова много улики. Нямаше начин да се избави от всичките, дори и да се бе опитал.

А отгоре на всичко и беше избягал. Е, ако не го бе направил, сигурно вече щеше да е в затвора — зад решетките и далеч от всяка подкрепа. Сега поне щеше да разполага с добър адвокат, когато се срещнеше с ченгетата.

Той се изкъпа и се облече колкото можеше по-добре, с оглед на наличните дрехи. Бе оставил самобръсначката си в Албъкърк, заедно с всичко останало и не можа да се обръсне. В огледалото изглеждаше, сякаш си пуска брада за прикритие... но не, нямаше начин, щеше да му се наложи да се срещне с ченгетата. Той си сложи колана с портмонето. После прегледа разхвърляните от миналата вечер по пода дрехи и премести вещите си по джобовете на това, с което бе облечен.

Беше напълно убеден, че ако плеснеше два пъти с ръце, механичният прислужник, където и да се намираше, щеше да го чуе и

да се върне за таблата. Може би щеше да плесне, когато слезеше долу. Беше развил определена неприязън към роботите.

Преди да излезе от стаята, Алекс хвърли поглед през прозореца. Видя плувния басейн със загадъчната му странична маркировка — огледалната му повърхност не бе обезпокоена от никого.

Беше стигнал до средата на централното стълбище, когато инвалидната количка на Карълайн се приближи и спря долу, за да го поздрави. Сякаш го бе чакала някъде наблизо, за да го пресрещне веднага, щом се появеше.

Облечена днес в жълта рокля на волани, братовчедка му изглеждаше някак си по-красива, отколкото си я спомняше. Тя понечи да го попита нещо, после размисли и му зададе друг въпрос:

— Добре ли спа?

— Като заклан — почти успя да се усмихне Алекс. Усети леко задоволство, че вече може да се държи уверено. Запита се какво ли бе известно на Карълайн — не можеше да си спомни дали я бе видял миналата вечер.

Тя го погледна сериозно.

— Татко ми разказа всичко, което се е случило с теб на запад. Сигурна съм, че изобщо не е имал намерение да те замесва в подобни проблеми.

Алекс кимна.

— Но той знае повече от онова, което ми каза. Знаеше, че там има и нещо друго, освен компютърни игри. Защото, когато му се обадих от Амарило и му разказах невероятната си история, баща ти я прие веднага. А когато снощи му разказах още по-невероятните подробности, той не си помисли нито че съм луд, нито че го лъжа. Той... — Алекс прекъсна и отмести погледа си от големите сини очи на Карълайн. — Ето го и него.

— Алекс, ела насам, моля те. — Очевидно тази сутрин нямаше да губят време за изказване на съчувствия или съжаления. — Карълайн, ела и ти. Вече знаеш някои неща, с които Алекс не е запознат, но е време да научиш и още. Сега и двамата сте сериозно замесени, независимо дали ви харесва.

— Замесени в какво? — попита Алекс.

Чично му не отговори веднага, а ги поведе към някакъв кабинет, който Алекс още не беше виждал. Русата жена от предишната вечер

вече бе там и изглеждаше сериозна. Беше облечена в делови костюм с панталон, сякаш всеки момент щеше да тръгва за съда, а на бюрото пред нея имаше адвокатско тефтерче. Тя е нещо като юридически съветник, спомни си Алекс.

Жената се изправи и му протегна ръка за поздрав.

— Алекс, аз съм Джорджина Хайл. Адвокат съм на чичо ви, а също и негова приятелка. Струва ми се, че снощи не успяхме да се запознаем както трябва. Бяхте съвсем изтощен.

— Наистина. Приятно ми е да се запозная с вас.

Всички седнаха около бюрото, а чичо Боб — естествено, — на централния стол зад него. Но той с облекчение оставил Джорджина да продължи.

Тя попита Алекс:

— Как ви се струват нещата тази сутрин? Имам предвид, дали сънят през нощта не е променил цялата ви... представа за преживяването в Албъкърк?

— Дали е променил мята... х-м, момичето си беше съвсем мъртво, ако това имате предвид. — Той погледна лицата и на тримата — бяха неутрални и изпълнени с очакване. — Да, всичко се случи точно така, както ви го разказах снощи. Докато бях в банята, някаква проклета машина, седнала в нещо подобно на инвалидна количка, влезе в хотелската стая и започна да души момичето. Като се опитах да я хвана, тя едва не уби и мен. Когато се свестих, то беше мъртво. — Гласът му премина в шепот и при последните думи почти загъръхна. Да, все още звучеше невероятно, дори и за самия него. Ако не се намираше в къща, пълна с роботи, би звучало още по-лошо.

— Джорджина, казах снощи на Алекс, че вярвам в тази история. Нямах намерение просто да го успокоя или да се подиграя с него. Наистина му вярвам, поне докато не получа убедителни доказателства за противното. А щом чуете това, което ще ви разкажа тази сутрин, склонен съм да мисля, че и вие ще му повярвате. — Той се отпусна на стола си зад бюрото и постави длани на плоския си корем — беше облечен с друга спортна риза в ярки цветове.

Джорджина погледна двамата мъже, сви леко рамене към Карълайн и се отпусна в собствения си стол.

— Добре, Боб. Разкажи ни историята си. И дано да е достатъчно добра.

— О, достатъчно добра е, уверявам те — каза тихо чичо Боб. Той се замисли за няколко мига, като очевидно обмисляше с какво е най-добре да започне. Зад него, обленият в слънце прозорец гледаше към цветните лехи.

Когато започна да говори, гласът му звучеше провлечено.

— Алекс, Карълайн. Нито един от вас двамата не е бил роден през 1946-а. Джорджина, теб няма да те питам кога си родена. Но чували ли сте някога, Алекс и Джорджина, за ЕНИАК? Зная, че дъщеря ми един, два пъти ме е чувала да споменавам това име.

Джорджина леко поклати глава. Тя гледаше Боб внимателно и очакваше да чуе за какво всъщност става дума.

— Звучи като някой от първите компютри — отвърна Алекс.

— Правилно. Дядото на всички компютри. Направен с вакуумни тръби, разбира се. Беше много голям, много тромав и изобщо не можеше да се разчита на него от гледна точка на днешните стандарти. Но още през 1946 г. доказа, че е възможно широкомащабно производство на електронни компютри. Точно през тази година се запознах с Хенри Брамагуптра. И двамата бяхме млади момчета, назначени да разработваме ЕНИАК.

Знаете ли, като се връщам сега назад, ми се струва, че беше прекрасно време. Предполагам, отчасти, просто защото тогава бях млад. Но има и други причини. Хитлер вече го нямаше и почти всички хора на земята бяха щастливи от това. Ядрената енергия под формата на ядрени оръжия току-що беше създадена и всеки, който изобщо бе в състояние да мисли, изпитваше страх от нея. Най-доброто занимание за един млад и способен човек бе да запретне ръкави и да гради прекрасния нов свят, който всички твърдяха, че сме щели да построим след войната. По онова време с Хенри споделяхме същите идеи.

Сякаш разсеян от нещо, чично Боб неспокойно стана, седна на бюрото с гръб към другите и започна да гледа през прозореца цветната си градина. Гледката не беше толкова величествена, колкото тази от кабинета на Хенри Брамагуптра, но все пак бе красivo.

— Надявам се, Боб — каза Джорджина, — че цялото това предисловие бе необходимо.

Все още загледан навън, той леко поклати глава. Може би въпросът го раздразни, а може би се опитваше да види какво се бе

получило от прекрасния нов свят, който той и останалите бяха започнали да градят.

— Ще пропусна повечето подробности. Но през 50-те години между мен и Хенри започнаха да се появяват проблеми. Някои от тях бяха лични разногласия, други — философски. Аз продължавах да работя за правителството, най-вече за От branата. Когато създадох своя собствена компания, голяма част от дейността ѝ бе свързана с От branата. Хенри... е, той застана на противоположната страна в политическо отношение. По едно време, в края на 60-те години, го арестуваха — за разливане на кръв върху някакви повиквателни, струва ми се, или друга подобна глупост.

— Ти ми каза обаче, че все още му вярваши — вмъкна Алекс.

Чично Боб се обърна.

— О, вярвах му. Вярвам му и сега, що се отнася до добрите му намерения. Хенри е пацифист, лично не би убил и муха. Но подобни хора понякога могат да предизвикат поразии.

— Той все още живее в Лос Аламос, точно както ми каза ти — рече Алекс. — Снощи ти казах, че отидох да го видя. И той все още работи за правителството, в лабораториите — мисля, че спомена някаква консултантска работа. Не съм го разпитвал за подробности.

Чично Боб клатеше фаталистично глава.

— Защо, всъщност, си ходил да го видиш? Казах ти, струва ми се, че не е добра идея.

— Мисля, че снощи се опитах да ти обясня. А може и да не съм. Отидох да го посетя главно, защото се оказа, че е в същата игра на „Старуеб“, в която си и ти. А се предполагаше, че трябва да проучва нещата около „Старуеб“.

Чичото на Алекс стана от бюрото и седна отново на стола си. В погледа му нямаше разбиране.

— Повтори го пак.

— Мислех си, че твоят стар приятел е в същата игра, в която си и ти. Всъщност, това се оказа внукът му, но когато видях името, си помислих, че става дума за старец. А след като се предполагаше, че трябва да проучвам всичко около „Старуеб“ и компанията „Берсерки“, реших, че той може да е в състояние да ми каже нещо.

— „Старуеб“. — Чично Боб гледаше толкова озадачено, колкото и Брамагуптра при първото споменаване на играта. — Снощи бълнуваше

нещо за „Старуеб“, Алекс, но реших, че се дължи на изтощението ти. Сега казваш, че внукът на Хенри... да, имаше някакво дете. Не вярвам Хенри да ти е казал, но единственият му син бе убит във Виетнам.

— Не. Не ми каза нищо за това.

— Но сега твърдиш, че внукът на Хенри участва в същата игра, в която участвам и аз... Наистина звучи така, сякаш означава нещо. Но проклет да съм, ако знам какво.

На Алекс му се стори, че бледото лице на Карълайн се опитва да му предложи безгласната си подкрепа.

— Момчето участва в нея. То е ОКТАГОН — каза той. — А сега и самият аз участвам. Аз съм АГРАВАН.

— ОКТАГОН? Но то едва ли е на повече от десет години.

— Може би на дванайсет.

— Пък и аз имам името и адреса на АГРАВАН. Той е някакъв мъж, който живее в Албъкърк.

— Тарталия. Но вече е мъртъв. Убит, вероятно, няколко дена, преди да пристигна там. Включих се като негов заместник.

— Боб — чу се овладяният глас на Джорджина. — Цяла сутрин ли ще си играем игри? Още не съм чула нищо, което да има значение за непосредствения ни проблем. А той е юридическото положение на този младеж. От гледна точка на това, което ни съобщи като много сериозно престъпление.

Алекс се обърна към нея.

— А как другояче можете да го наречете?

Адвокатката го гледаше внимателно.

— Алекс, преди колко време напуснахте хотелската стая и предполагаемия труп на онова момиче?

— Предполагаемия... — Алекс се овладя и замълча, за да се опита да пресметне. — Тръгнах рано в понеделник сутринта, преди зазоряване. Внимавах и не нарушавах ограниченията на скоростта. Понеделник вечер... в понеделник вечерта трябваше да спра и да си почина. В Литъл Рок. Като пристигах тук във вторник, вече се стъмваше. Сега е сряда сутрин...

Джорджина му кимаше и спокойно го насърчаваше.

— Значи досега трупът ѝ трябва да е бил открит. Някоя камериерка вече със сигурност е влязла.

— Предполагам, че е така. Може би по някое време вчера, ако не и онзи ден.

— Значи досега онази млада жена трябва да е била открита убита в стаята, която сте наел под собственото си име и с личните ви вещи вътре. Вас ви няма, както и колата, наета от вас. Очевидно може да се очаква, че от тази сутрин полицията в цялата страна ви издирва.

— Е, да. Очевидно.

— Обаче тя не го прави.

Алекс отвори уста. Но не можа да каже и дума.

Внимателно наблюдаващите го очи на Джорджина бяха озадачени.

— Алекс, поне щатската полиция на Джорджия *не* издирва нито вас, нито колата ви. Никога не са чували за вас, нито пък за някакво скорошно тайнствено убийство в Ню Мексико. Имам връзки, които ми позволяват да научавам такива неща, без да конкретизирам точно какво търся. Тази сутрин използвах връзките си.

— Аз... — Като местеше поглед от едно лице на друго в търсене на подкрепа, Алекс можа единствено да направи безпомощен жест.

Джорджина го притисна.

— Алекс, ако някой ви разкажеше подобна история, нямаше ли да се усъмните? Нямаше ли да си помислите, че звучи...

— Видях я мъртва, казвам ви. Знам какво...

— Алекс — сряза го чично му. Един уморен съдия, в ярка спортна риза, изискващ и въвеждащ ред в съдебната зала. — Алекс, всичко е наред. Не мисля, че си сънувал. Джорджина, ти си умна, но си въобразяваш някакви лъжи, сънища и халюцинации. Иска ми се да беше права. Иска ми се да вярваш, че това е просто един чудесен, обикновен, старомоден, изфабрикуван заговор или нещо подобно. Чудесно, лесно и безопасно обяснение. По един или друг начин бихме могли да се справим с такъв проблем.

Всички го гледаха мълчаливо.

Той въздъхна.

— Алекс, това се е случило с теб веднага, след като си разговарял с Хенри. Не мисля, че може да е съвпадение. Сигурен съм, че той не е замесен пряко, но се опасявам, че сега ще трябва да установи някакъв контакт с хората, които са извършили това.

— Кои са те? Какво са извършили?

— Предполагам, че са някои от политическите съмишленици на Хенри. А това, което са извършили, е, че са пратили в стаята ти онази машина.

Алекс откри, че се е изправил на крака. Наложи си да седне отново.

— Звучи, като че ли знаеш повече от мен за онова, което ми се случи — каза той.

— В известен смисъл — отвърна чично му, — може би е така. — Той седна зад бюрото и прокара ръце през къдравата си коса. — Понякога ми се иска да пушех — вметна изведнъж. — Както и да е, сега стигаме до началото на 60-те години — за Бога, колко отдавна ми се струва, че беше. С Хенри се бяхме помирили за известно време и отново работехме заедно — строяхме стените на Камелот^[1]. Хората са склонни да забравят, че Камелот зависеше от силата на меча. Нашият народ бе готов да понесе всяко бреме, да плати всяка цена, за да защити свободата в света, помните ли? Наистина бяхме готови. Бяхме дяволски готови, но предполагам, че Кенеди е вярвал истински. В един блестящ миг. Господи, онзи куршум сякаш прониза мозъците на всички ни, пръсна черепите на всички ни. Не мога да твърдя, че го харесвах като личност, но действително беше смел.

По онова време обаче, с Хенри отново работехме заедно за федералното правителство. След ЕНИАК, компютрите бяха изминали дълъг път. Вече започваха да поемат голяма част от държавната работа и ако тогава човек погледнеше напред, можеше да види как щяха да се развиват технологически нещата след десет-двайсет години. Налагаше се съставянето на главен план за цялата обработка на данни, извършвана от държавата. Идеята беше, че ако можеше да се създаде някакъв централен контрол върху програмирането, задачата навсякъде щеше да остане управляема, а разходите — контролирани. Проектът бе пазен в пълна тайна, поради различни обществени и икономически причини. Когато дори само бе намекнато за него, се вдигна страховитен шум за човешките права и така нататък, и може би с право. Постепенно първоначалният проект отпадна — толкова тайно, колкото бе и започнат. Но за краткото време, през което планирахме и правехме тестове, малцина от нас държаха всички юзди в ръцете си.

— Не съм сигурна, че разбирам — намеси се Джорджина. — Юздите на какво?

— Слушай и се учи, Джорджи. С Хенри се сработвахме отлично. И винаги беше така, стига да се касаеше само за свършване на някаква работа, а не за решаване на принципни въпроси. Но колкото повече навлизахме в проблемите; толкова по-често и двамата се замисляхме, всеки по своя собствен начин, за настъпващите в света промени. Най-вече за цялата мощ на компютрите, а следователно и за мощта на познанието и контрола, която с работата си щяхме да предоставим в ръцете на някое неизвестно бъдещо правителство. В онези дни започвах да се страхувам, че към 1980 г. може да сме под някакъв марионетен режим, контролиран от Москва. А Хенри... е, ако Хенри изобщо си представяше Никън или Рейгън като президенти, сигурен съм, че е било само в кошмарите си.

Тук чично Боб млъкна за малко. После продължи да подбира думите си с извънредна предпазливост.

— Тъй че... двамата направихме нещо — тайно и на своя глава. Нещо, за което до днес никога не съм казвал на друг човек. По проекта работеха още стотици хора, разбира се, но те не знаят нищо за това. С Хенри създадохме... наречете го тайна пътека. Врата. Вход. Говоря за програмирането, естествено.

Той спокойно погледна поред към всеки един от присъстващите.

— Един програмен вход. Врата, която води право в центъра на контрола, поне на частичния контрол върху абсолютно всяка голяма компютърна система в страната. През 60-те години системите започваха да се свързват помежду си и днес са преплетени като филизи на лоза. Говоря конкретно за две кодови фрази, и двете от които са навсякъде съвсем прости.

— О, татко — почти прошепна Карълайн. Сякаш току-що бе поразена от някакво смайващо откритие.

Баща й я погледна и кимна с нежност.

— Понякога съм ти говорил за една тайна, с която вероятно ще трябва да се справиш някой ден. Но никога досега не съм ти казвал каква е тя.

Само Хенри знаеше едната от кодовите фрази. Аз бях единственият човек, който знаеше другата. Решихме, че ако някога настъпи момент, в който и двамата да сме съгласни да ги използваме, няма да има никакво съмнение за необходимостта от това.

— Използвани за какво? — попита Джорджина.

— Използвани за защитата на Съединените Американски Щати. Използвани в подкрепа на човешката свобода. Вероятно срещу правителство, което наистина ще трябва да бъде съборено.

Адвокатката му ставаше все по-неспокойна.

— Боб, ако някой друг ми разказваше това...

— Но не е някой друг, ами аз.

— Кодове, отваряне на врати, казваш? Към контрола върху всички компютри в страната?

— Върху повечето от големите, свързани помежду си компютърни системи. Което е напълно достатъчно. Като използва кода, човек би могъл да преодолее което и да било обикновено програмиране. Може да извлече информация от файлове, за които се предполага, че са тайни и защитени. Може да прави други неща, за които дори не сме и мечтали, когато преди двайсет години сътворихме малкия си фокус. С Хенри грешахме, когато правехме предположения колко голяма ще стане след двайсет години мегасистемата от свързаните помежду си системи, колко далеч извън и вътре в самото правителство ще се разпрострат нещата. Ние подценихме мащаба на всичко това. Слава Богу, че няма достъп до всички големи военни системи — поне се моля, все още да е така. Тъй че човек не може да използва кода, за да заповядва да бъде изстреляна ракета, например. Но всеки, който притежава и двете половини от него, спокойно би могъл да свърже всичко във възли — промишлеността, железопътните и въздушните линии, банките и каквото искате още. — Той погледна към Алекс. — Ти, например, би могъл да развалиш системата, която свързва различните полицейски участъци из страната с ФБР и помежду им. Системата, по която обикновено минават съобщенията, че те издирват в Ню Мексико.

Алекс не можеше да приеме всичко това. Дори не и от чично Боб. Все още не.

— Но за двайсет години целият хардуер се е изменил, изменил се е дяволски много. Сега не би могъл да намериш човек с компютър като някогашните.

— Не, разбира се — каза търпеливо чично му. — Но главното програмиране бе създадено така, че при смяна на хардуера то да се продължава само в системата.

Той погледна слушателите си като учител, преценяваш, че не са усвоили урока достатъчно.

— Вижте сега. Хората не осъзнават, че в типичната голяма компютърна система никой от онези, които работят върху нея, вече не знае какво, по дяволите, става. Разбирате ли това?

Джорджина поклати глава.

— Аз... не зная — каза неуверено Алекс.

Чичо Боб се обърна към него.

— По принцип, създаването на такава система продължава с години. Когато бъде изградена изцяло, поне някои от първоначалните програмисти вече са се преместили, умрели или пенсионирали. През цялото време, неизвестен брой неизвестни хора прибавят или изваждат нещо при програмирането. И докато системата работи или в повечето случаи работи, или поне изглежда, че работи, никой няма да отдели много време и усилия, за да я разбере изцяло.

— Да, приемам, че сигурно е така.

— Затова спокойно можеш да се обзаложиш, че никой не е премахнал тайната ни пътека. Но имам и още по-сигурни доказателства, че тя все още съществува. — Той замълча за малко. — Някой я използва.

— Струва ми се, ти каза, че са необходими и двете половини от тайнния код — възрази Джорджина.

— Ако искаш да постигнеш пълен ефект в нещо, като например свалянето на правителството, предполагам, че все още са необходими. Но вече не мога да бъда съвсем сигурен, не и без да съм опитал. Нещата много са се променили. Сигурен съм, че е възможно да се влезе само с половината код и да се направят всевъзможни поразии. Защото някой вече използва кода на Хенри, за да направи това.

— Откъде знаеш?

Боб махна с ръка.

— Кодът е бил използван — няма друго обяснение за странните неща, които започнаха да се случват. Не е моята половина, защото никога не съм я разкривал на никого, а определено не съм я употребявал самият аз. Следователно някой действа именно с половината на Хенри, за да направи поразиите. Предполагам, че е доверил своята част от тайната на някой, който не се е оказал достоен за доверието. Или пък някой от левите му приятели е успял да го

накара да я издаде, за да подпомогне борбата им срещу фашизма. Но не мога да повярвам, че Хенри би го направил съзнателно.

— И тези хора — попита скептично Джорджина, — които наричаш „левите приятели на Хенри“, са използвали силата си, за да преустановят или забавят полицейското издирване на Алекс? След като са се потрудили да инсценират извършено от него убийство, изпращайки по някакъв начин машина в хотелската стая?

— Да. — Пръстите на чичо Боб барабаняха по бюрото. Когато поискаше, определено можеше да бъде авторитетен и убедителен. — Знам, че звучи непоследователно. Но е най-доброто обяснение, до което успях да стигна при наличните факти.

Адвокатката му плуваше вече в свои води.

— Имаш ли някаква представа — настояващата тя, — защо биха извършвали тези непоследователни действия?

— И аз стигнах до същия въпрос — вметна Алекс. — Какво толкова важно за някого съм правил в Ню Мексико, че да иска да ме убие? Дали по някакъв начин не съм стигнал почти до откритието за съществуването на този таен код? Проучвах компанията „Берсерки“, това е всичко. И пак опираме до „Старуеб“. Защо искаше да проучвам „Старуеб“? Има и нещо друго, освен онова, което ми каза.

— Добре, така е. Първо, всичко започна оттам, че бях искрено заинтригуван от играта като възможност за бизнес, точно както казах и преди. Второ, онази компания е малка, навсярно си го забелязал. Действа само в северно Ню Мексико. Надявах се, че ще откриеш някаква връзка между Хенри и компанията, или че ако аз вляза в нея като собственик или съдружник, това ще ми позволи да поставя там служителите, които да държат под око хората около Хенри. Служители, които по един или друг начин са в компютърната област... Може би планът ми не беше добър. Както и да е, той вече отпадна.

— По някакъв начин са узнали кой съм.

— И че работиш за мен. Може и да не са разбрали точно с какво се занимаваш, но си им дал възможност да се доберат до мен. И важното е, Алекс, че според мен те всъщност не са искали да те убият. Ако беше така, сега щеше да си мъртъв. Машината-нападател, която са пратили, е започнала да те души и ти си загубил съзнание. После трябва да е спряла да те души, макар че е убила момичето.

Джорджина все още не бе убедена. Очевидно не беше в състояние да възприеме сериозно цялата идея. Но бе принудена да се опита.

— Предполагам, че една от вашите машини тук, например, би могла да бъде програмирана да извърши същото нещо?

— Да, така е. Макар че е доста по-лесно, да го извърши човек, като я насочва с дистанционно управление. Тя би могла да открие конкретна стая в конкретна сграда. Би могла да идентифицира определени обекти в стаята като човешки същества и в известни граници да ги различи един от друг. Да убие един, да обезвреди друг. Разбира се...

— Какво?

— Ако аз трябваше да убивам някого, не мисля, че бих пратил машина да свърши тази работа. Може би след десет години... но хората все още имат голямо преимущество по отношение на гъвкавостта. И будят много по-малко подозрение по хотелските коридори.

В стаята настъпи тежко мълчание. После Джорджина помита:

— Кои точно са тези врагове, с които твърдиш, че се сблъскваш, Боб? Какво точно се опитват да направят?

— Може наистина да са членове на комунистическата партия. Навярно хора с радикални леви убеждения. Приятели на Хенри или приятели на приятелите, които са успели да се доберат до кода му. Що се отнася до това, какво точно искат от мен... засега никой не е искал нищо. Просто нещата вървят зле тук-там. Всички контролирани от компютър неща. Банковите ми сметки, бизнесът ми, дори сметките ми за вода и електричество — точно толкова, колкото да разбера, че се занимават с мен. Не ми казвай, че звучи параноично, Джорджи, знам, че е така, но мога да го докажа.

Той погледна към племенника си.

— А сега, Алекс, планът очевидно е да те вкарат в затвора по обвинение за убийство. Или пък... или пък да си тук, където и си. Може би е точно така. Да ме замесят в укриване на беглец или каквото е там точното обвинение, за което продължава да ме предупреждава Джорджина.

Адвокатката пое дълбоко дъх.

— Бих те предупреждавала много по-сериозно, Боб, ако бях напълно сигурна, че в мотелската стая на Алекс изобщо е станало убийство. Не мога да твърдя, че съм абсолютно убедена в това.

Алекс понечи да протестира, после замълча. Вгледа се безпомощно в очите на Карълайн, която все още наблюдаваше с мълчаливо съчувствие. Както и да се опитваше да си обясни онova, което се бе случило в онзи Албъкъркски мотел, то все си изглеждаше нереално. Може би е бил упоен и това е предизвикало халюцинацията за убийството. Може би, като в сънищата, малките парченца от впечатлилата го реалност, например, роботите на чичо Боб, се бяха съединили в едно видение и никога не е имало нещо, седящо в инвалидна количка.

Но Айрис Кардано несъмнено беше действителна личност — и може би все още си бе такава. Тя можеше да е била с Алекс в онази стая и сигурно дори в онova легло. И може би в този миг беше пак на работа, в офиса на „Берсерки“...

— Бихме могли да се обадим по телефона на хората от „Старуеб“ — предложи той. — И да питаме за Айрис Кардано.

— Нека първо помислим — каза чичо Боб. После издиша така, че щеше да прозвучи като въздишка, ако не беше толкова силно. — Изглежда ме предизвикват да извадя всичко наяве. Принуждават ме да разкажа на правителството историята за кода. Може би трябва да направя точно това.

— Може би трябва — съгласи се Джорджина. — Ако можеш да докажеш, че тази история не е толкова невероятна, колкото звучи.

— Така е — рече много тихо чичо Боб, впил поглед в нея. После удари с длан по бюрото, което накара останалите трима да скочат. — Така е! Те искат да предизвикат вкарването на моята половина от кода в системата. Щом веднъж започна да разказвам на хората за кода, това е неизбежно. Някой ще опита да го направи, за да потвърди моята история. Трябва да са използвали половината от кода на Хенри, за да скальпят някаква тъпа клопка в системата, тъй че, щом бъде вкарана и моята половина, нещата да изгърмят.

— Да изгърмят ли?

— О, нямам предвид бомба, Джорджина — обърна се нетърпеливо към нея той. — Но цялата мегасистема или голяма част от нея може да бъде унищожена. Имам предвид срив в програмирането,

което ще стане неефикасно. Можеш ли да си представиш каква неочеквана бомба в обработването на данните в цялата страна би било това?

— Ти ми кажи.

— Все едно да се разрушат жилищата на всички — къщи и апартаменти. Днес цялата ни икономика е напълно зависима от свързаните помежду си компютри. Унищожи мегасистемата и изобщо няма да е необходимо да ни нападаш с ракети. Макар че, ако в същото време срещу нас бъде извършено и някое агресивно военно действие... Казвам ви, хора, страх ме е.

— Мен ме е страх от няколко дни — обади се Алекс.

Чично му се обърна към него.

— Алекс, колко от приятелите и сътрудниците на Хенри видя, когато го посети?

— Не много. Един човек — Еди Маклорин — разговаря с него около пет минути. Каза ми, че работи в охраната на лабораториите, а и ходи с Джен, снахата на Брамагуптра.

Чично му кимна.

— Еди Маклорин — повтори замислено той. — Това име не ми говори нищо.

— Освен това — продължи Алекс, — Еди е един от програмистите на „Старуеб“ при Айк Джейкъби. Там работи почасово. А Айрис ми каза, че Джейкъби държи програмата на „Старуеб“ в тайна. Тя спомена, че много хора се опитвали да я открият.

Чично Боб го гледаше озадачено.

Джорджина хвърли поглед към часовника си.

— Налага се да вземем някои решения — съобщи тя. — Ако наистина вярваме в онова убийство в Албъкърк, ще трябва да влезем във връзка с властите по този въпрос. Фактът, че просто в комуникациите на полицията е имало някакво объркване, не променя нашите задължения. Струва ми се, всички можем да се закълнем пред съда, че Алекс е пристигнал тук снощи объркан и изтощен, и че е трябвало да си почине, преди да може да разговаря разумно. Но сега си е починал и отново ни е преразказал същата история спокойно. Ако смятаме, че в историята му изобщо има някаква истина, наш дълг е да съобщим за нея — та той говори за убийство.

Чично Боб се усмихна.

— Ще го задържат ли, как мислиш?

— Смятам, че ако убийството, което той описва, се потвърди, шансовете да не го задържат са много малки. Особено, след като вече е избягал веднъж, за да не бъде арестуван. Съжалявам, Алекс.

— Бях замаян, когато избягах, нали така казахте и самата вие? Бях в шок.

— Отлично, сигурна съм, че съдът ще вземе това под внимание, особено, след като се предадете доброволно. Но все пак сте избягал.

Чичо Боб все още се усмихваше.

— Това не ми харесва, Джорджина. Изобщо не ми харесва. Имам усещането, че ако сега предадем Алекс, ще постъпим точно така, както им се иска на тях. На практика, щом веднъж влезе в затвора, той ще се превърне в заложник.

— Приписваш на тези тайнствени „тях“ много голяма власт.

— Наистина. Залагам живота си за това.

Джорджина махна с ръка. Алекс за първи път я видя да изглежда безпомощна.

— Да не би да предлагаш да се опитаме да му помогнем да избяга? — попита тя. — Трябва да разбереш, че това е абсолютно невъзможно.

— Знам, че не можеш да търпиш такива неща, Джорджи. Не бих и те молил. Струва ми се, че за момента ни даде всички необходими юридически съвети. А сега, ако ти и Карълайн ни оставите за малко, бих искал да поговоря насаме с племенника си.

Без да каже нищо повече, адвокатката дръпна назад стола си, взе си тефтерчето и излезе, като спря на прага, за да отправи дълъг предупредителен поглед към двамата мъже. С притеснен вид, Карълайн подкара количката си след нея. Джорджина протегна назад ръка, за да затвори вратата.

Настъпи тишина, докато чично и племенник се гледаха един друг.

— Алекс — заговори накрая чично Боб, — ако това бе някакво обикновено престъпление, щяхме да се справим с него. Или дори да беше обикновена инсценировка, бих те посъветвал да отидеш и да посрещнеш обвинението. Не е нужно да ти казвам колко силно ще те подкрепяме. Най-добрата юридическа помощ. Частни детективи...

— Знам — каза Алекс, почувстввал се внезапно леко замаян. Не можеше да повярва, че щеше да чуе това, което му предстоеше да чуе.

— Но — продължи неумолимо чичо му, — тази работа съвсем не е обикновена. Сигурен съм, че разбираш това, но Джорджина изглежда не може да приеме фактите. Ще се занимая с нея, но това ще отнеме време и дори може да се наложи да си намеря нов адвокат. Това съвсем не е нещо обикновено, а е толкова жизнено важно за тази страна, че ние, като отделни индивиди, трябва да използваме всички възможности и да правим саможертви. Проклятие, дори да нарушим закона и да поемем риска да влезем в затвора, ако се наложи. С мен ли си, Алекс?

— Струва ми се, че съм дори малко по-напред от теб. — Алекс се изправи на крака. — Ти май ми казваш, че трябва да се изпаря оттук и да се скрия някъде, да изчезна.

— А ще го направиши ли? Джорджина е права в едно: ако те хванат, укриването ще утежни положението ти.

— Знам. Но... — Алекс усещаше, че е по-добре да направи нещо, каквото и да е, действено и положително, отколкото кратко да се остави да го отведат в затвора, с колкото и добри адвокати да разполага. — Ще изчезна. Ако има някаква надежда така да се оправи цялата тази каша.

С въздишка, която издаваше силно облекчение, чичо му стана и го хвана за ръката.

— Добро момче. Ще ти помогна. Сега и двамата адски бързо трябва да се уговорим за някои работи. И да свършим светкавично. Днес в къщата и около нея работят дванайсетина души и колкото по-малко те видят тук, толкова по-добре.

[1] Замъкът на крал Артур. — Бел.прев. ↑

7.

Излязла от кабинета и направила пет крачки по коридора, Джорджина спря и се обърна. Момичето също спря количката си и срещна погледа ѝ.

— Карълайн, баща ти разкри важни тайни, с които може би ще трябва да се занимавам. Никога не е говорил толкова прямо. Откога си тук с него? — Джорджина не бе информирана много добре за историята на момичето. Знаеше коя е била майката на Карълайн, но никакви други подробности.

— Вече от три години. След злополуката. — Това бе думата, която Карълайн използваше обикновено, за да опише какво ѝ се бе случило в Ню Йорк.

— Разбирам. Добре. Както знаеш, аз съм свързана с него само от около половината от това време. Но го харесвам много и се надявам, че няма да си навлече сериозни неприятности.

— Имаш предвид това с Алекс — каза Карълайн. Сините ѝ очи гледаха притеснено. — Е, ако стане така, предполагам пак ще съм убедена, че знае какво прави. Ти си добър адвокат и изобщо, сигурна съм, но...

— Разбирам. И аз понякога се питам колко съм добра.

Количката тръгна напред съвсем бавно, сякаш Карълайн искаше да я придружат.

— Още не си виждала кабинета ми, нали, Джорджина?

Джорджина я последва. Минаха покрай двама мъже в работни дрехи — Алби Пърсън и някакъв временен служител, когото не познаваше — които се движеха в обратната посока по коридора. Двамата мъже разпалено говореха за новата аварийна система. Те отвърнаха на кимването на Джорджина, усмихнаха се с блеснали очи и продължиха бързо по-нататък, без да прекъсват разговора си.

— Не, не съм го виждала, Карълайн. Но бих искала.

Карълайн я поведе към едно по-ново крило на къщата, където Джорджина не бе идвала от няколко месеца. Оттогава то се бе

променило много. Карълайн бе казала „кабинет“, но за адвокатката тази дума означаваше нещо различно от това, което сега видя тук. Бяха по-скоро работни стаи, с широки маси, отрупани с инструменти и различни части.

Момичето спря количката си в една от новите стаи.

— Украсяването все още не е изцяло завършено — промърмори то, като че ли без нужда. Началото беше поставено — тук-там бяха поставени растения. На масата пред Карълайн имаше метални и пластмасови ребра и пръчки, все още отделени, но навяващи идеята за модел на скелет в естествен ръст, подобен на нещо, което би се продавало в магазина за сувенири на някой музей.

Всъщност, Джорджина можеше да направи и по-сполучливо предположение за какво служеха всички тези части, но точно сега Карълайн изглежда копнееше да ѝ покаже нещо друго. Беше спряла количката си пред една тясна маса, върху която бе струпан внушителен асортимент от електронни съоръжения. Имаше няколко екрана, подобни на телевизионните, единият от които бе плосък като картина и висеше на съседната стена. Джорджина си спомни, че бе чула веднъж Боб да нарича подобно съоръжение течнокристален дисплей. Беше тъмен и в момента не работеше.

Джорджина разбра, както почти всеки път, когато посещаваше тези части на къщата, че мъжът, за когото работеше и с когото понякога спеше, наистина бе необикновен човек. Боб Грегъри можеше да предложи много неща на света.

В тази къща Джорджина бе видяла безброй страни електронни съоръжения. В това обаче имаше нещо особено странно — но какво точно? Едва след като Карълайн завърши маневрата си и внимателно спря количката там, където искаше пред масата, Джорджина разбра, в какво се криеше тази особеност: върху устройството очевидно имаше съвсем малко средства за ръчно управление.

Тя очакваше Карълайн да се обърне към нея за помощ, за да се справи с онова нещо, каквото и да бе то. Но молба не последва. Джорджина трябваше само да гледа, докато момичето използваше контролираното от брадичката ѝ управление на количката, за да я откара на място, където тежестта ѝ — сега колелата бяха застанали върху две метални плохи точно пред масата — очевидно задейства някакъв прекъсвач. Едва сега Джорджина забеляза металното,

приличащо на корона съоръжение, закачено на тавана над същото място. То започна бавно и леко да се спуска надолу и миг по-късно застана върху тъмната коса на Карълайн.

Веднага след това еcranите и течнокристалният дисплей оживяха и по тях се появиха различни светещи символи и линии.

— Алфа-вълни, Джорджи. — Карълайн можеше да обърне глава под короната достатъчно, за да се усмихне на по-възрастната жена.

— Алфа...?

— Мозъчните ми вълни. Виждаш ли там, на екрана?

— Аз... и това са сигнали от мозъка ти?

— Просто обикновена електрическа активност. Според думите на татко, тя показва поне, че в главата ми има нещо. Със съответните съоръжения е лесно да се улови и усили. Хората се занимават с алфа-вълните от години. Трудното е да се научи да ги изменя, когато поискам, така че да мога да ги използвам като контролен сигнал. Засега работя най-добре по метода с очната ябълка.

— Очната ябълка...

— Виж какво става, Джорджина, когато погледна отново към екрана пред мен. Виждаш ли онова мъничко нещо, което виси пред короната, почти като микрофон?

В действителност, Джорджина точно за това и го бе помислила.

— На него има малък лазер, който непрекъснато насочва към дясното ми око тънък светлинен лъч. В зависимост от това как се отразява лъчът, той може прецизно да определи в коя точка от екрана гледам. А после, като мигна по този начин...

На екрана пред Карълайн се появиха още светлинки. Бяха разположени в нещо като шахматна дъска, чиито квадратчета и правоъгълничета бяха отбелязани със символи. Сега Джорджина забеляза, че символите включваха всички букви от азбуката и цифрите от нула до девет, както и някои препинателни и математически знаци. Цветът на няколко квадратчета от шахматната дъска започна да се променя в бърза последователност, сякаш беше вкаран кратък код.

Няколко секунди по-късно вратата в другия край на стаята се отвори и влезе една от плоскоглавите машини-прислужници, използвани за общо предназначение.

— Отиди кухня — произнесе Карълайн с висок, ясен глас. — Донеси. Два. Ледени чая.

Със спокойния си женски глас, машината повтори веднъж заповедта. След това тръгна обратно.

Последва мълчание, а после Карълайн попита:

— Джорджи, ще ме почешеш ли лекичко по носа? Ужасно ме сърби, а точно сега не съм свързана с ръцете си... а, така е по-добре. Благодаря.

— Предполагам, че наричаш свои ръце онези неща на другата маса.

— И крака. Но изглежда, ще мине известно време, преди татко да реши, че са готови. Вече мога да плувам малко. И да се изправям с тях, но когато се опитвам да ходя, обикновено падам. Има някакви серводвигателни проблеми, проблеми с акумулатора и всевъзможни други недостатъци. Инженерите обаче, са доволни от програмирането на управлението от hologрафните записи. Твърдят, че щом получат работещ хардуер, ще мога да скочам и да танцува — поне валс — и че няма да изглежда гротескно. Точно като танцовка, облечена в костюм, с всички онези пластмасови подпори. Ала аз не съм чак толкова въодушевена. Татко непрекъснато ми казва да не храня прекалено големи надежди. Както и да е, кабинетът ми вече е функционален, какво ще кажеш? Мога да бъда истинска секретарка. Умей да работя с пишеща машина, като използвам този дисплей. И с компютри, разбира се. И с телефони.

Карълайн все още обясняваше как управлява домакинските машини от това място. И роботът току-що се бе върнал с два ледени чая, когато прозвуча мек, постоянен звън.

— Обаждат се отвън — каза Карълайн. — Извини ме. — Без да помръдне и мускул, с изключение на очите и клепачите си, тя отговори на позвъняването: — Домът на Грегъри. — Джорджина забеляза, че момичето някак си вече бе успяло да се научи да говори като секретарка.

Гласът на обаждащия се беше тънък. Отначало Джорджина не бе сигурна дали е мъжки или женски, но ѝ се стори, че е възрастен и напрегнат.

— Бих искал да говоря с Робърт Грегъри, моля.

— За кого да съобщя?

— Кажете му, че е Хенри Бра-ма-гуп-тра. — Фамилното име бе произнесено с особено внимание, сякаш с цел да се предотвратят

всякакви въпроси как точно се казва.

Но и никой нямаше намерение да задава подобни въпроси.

— Един момент, моля — каза Карълайн и с бързо насочени премигвания осъществи връзката, като задейства някакъв вътрешен телефон. — Татко? Нещо важно.

Отнякъде се чу гласът на Боб:

— Какво има, миличка?

— Д-р Брамагуптра е на телефона. Аз съм в кабинета. Тук ли ще дойдеш да се обадиш?

Мълчание.

— И Джорджи ли е там?

— Да.

— Кажи му да почака. Ще дойда най-много след минута.

Карълайн предаде съобщението. Джорджина си погледна часовника. Въсъщност, Боб дойде след минута и половина, което почти я изненада.

Той застана пред дисплея леко задъхан.

— Хенри, ти ли си? Какво има?

— Боб? — Джорджина никога не бе виждала Брамагуптра, но по гласа му си го представи като слаб, объркан старец с треперещи ръце.

— Току-що чухме по новините нещо ужасно. За онзи младеж, който ме посети. Сещаш ли се кого имам предвид?

Боб помълча малко преди да отговори. Докато го наблюдаваше, Джорджина си помисли, че мълчанието му е хладнокръвно и пресметнато. А бе започнало да ѝ се струва, че познава добре Боб Грегъри...

— Племенникът ми Алекс намина наскоро, Хенри, ако него имаш предвид. Какво се е случило?

Тънкият глас потрепери.

— Някаква млада жена е била намерена убита в неговата хотелска стая в Албъкърк. А той е изчезнал. — Слушайки, Джорджина усети професионално угрizение и интелектуално разочарование: бе се разпаднала една красива, макар и не напълно завършена теория за наркотики и изнудване...

— Кога се е случило това, Хенри?

— Преди няколко дена. В неделя вечер, току-що съобщиха по новините. Никой вкъщи не слуша много-много новини и допреди

малко не бяхме чули нищо за това. Но сега, разбира се, ще трябва да съобщим, че е бил тук. Репортерите обикновено изопачават нещата, зная, но няма съмнение, че полицията издирва точно Алекс. Ти ли го прати тук, Боб?

— Да, Хенри. Хенри, каквото и да изглежда сега положението, можеш да бъдеш сигурен, че той не е убивал никого.

— Знам, Боб, и аз не бих могъл да й повярвам. Знаеш ли къде е сега младежът?

— Май си загрижен за него. Обсъждал ли си това с някой друг? — Боб бързо махна с ръка към дъщеря си. Тя очевидно веднага разбра значението на жеста му, защото на дисплея се появиха нови светлинки — някакви нови прекъсвачи бяха задействани безшумно. Той записва разговора, помисли си Джорджина. Но липсваше писукацият сигнал, изискван от закона за легално записване на телефонни разговори. Ще трябва да напусна Боб скоро, може би още днес, поне като негов адвокат, каза си тя. Не виждам друг начин. Но все пак се чудя дали ще мога.

— Не съм разговарял с никого — отвърна Брамагуптра. По вълнението и тревогата в гласа му човек би си помислил, че полицията бе по следите на собствения му племенник, ако не и на сина му. — Първо исках да говоря с теб. Боб, Боб, защо винаги трябва да си толкова труден? Разбира се, че съм загрижен.

— Не би трябвало да ти казвам това, Хенри. Но предполагам, че е възможно все още да не си го разbral. По всяка вероятност опасността е много по-голяма, отколкото са споменали по новините. Всъщност, аз съм дяволски сигурен, че е точно така.

— Какво искаш да кажеш?

— Хенри. Съществува един път, който някога създадохме заедно с теб. Ако искаш, наречи го пътека. Тя води до важни места. Съвсем очевидно е, струва ми се, че пътеката е свързана с онова, което се случи с Алекс в Албъкърк.

Последва продължително мълчание.

— Хенри, на телефона ли си още?

— Боб, чуй ме. Трябва да ти кажа нещо. Преди години те изльгах за моята част от проекта. Аз никога не я завърших до край по начина, по който бяхме планирали. Твоята половина от кода е единствената действаща част. И винаги е била. Моята половина не върши нищо.

Слушайки, Джорджина се почувства напълно зашеметена. Усети как долната ѝ челюст започва да увисва, устните ѝ — да се разтварят. До този момент не беше напълно готова да повярва в историята за кода.

Раздразнен, но не и развълнуван, Боб поклати глава.

— Не, Хенри. Моята половина не е използвана. А твоята е.

— Това е невъзможно. Казвам ти, Боб, по начина, по който ги планирахме, нещата не са съществували никога. През 1964-а ми дойде друга идея. Но не исках отново да споря с теб за всичко това. Тъй че... моята половина от кода осигурява достъп само до глуха улица. Гигантска, сложна улица, но нищо повече. Така че сега, ако някой с огромни усилия научи каква е моята кодова фраза, е, той просто ще си загуби времето.

— Не, Хенри. — Боб все още запазваше търпение, сякаш имаше работа с дете. — Истината е, че в момента ме лъжеш.

— Истината е, че сме обсъждали всичко много сериозно. — Тънкият глас заекваше. — Но както току-що ти казах, по-късно размислих.

— Добре, Хенри. Нека е по твоему. Както кажеш. В такъв случай можеш да ми съобщиш твоята кодова фраза.

Мълчание.

— По телефона?

— Хенри, ти, стари мошенико! Току-що ми каза, че е напълно безполезна. Тогава защо да не ми я съобщиш по телефона?

От връзката с Лос Аламос се чуваше само тихо прашене.

— Не ставаш за лъжец, Хенри, винаги си бил такъв. Не си ти авторът на тази интрига и се надявам да не се замесиш в нея, ако все още е възможно. А сега, ако искаш, можеш да ми кажеш някоя фалшивиа фраза и ще ми бъде необходимо съвсем малко време, за да я проверя и да открия, че изобщо не води до никъде, дори до някаква глуха улица — тъй че спести усилията и на двама ни. Знам, че истинската фраза съществува, и съм съвсем наясно, че няма да ми я кажеш по телефона. Прозрачен си ми, но не си глупав. И, Хенри, каква е тази история със „Старуеб“?

Когато Хенри най-после отговори, той звучеше така, сякаш не откриваше връзката, почти като самия Боб по-рано.

— „Старуеб“ ли?

— Да. Какво, според теб, трябва да означава фактът, че с внука ти участвам в една и съща игра? Че хората, които са в играта, ги убиват или нападат в истинския живот? И изобщо, какво крои Айк Джейкъби?

— Джорджина забеляза, че сега Боб изглежда възприемаше тази идея много по-сериозно, отколкото, когато разговаряше с Алекс. Като наблюдаваше лицето му, тя не можеше да определи колко е сериозен в действителност.

— Боб. — Далечният глас вече не бе просто напрегнат — сега в него имаше нещо ново, нещо, което Джорджина не можеше със сигурност да определи нито като страх, нито като гняв или печал, но то определено не бе на добро. — Боб, смятам, че се налага да се видим очи в очи.

Боб огледа жените край него, а веждите му се вдигнаха в знак за изненада.

— Добре, по принцип съм съгласен. — После сухо добави: — Но точно сега условията не ми позволяват да пътувам.

Той се страхува, помисли си Джорджина, удивена отново. Робърт Грегъри се страхува да напусне крепостта си. Затова напоследък изобщо не искаше да пътува никъде...

— Аз ще дойда при теб — отзова се Хенри. Изглежда той никак не се страхуваше, а сякаш веднага бе погълнат от подробните. — Предполагам, ще мога да взема самолет от Албъкърк... навярно утре...

Боб се наведе напред към микрофона. Ръцете му бяха стиснали облегалката на количката на дъщеря му.

— Какво ще кажеш за това, Хенри? Имам самолет, който в момента е на летището в Далас. Мога да го пратя да те вземе довечера. Не, нека да е по някое време следобед.

— Добре. Ще дойда. Ще бъда готов.

— До довечера тогава. — Той мина зад количката на дъщеря си и направи леко движение с един пръст, все едно си прерязваше гърлото. Миг по-късно връzkата бе прекъсната. Той погледна към жените с безмълвно въодушевление. — Смятам, че ще го направи. Смятам, че ще дойде да разговаря с мен.

Джорджина си погледна часовника. Времето напредваше.

— Опасявам се, че ще трябва да уредим Алекс да се предаде още преди да настъпи вечерта. Колкото по-скоро, толкова по-добре.

Гласът на Боб прозвуча провлечено.

— Не мисля, че се налага да правим такова нещо, Джорджи.
Тя го погледна и усети, че ѝ прималява.

— Какво искаш да кажеш? — попита го Джорджина, но знаеше отговора, още преди да зададе въпроса.

Лицето на Боб изразяваше мрачна решителност.

— Ако си мислиш, че понастоящем Алекс е в моя дом или на моя територия, нямам нищо против да го потърсиш. В този момент не бих могъл да кажа къде е, дори и да исках.

8.

Оставен да стои сам няколко минути на сухата кафява земя край високопланинската писта на Лос Аламос, докато пилотът, представил се като Скоти, регистрираше полета си, Хенри Брамагуптра откри, че има да мисли за много неща.

На първо място в мислите на Брамагуптра, както обикновено, беше Джен. Щом бе разбрала, че днес ще заминава за Атланта, тя му бе предложила да го закара до летището. Но той бе отклонил предложението — първо, защото не знаеше точно кога ще пристигне самолетът на Боб. Второ, като познаваше приятеля си, той очакваше, че по някакъв начин ще му бъде осигурен пълен превоз от врата до врата. Затова и когато Джен пак тръгна на работа след обяд, както обикновено, Брамагуптра просто й каза „довиждане“, както винаги.

Но не бе в състояние да потисне напълно блуждаещия в собствената му глава въпрос, дали някога щеше да я види отново.

А и Ханк. Беше тръгнал на училище, както обикновено. И с него не си бе взел специално сбогом.

Не се тревожеше особено за бъдещето на Джен и Ханк. Ако някой се опиташе да ги беспокои... е, Брамагуптра се бе погрижил за това. Веднага, щом стигнеше в Атланта, щеше да направи така, че Боб (а следователно и хората около Боб) да разбере ясно по какъв начин се бе погрижил.

Така че д-р Брамагуптра прекара ранния следобед сам у дома — първо приготви малкото неща, които му трябваха за пътуването, а после просто чакаше и размишляваше, докато не пристигна таксито на Скоти. Всъщност, напоследък Брамагуптра прекарваше много време сам у дома, просто в размисъл. Беше открил, че с напредването на възрастта мисли все повече за човечеството и неговото бъдеще и все по-малко, и без специфични термини — за науката или математиката. Макар че продължаваше да се води в лабораториите като консултант и им вършеше ценна работа в областта на магнитохидродинамиката и слънчевата енергия, той не се появяваше в кабинета или в

лабораторията повече от един-два пъти на седмица. Все още заслужаваше заплатата си, като вършеше повечето работа у дома. Този следобед, след като известно време поспори сам със себе си, той им позвъни, за да ги извести, че ще отсъства от града може би два дни. Не им каза закъде заминава.

А сега, докато чакаше край самолетната писта, Брамагуптра си призна, че е малко уплашен, макар и да си мислеше, че е успял да скрие този факт от Джен. Онова ужасно убийство в Албъкърк... още не можеше да повярва, че симпатичното момче, което бе посетило дома му, наистина е виновно. Но някой трябваше да е виновен. Пък и Боб бе казал, че е свързано с трика им в програмирането отпреди двайсет години — а Боб трябваше да знае.

Някак си през тези години Брамагуптра почти бе успял да убеди сам себе си, че нито една от кодовите фрази не би могла никога да сработи наистина, че това е било само студентска шега, въпреки че когато работиха по въпроса, далеч да не бяха вече студенти... Но подсъзнателно през цялото време бе знал, че всичко е истина. Не трябваше да опитва, използвайки момента по телефона, да съчинява онази несръчна лъжа, че неговата половина от кода е неефективна. Де да беше така наистина... Но Боб, разбира се, веднага бе открил измамата.

Вече щеше да знае, а не да се опитва да лъже Боб, когато се срещнаха очи в очи. Щеше да му каже истината и вярваше, че все още му е останала достатъчно човечност да го изслуша спокойно. После двамата щяха да стигнат до някакво разумно споразумение, което да сложи край на разрастващото се насилие. Или пък... или иззад завесата, която Брамагуптра си представяше, че виси зад стола на Боб, щяха да се покажат другите. Рейгънитите, коравосърдечните хора на Никсън, все още непроменени. Брамагуптра винаги си ги бе представлял подсъзнателно като бели, гладко избръснати, пълни мъже от англо-тевтонски произход, с късо подстригана коса. Може би облечени в униформа или по-вероятно, свалили я току-що...

Брамагуптра бе обмислял и възможността да го отведат на среща открито. Най-после щяха да се изправят пред него лице в лице и отначало да се опитат да го подкупят, а после да го принудят да им каже своята част от кода. Ако се опитаха да използват срещу него физическа сила, е, сърцето му нямаше да издържи дълго и те нямаше

да успеят. Ако им дойдеше наум да го изнудват, като заплашат Джен или Ханк — затова и трябваше незабавно да им даде да разберат как се е погрижил за подобна вероятност.

— Д-р Брамагуптра? Вече сме готови, господине. — Беше Скоти, свършил с регистрацията. Пилотът несъмнено бе от англо-саксонски произход, малко пълен, ниско подстриган и гладко обръснат, по-малко или повече в униформа... Самообвинявайки се, че не е в състояние да престане да мисли с физически стереотипи, Брамагуптра се усмихна на учтивия пилот почти извинително и с отрицателно поклащане на глава му показа твърдо, че все още може да носи сам единствения си куфар.

После, с багажа в ръка, последва мъжа по рампата към мястото, където ги очакваше реактивният самолет — на яркото слънце, магнезиевата повърхност хвърляше сребристи отблъсъци.

Беше изминало много време, откакто Брамагуптра бе пътувал с частен самолет, и сега перспективата за това неизбежно му навя спомени. Дали наистина бе пътувал заедно с Боб Грегъри при последния си подобен полет? Наистина ли и онзи път самолетът беше на Боб? Брамагуптра действително не можеше да си спомни. Имаше периоди, през които бяха прекарвали заедно много време. Бяха близки приятели. Наистина ли бе съвсем безнадеждно, дори и сега, да мечтае, че може би някой ден отново...?

Докато се качваше в самолета, мислите му блуждаеха другаде. Всички тези празни седалки наоколо, отбелязана той механично, би трябвало да пътува с половин дузина други пътници... Но, разбира се, ако мисията му успееше, нямаше да е напразен разход на енергия. Въщност, щеше да бъде една от най-добрите инвестиции на енергия, които могат да се направят.

— Нямате ли ръчна чанта, господине?

— Не, само куфар. — Брамагуптра се запита дали Скоти някога е возил друг пътник, който да не играе ролята на свръхангажиран директор. Директор^[1] произхожда от латински думи, означаващи „изпълнявам“. Едно от английските значения на думата бе „да извърша нещо“. А директорът е човек, който нареджа на други хора да вършат разни неща — този факт отдавна озадачаваше Брамагуптра.

Въпросът е, помисли си той, кои или какви са всички онези мъже с ръчни чанти? Особено мъжете, които се возят точно в този самолет?

Брамагуптра се усмихна сам на себе си. Когато отново се върнеше у дома, щеше да сподели размислите си за ръчната чанта с Ханк. Ханк бе изключително умен, понякога това почти го плашеше, и може би не беше прекалено малък, за да оцени идеята... Хапчетата ми, спомни си той внезапно. Взех ли всичките си хапчета? Не можеше да си спомни точно дали ги бе сложил в куфара или не — мислите му бяха насочени към други неща... Докторът беше казал, че е лошо, като престане да пие таблетките за хипертония, това можело да предизвика опасен страничен ефект... Прозорецът от неговата страна имаше нужда от измиване... Внезапно се запита дали няма да му прилошие от самолета...

Я престани, каза си рязко той, точно когато самолетът започна да се придвижва към стартовата позиция. Започващ да се държи старчески и да се паникьосва. Може никога да не си бил авантюрист, но едно време в теб имаше поне малко смелост. Не се страхуваше, че ще те арестуват в стаята с повиквателните, та сега ли? Знаеш отлично, че Боб Грегъри не иска да ти причини лично нищо лошо. Това е Боб, помниш ли Боб? А поканата бе отправена лично от Боб. Който и да е с него, когато пристигнеш там, които и да се окажат настоящите му приятели, той ще се погрижи да се върнеш у дома невредим.

Тези притеснения са детински. С един хубав разговор всичко ще се оправи.

Проблемът бе, че беше изминало време, твърде много време, почти незабележимо, както сега изглеждаше на Брамагуптра. Разговорът, който щяха да проведат днес, трябваше да бъде проведен преди много години. Някаква инерция, някакъв страх (поне от негова страна), спокойният живот сред много хора бяха довели до това отлагане.

Вече бяха двама старци и ако единият от тях умреше, което лесно можеше да се случи във всеки момент, създаденият от тях проблем щеше да се стовари върху плещите на другия. Брамагуптра, разбира се, се бе погрижил неговата половина от кода да бъде предадена, заедно с пояснително писмо, ако му се случеше нещо внезапно, и трябваше да предполага, че Боб е направил същото. Но от тези мисли последваха едновременно две силни тревоги: първо, кого бе изbral Боб за свой наследник? И второ, дали самият той, Хенри, имаше наистина някакво право да стоварва такова бреме върху Джен? Беше ли тя и можеше ли

да бъде подготвена? Как някой би могъл да бъде подгoten за това, преди то да му е било предадено?

Той от години правеше мъгляви намеци пред Джен и тя знаеше, че след смъртта му ще наследи някаква изключителна отговорност. Но...

Но ако не Джен, тогава кой?

Може би, помисли си Брамагуптра, докато самолетът се насочваше към стартовата позиция, би трябвало в края на краищата просто да оставя тайната да умре заедно с мен. Но по този начин някой ден други щяха да се сблъскат с ужасна бъркотия. Ако наистина смяташе, че бе по-добре тайната за коя да умре с него, трябваше да се самоубие преди време и да не оставя на Джен никакви писма. В живота му имаше един-два дни, през които тази мисъл го бе занимавала сериозно.

Дали в самото начало тайната бе идея на Боб или негова собствена? От онова време бяха изминали толкова много години, мисли и работа, че сега Брамагуптра не можеше да си спомни. Със сигурност отначало двамата бяха работили заедно по въпроса — бяха много близки и работеха добре.

Самолетът вече бе в единния край на пистата и направи обратен завой, като бавно вървяща по земята птица. В кабината ревът на реактивните двигатели бе заглушен напълно от добрата акустична изолация. При завоя, пред погледа на Брамагуптра премина новата контролна кула. Кацането и излитането от Лос Аламос сигурно вече не беше като едно време, в онези дни на добро и зло, в дните на войната и на самолетите DC-3, които военните отказваха да наричат по друг начин освен „птици-убийци“.

Младият Хенри Брамагуптра бе пътувал до Вашингтон, Уайт Сенкс, Оук Ридж и къде ли не с Телър, Опенхаймер и много други, чиито имена бяха започнали да се превръщат в легенда.

Да, генерале, знаем, че ще е нужно повече време, отколкото си мислехме някога, но все пак сме постигнали прогрес. А после, богът на войната, роден тук преди четирийсет години, бе направил две оставили отпечатъка си стъпки с огромните си ноктести лапи, като ликвидира завинаги японските милитаристи и сякаш случайно заличи само за миг хиляди невинни човешки животи. Онези, които бяха вдигнали ножа, от нож щяха да погинат, а с тях и много други, които

никога не бяха държали друго, освен палешник. И още повече щяха да загинат, ако се бе наложило да нападнем Япония. Много повече... За известно време Брамагуптра успя да намери някакво успокоение, някакво оправдание в аргумента на Труман.

А докато самолетът се изравняваше с пистата, пред изцапания им прозорец се показва нещо, което Ханк обичаше да нарича железолистно енергоцвете. Многостъблено мангрово дърво от метал, със стотици огледала, които се опитваха чисто, електронно и сигурно да уловят слънцето. Понякога можем да градим сигурно и разумно, помисли си с гордост Брамагуптра, можем да строим без да мислим за изгода и разрушения. Винаги трябва да се правят опити за създаване на прекрасен нов свят, за благото на децата. И винаги трябва да бъдем готови да се борим, с храброст, ако не с ядрени заплахи.

Земното слънце грееше изключително ярко.

Самолетът бе спрял да завива и застана неподвижно. Беше се изравнил с пистата, готов за старт. Скоти, чието теме се виждаше през стъклена плоскост отпред, сигурно разменяше някакви последни думи преди полета с контролната кула.

Реактивният самолет се стрелна напред, като бързо набираше скорост.

Силна, ослепителна светлина изпълни кабината откъм лявата страна. Брамагуптра се дръпна от прозореца със заслепени очи и почувства фаталното отклонение на колелата, които още не се бяха вдигнали във въздуха, но почти се откъсваха от пистата. В един миг си помисли, че ще чуе звука на страховния ядрен взрив. Съветите са хвърлили бомбата, войната започва. Самолетът се наклони, обърна се и се сгромоляса, избухвайки в пламъци.

[1] На английски — executive. — Бел.прев. ↑

9.

Дядо му бе мъртъв. И от този факт болеше по-силно от всяка друга мъка, за която Ханк можеше да си спомни.

Когато бе дошла вестта за смъртта на баща му, Ханк бе много малък, за да може сега да си спомни как му бяха съобщили за това или какво е почувствал. Не можеше да си спомни ясно и баща си като жив. В главата му се въртяха няколко образа, които се объркваха все повече с онези от все още съществуващите снимки. Понякога си спомняше някакъв смях, някакъв глас. Но друг път си мислеше, че ги чува само във въображението си.

Ханк се бе съмнявал, че ще дойде момент, когато да се чувства по-зле, отколкото след смъртта на баща си, дори ако по това време е достатъчно голям, за да разбере.

Днес един полицай, когото познаваше по лице, но не и по име, бе дошъл да го вземе от училище и го бе довел у дома, уверявайки го на няколко пъти, че майка му е добре, но има нужда от помощ от голямото си момче. И все пак, когато стигна вкъщи, видът на майка му го шокира. Ханк никога не я бе виждал така съсипана. Или и да я бе виждал, трябва да е бил съвсем малък, за да си спомни сега.

В момента — късно следобяд — майката на Ханк беше на телефона. Бе прекарала на телефона много време, откакто полицията я бе докарала у дома след идентифицирането на тялото на дядо му. Прибрала се у дома след това ужасно задължение, тя изглеждаше още по-зле, още по-потресена, отколкото преди.

От своя страна, Ханк просто се мотаеше из къщата — дълбоко в душата си чувствуващо силно объркане и ужасна празнота. Една съседка бе поседяла малко с него, докато майка му бе излязла с полицията. От време на време отиваше в кухнята при майка си — която бе обикновено с телефонната слушалка в ръка — и се прегръщаха силно.

Ханк все още не бе плакал за дядо си. В известен смисъл му се искаше да си поплаче, но усещаше, че няма да може. Нещастието

изглеждаше твърде сериозно, твърде важно за сълзи.

На няколко пъти отвори вратата, за да пусне вътре една или друга съседка, току-що чула новината и наминала да изкаже съболезнованията и помощта си. Всяка от дошлите жени направи по никаква забележка в смисъл колко пораснал е вече Ханк.

Е, точно в момента изобщо не искаше да е пораснал. Днес би се чувствал по-добре, ако си останеше просто дете. И все пак, не можеше да избяга от факта, че денят не бе подходящ за никакви детинщици.

Минавайки през кухнята за пореден път, той остана с впечатлението, че майка му е обкръжена от ужасно много съчувстваващи жени и се оттегли незабелязан в собствената си стая. Там постоя до работната маса, като си играеше равнодушно с ключовете на това-онова. Когато погледна през отворената врата на спалнята си, видя през отворената врата на стаята на дядо си как старият му, огромен пуловер просто си виси на закачалката, както обикновено. Ханк почти се уплаши от факта, че един неодушевен предмет дръзва да се държи по този начин, когато притежателят му — тялото, придало му своята форма — бе мъртъв. Пръстите на дядо му, поставили го на закачалката, бяха мъртви, но той пак си висеше там, сякаш го очакваше да се върне...

Мъката го заля с невероятна сила. Но все пак Ханк не заплака или поне се опита да се пребори със сълзите си.

Той се извърна от вратата. На поставената в рамка рисунка върху стената на собствената му стая замъкът на Ланселот също не бе променен. Но така и трябваше да бъде, макар че картината му припомни всички истории, които дядо му обичаше да му разказва. За един крал, който се борел за справедливост и милост за всички хора, за смелите рицари, които дошли да го подкрепят. В онзи свят смъртта бе поносима и дори можеше да се очаква...

Работната маса привлече вниманието на Ханк. Той погледна нещата върху нея, завъртя едно-друго, свърза тук-там някои кабели и включи инсталацията. Под ръководството на пръстите му върху стария телевизионен еcran се появи груба електронна схема на империята, управлявана от ОКТАГОН. Но отначало дори „Старуеб“ не му помогна особено. Линиите и кръгчетата бяха само знаци, места, осветявани на екрана под въздействието на химически вещества, трепкащи светлинки

на електрони. Днес за него представляваше усилие дори само да започне да проявява интерес към играта.

Но, след като направи това усилие, играта вече бе готова и го очакваше, както винаги, за да го погълне.

Днес нямаше да може да помоли за помощ. Но когато вълшебниците не бяха на разположение, кралят-герой защитаваше кралството или империята, доколкото бе според силите му, без тяхната помощ. Ханк си припомни стратегията и се опита да предвиди, доколкото бе според силите му, какво възнамерява да прави на следващия ход ТЕЛЕЦ, а също и АРХАНГЕЛ, ДЕВА и АГРАВАН... да, АГРАВАН.

Подбирайки думите си с невероятна предпазливост, дядо му беше споменал за неприятностите, които си бил навлякъл неотдавнашният им гост, като се бил замесил в нещо в хотела си в Албъкърк. Щом се вникнеше в истинското значение на думите, не бе трудно да се разбере, че дядо му наистина бе смятал Алекс за невинен, поне за такова нещо, като убийството. По-късно Ханк сам бе слушал няколко новинарски емисии и бе чул, че албъкъркската полиция все още издирва Алекс Бароу за разпит и че не може да попадне на следите му. Ханк бе харесал Алекс и бе готов да повярва на дядо си, че издирването и обвинението са само някаква ужасна грешка. А може би дори заговор.

Сега Ханк се радваше, че онази вечер бе обявил АГРАВАН/Алекс за свой съюзник в играта. Попаднал в неприятност в реалния свят, Алекс очевидно нямаше да има време да се занимава със „Старуеб“ или да праща ходовете си. Но Ханк щеше да се чувства ужасно, ако продължеше да го напада, макар и само на игра. Отсега нататък ОКТАГОН/Ханк щеше да смята за свой дълг да защитава АГРАВАН/Алекс до последната планета и до последния кораб...

Ханк придърпа един стол до работната маса и седна да поработи малко върху играта, да реши, доколкото му бе по силите без чужда помощ, какъв трябва да бъде следващият ход на ОКТАГОН. Навсякъде щеше да има възможност да помоли за помощ по-късно, преди да изпрати хода си. Някой път, когато майка му не си е у дома...

Най-накрая Ханк излезе от стаята си, навън се бе стъмнило и лампите бяха запалени. Гласовете от кухнята се бяха променили, забеляза той. Когато погледна отново в кухнята, там имаше само двама

души. От едната страна на масата беше майка му. Срещу нея, с полупразна чаша кафе пред себе си, седеше някакъв румен, пълен мъж в строг костюм, който изглеждаше донякъде познат, но когото Ханк не можа да си спомни веднага. По средата на масата бе поставена някаква непозната за него китайска чиния с какаов сладкиш — неизвестно откъде, но очевидно домашен, — покрит с пластмасов капак.

Ханк се зарадва, че още има поне един посетител. Така майка му изглеждаше все пак мъничко по-весела, помисли си той, отколкото, ако около нея нямаше никой.

Когато Ханк влезе, седящият на масата мъж го погледна, усмихна му се някак отсъстващо и продължи да говори.

— Както казах, Дженифър, всъщност знам само, че Хенри ми го оставил преди девет години. Струва ми се, че трябва да е било точно след като разговаряхме за смъртта на младия Хенри. Оттогава го пазехме в сейфа. — След последните му думи Ханк си изясни поне самоличността на мъжа, ако не името му. Сега можа да свърже руменото лице и строгия костюм с фоайето на малката банка в центъра на града.

Майка му се усмихна измъчено.

— Здравей, миличък. Спал ли си? — Без да става, тя протегна ръце към сина си и Ханк се приближи да я прегърне.

— Не — отвърна той. — Просто работих върху играта.

Мислите на майка му се върнаха към думите на банкера. Тя го потупа и го пусна.

— Хенри прояви изключителна загриженост по уреждането на този въпрос. За разлика от — съжалявам, че трябва да го кажа — повечето си финансови дела.

— И това ли е свързано с финанси?

— Наистина нямам представа какво е. Просто и в писмените, и в устните си разпоредби свекърът ти много настояваше този плик да ти бъде предаден лично, незабавно след потвърждаването на неговата смърт. Без да чакаме следващия ден — така се изрази някога.

— Разбирам — каза майката на Ханк. Тя сведе очи към масата — до сладкиша лежеше обикновен бял плик, за който вероятно говореха. Лежеше, сякаш банкерът го бе оставил там, а тя още не бе решила дали да го вземе. — Разбирам. Е, благодаря ти, Франк.

— За каквото и да се случеше да говорим насаме с Хенри, по някакъв друг въпрос, обикновено споменаваше за плика, сякаш да ми напомни. Последният път беше по телефона, само преди няколко дни, като че ли е предчувствал...

— Какво каза? — попита майката на Ханк.

— Че ако нещо му се случи и теб те няма, да предам плика на някой от лабораториите.

За миг изглеждаше, че майката на Ханк иска да попита още нещо. Но после само повтори:

— Е, благодаря ти, Франк. Ти си свърши работата.

— Няма нищо. — Гостът почака още малко, сякаш се надяваше поне да разбере какво има в плика. А може би искаше да изложи някаква теория или коментар, ако го попиташе какво мисли. Но никой не го попита и той стана, като се зае да изтърсва невидими трохички от сивия си костюм. — Има и някои рутинни финансови въпроси, касаещи имота, които скоро ще трябва да прегледаме заедно, Дженифър. Но не е особено спешно. Ще ти се обадя след няколко дни.

— Да, разбира се. Благодаря ти, че намина.

Щом банкерът излезе от къщата, Ханк и майка му отново седнаха край масата в кухнята. Гледаха плика. Тя все още не го бе взела.

— Знаеш ли какво е това, мамо?

— Не съвсем. Нещо, за което дядо ти иска да се погрижа. Нещо, което смяташе за извънредно важно.

— Няма ли да го отвориш?

— Да, предполагам, че трябва — въздъхна тя. Без да става, майката на Ханк протегна ръка към едно чекмедже и извади оттам нож. Когато тя взе плика, за да го разреже, Ханк видя, че отдолу са напечатани нейното име и думата „ЛИЧНО“. Под тях имаше нещо, което приличаше на подписа на дядо му. Явно бе искал всичко да е съвсем официално.

Докато режеше с ножа, майката на Ханк стана от стола си и се обърна с гръб към масата, тъй че пликът изчезна от погледа му. Ханк бе любопитен и също се изправи, като се опитваше да надникне над майчиното си рамо, но тя го отстрани с нежна решителност.

— Това е само за мен, миличък. Ще ти съобщя, ако има нещо за теб.

Ханк успя да види само, че в плика имаше два листа, покрити изцяло със ситно напечатани букви, подобно на доста дълго писмо. Той не се опита да насила нещата повече и отново седна на масата, като наблюдаваше лицето на майка си в профил и се мъчеше да извлече от него някаква информация. Видя, че тя препрочете първата страница няколко пъти, преди изобщо да погледне втората. После прочете и нея два пъти. Междувременно, мъката на лицето ѝ постепенно се заменяше с тревога. В известен смисъл Ханк се зарадва от тази промяна, макар че можеше да е знак за нови неприятности. Защото тревогата означаваше, че все още може да се направи нещо, че всичко може по някакъв начин да завърши добре.

Щом прочете внимателно и двете страници на писмото, майка му ги сгъна и несръчно ги прибра в плика, явно пак беше разстроена. Тя седна на кухненския стол до телефона и погледна висящия на стената апарат.

— На кого ще се обаждаш, мамо?

— Мислех да се обадя на Еди — отвърна тя отнесено. Но не помръдна.

— По това време сигурно е на работа. — Обикновено Ханк обичаше Еди да е у тях, да работи нещо заедно с него. Но понякога не бе толкова сигулен.

— Знам — кимна майка му. И отново остана да седи неподвижно.

Миг по-късно, телефонът иззвъня. Тя въздъхна и вдигна слушалката.

— А, Ед. Току-що спорех със себе си дали трябва да ти се обадя.

— Джен направи пауза. — Да. Да, татко беше, в това няма съмнение. Току-що се върнах от идентифицирането му. И, о-о...

Тя отново избухна в сълзи. Ханк усети, че очите му са раздразнени и напрегнати. Искаше му се да може да се присъедини към нея, когато потупа майка си по гърба и се опита да я утеши. Но знаеше, че няма да е така лесно да успокои сам себе си.

— Може би можеш да направиш нещо — каза майка му в слушалката, когато отново възвърна самообладанието си. — Не знам.

— Тя погледна към плика, който все още беше в ръката ѝ и го потри с пръсти, сякаш четеше брайлово писмо. — Не знам — повтори. — Не.

Когато се върнеш от работа ще има достатъчно време. Сигурна съм, да.
Благодаря ти, Ед.

Щом разговорът свърши, майката на Ханк затвори телефона и просто остана да седи загледана в него, както се стори на момчето, в продължение на много време.

— О, миличък — възклика най-накрая тя. — Иска ми се да беше голям мъж.

10.

Алекс бе чел и слушал легендите за чикагските гангстери. Но в това слънчево утро, по обградените със зеленина улици в северната част на града, близо до езерото, докато седеше в заетата от чичо Боб кола и гледаше как колежанчетата се разхождат наоколо, убийствата му се струваха толкова далечни и невъзможни, колкото и местата за паркиране.

Боже Господи, разхождащите се наоколо студенти изглеждаха толкова млади. Трябва да останяваше самият той.

В края на краищата, убийствата тук явно бяха възможни, защото най-после успя да си докаже, че е възможно да паркира. На четвъртата или петата обиколка на района намери едно свободно място върху тротоара със знака на университета „Св. Томас Мор“ и на третия опитvkara там своя „Гран При“.

Най-после паркирал — щеше да вземе такси от хотела, ако знаеше колко е трудно, — Алекс изключи двигателя и се отпусна в седалката да си почине за малко. Но в момента, в който затвори очи, възникна опасност почивката да прerasne в дрямка.

Отново отвори очи. Ала залятата със слънце улица, с нейните къщи и чисти жилищни блокове, бе съблазнително спокойна, а той бе уморен. Гледката дори напомняше на филми за университетски градчета и той предположи, че университетските градчета в реалния свят навярно изглеждат почти по същия начин. Тук имаше само една особеност — в далечината, между някакви сиви сгради с готически вид, бял, пухкав облак сякаш балансираше на въже, което трябва да беше хоризонтът на езерото.

Умората, която сега чувствува Алекс, бе съвсем различна от пълното изтощение при завръщането му в Атланта след онова последно диво препускане от Ню Мексико. Но той дори не бе имал време да се възстанови напълно, преди отново да се впусне в бягство по дългия път към Чикаго. Миналата нощ беше спал добре или поне дълбоко в чикагския си хотел. Но умората се бе насьбрала и той я

усещаше. Сега имаше нужда от минутка отдих, преди да излезе от колата, трябаше да премисли отново нещата, преди да разговаря с когото и да било за нещо важно.

Как беше започнало бягството към Чикаго? Кратко пътуване във вътрешността на един робот от кабинета до гаража на чичо Боб. Защо ли чичо му бе направил най-малкото един от онези пирамидални слуги-пазачи с достатъчно вътрешно пространство, за да побере пътник, с удобна седалка и добро проветрение — точно в този момент Алекс не желаеше да губи време, за да обмисля вероятните причини, а и не беше сигурен, че истинската причина би му харесала, ако изобщо я научеше. В крайна сметка, това бе направило пътуването му до гаража удобно и незабелязано.

Щом стигнаха, чичо Боб отвори един панел в конусовидното туловище на робота и даде знак с ръка на племенника си да излезе. Бяха съвсем сами в големия гараж. После чичо му тикна в ръцете на Алекс голям плик от амбалажна хартия, като първо го отвори, за да може той да види какво има в него.

— Петнайсет хиляди долара, Алекс, в брой. Най-вече по петдесетачки. Харчи, колкото ти трябват, за да се криеш известно време, докато не измисля начин да овладея положението. А сега повтори твоя телефонен код още веднъж.

През последните десет минути, останали сами след излизането на жените, те си бяха измислили нещо като код.

— Добре — каза Алекс. — Ако се престоря, че съм събркал номера, значи се обаждам просто да ти съобщя, че съм добре. Колкото по-ядосан изглеждаш, когато чуеш гласа ми, толкова по-малко мислиш, че следят къщата. Ако ме попиташи кой номер търся, значи трябва скоро да дойда някъде наблизо в Атланта и да ти се обадя. Ако попитам за някакво женско име, това ще означава, че там, където съм, имам сериозни неприятности. Че имам нужда от помощ и в момента ще решим дали да разговаряме открито веднага.

Към кода имаше и още нещо. Седнал със спуснати клепачи в колата си в Чикаго, Алекс си помисли, че споменът все още е съвсем свеж в ума му.

— Струва ми се, че притежаваш истински неподозиран талант за подобни неща — забеляза сухо чичо му, като в същото време отвори вратата на новия „Гран При“ — той, разбира се, далеч не беше най-

скъпият от четирите или петте автомобила в гаража. Сред тях бе и осиротялата кола, която Алекс беше наел и с която бе пристигнал от Албъкърк.

Чичо Боб удари с ръка по покрива на понтиака, чиято врата държеше.

— Нали виждаш, тази кола е с тексаски номер. Това ще ни помогне да объркаме малко нещата. Не е толкова подозително, ако си тръгнал за Тексас.

Алекс имаше своя идея за объркването и неговата стойност, а също и за мястото, към което трябваше да се отправи — идея, която още не бе обсъждал с чично Боб.

— Един момент — каза на чично си той. После бързо се приближи до осиротялата, наета в Албъкърк кола, отвори вратата ѝ и бръкна в жабката. Върна се при понтиака с няколко листа хартия. — „Старуеб“. Искам да се запозная малко повече с играта.

Чично Боб се поколеба, но за кратко.

— Добре. Не съм убеден, че тя наистина е ключ за каквото и да било. Не разбирам как или защо. Но ще имаш нужда да се занимаваш с нещо в хотелските стаи.

Когато Алекс влезе в колата и се приготви за път, чично му се наведе към прозореца с още един съвет.

— Резервоарът е пълен, струва ми се... Алекс, каквото и да правиш, не отивай при родителите си, дори не им телефонирай.

— Знам това отлично.

— Съжалявам. Разбира се, че знаеш. Аз ще им се обадя и ще им обясня положението, доколкото е по силите ми. Би било странно, ако не го направех, след като съм по-малко или повече официално информиран, че полицията те търси.

— Благодаря. Какво ще кажеш на старците? — Не че Алекс изобщо искаше да мисли за този опит за обяснение.

— Остави това на мен. Ще ги успокоя, колкото мога. Ти само се съсредоточи и се опитай да запомниш кода.

Чично Боб се изправи, махна му и натисна някакво копче, за да отвори вратата на гаража.

Дори и по онова време из имението да е имало някакви хора, които да са станали свидетели на заминаването му, Алекс не ги видя. Мислеше си, че е останал незабелязан, с изключение на един робот в храстите до изхода, който насочи обектива си към него. А големите порти се отвориха гладко и равномерно, още докато наближаваше към тях.

С почти готов план в главата си, той без колебание се насочи право на север от Атланта. През първата нощ спря в някакъв мотел до Мамът Кейв^[1], Кентъки, където разпръсна върху масата и леглото свързаните със „Старуеб“ материали, а после седна, за да отдели на играта няколко часа съсредоточено внимание — нещо, което никога по-рано не бе правил. В малките часове на следващата сутрин, когато трябваше да се откаже от по-нататъшни усилия и да се предаде на съня, той бе научил съвсем малко повече факти, отколкото знаеше преди това. Но не бе открил и нищо, опровергаващо невероятната теория, която бе започнала да се оформя от само себе си.

Теорията се състоеше в това, че онези, които се противопоставят на ОКТАГОН в играта, имат неприятности и в реалния свят. Изглеждаше безсмислена, но наличните факти я подкрепяха. АГРАВАН и ЛУЦИФЕР бяха два типични примера. Някакъв трети играч, също противник на ОКТАГОН, бе убит в Аризона, вероятно от крадци, според това, което си спомняше Алекс от разговора с Айк Джейкъби. Не знаеше какво е било кодовото име на жертвата. Беше разбрал, че във всяка отделна игра могат да участват петнайсетина человека и че е възможно в продължение на цялата игра да не научи имената на всички свои противници, ако владенията им в „Старуеб“ са далеч от неговите.

Алекс вече изобщо не се съмняваше, че играта е свързана по някакъв начин със сериозните му проблеми. Ала това, че противопоставянето на ОКТАГОН в играта означаваше въвличане в неприятности в реалния свят, бе много по-несигурна теория. Алекс си помисли, че един друг играч, АРХАНГЕЛ, който живееше в Чикаго, сигурно би могъл да се използва като проверка за истинността ѝ. Територията на АРХАНГЕЛ граничише с тази на ОКТАГОН.

Когато се събуди на сутринта в мотела си до Мамът Кейв, Алекс разгледа пътните си карти и след като закуси, тръгна право за Чикаго

— мислеше да стигне преди да настъпи нощта. Никога не бе ходил там, освен няколко пъти за смяна на самолета, докато беше в армията.

Истинското име, написано върху дипломатическите писма на АРХАНГЕЛ, беше Фред Рийман и пред него Тарталия бе поставил буквата „о“. Адресът беше в района на университета „Св. Томас Мор“ и Алекс предположи, че човекът е свещеник. Отначало му се стори донякъде странно такъв човек да участва в игра, симулираща бойни действия, но това съвсем не бе най-страниното нещо точно в тази игра. Не си спомняше да е приказвал някога с духовно лице за каквото и да било, но със свещениците в родния му град хората се разбираха добре. А ако говореше с духовник, то поне щеше да чуе истината.

Почувстввал се достатъчно отпочинал, Алекс излезе от колата и внимателно я заключи. Повечето му пари бяха вътре, завити във вестник на дъното на торбичка за отпадъци, под няколко кори от портокал и смаквани кутии. Част от парите беше скрита в хотелската стая, а в джобовете си носеше още. Имаше намерение да си купи колан с портмоне, когато му се отвореше възможност.

Алекс тръгна сред студентите в посока на сивите сгради и вдиша дълбоко дъха на северната пролет. Обзе го носталгия. Родителите му винаги бяха искали да отиде в колеж. Може би щеше да се опита, когато всичко това свършише.

Ако оставеше настрана някои подробности, като например уличните знаци, това спокойно можеше да е и Ню Йорк. Дърветата тук се бяха разлистили по-късно, отколкото в Джорджия — пролетта току-що бе дошла. Алекс навлезе в територията на университета, където бе пълно с мотаещи се студенти. По широката павирана алея сред пролетните поляни той подмина едно момиче, което страшно приличаше на Айрис Кардано. *Какво, по дяволите, правя тук?* Имаше чувството, че дълго време е спал или сънувал и сега се събужда. Бе се завърнал в нормалния свят, но в част от него, която не познаваше. Беше на открито и го виждаха хиляди хора.

Чувството постепенно премина. Той спираше разни хора и ги питаше как да намери отец Рийман. Упътванията го накараха да се лута от една сграда в друга. Безбрежното изворносиньо езеро сега се виждаше по-добре, осеяно с далечни платноходки. Брегът на север и на юг от университетското градче бе ограден с високи жилищни блокове.

Езерото изчезна отново, когато Алекс се отвърна от него и мина под сивите каменни сводове. Последният завой го изведе до ивица трева и пролетни цветя, обградени от сив готически камък. За миг изпита усещането, че е попаднал в някой отминал век.

Той натисна копчето на звънеца, монтиран до украсената с резба дървена врата, по средата на която имаше модерно стъклено прозорче. След малко му отвори сивокоса жена с престишка.

Алекс я разпозна от филмите: икономката на свещеника.

— Отец Рийман, моля.

— Вие негов студент ли сте? — дойде бързо изстреляният й отговор. На Алекс му прозвуча, сякаш щеше да бъде отпратен незабавно, а може би застрелян, ако кажеше „да“.

— Не, не съм. Дойдох отдалеч, за да се срещна с него. Предайте му, че името ми е Аграван.

— Г-н Аграван — каза икономката и се зае предпазливо да преценява Алекс. Това не отне много време. — Почакайте тук, ще видя дали може да ви приеме.

Той остана в малка стаичка-приемна, загледан през дантелените завеси на прозореца. Не напомняше много къщите на женените свещеници, които си спомняше, че е посещавал в детството си. Постскоро приличаше на чакалнята на някой стар лекар. Дали един опитен, възрастен духовник нямаше да е в състояние да разбере по вида му, че ченгетата го преследват?

Но когато най-сетне се появи по стълбите, протегнал и двете си ръце за поздрав, отец Рийман не му се стори достатъчно възрастен или улегнал за такава проницателност. Кой знае защо Алекс бе очаквал да види едър мъж, а отец Рийман беше дребен и енергичен. Косата му изглеждаше преждевременно посивяла и бе късо подстригана около една плешивина, която според Алекс беше от естествен произход, но въпреки това приличаше на тонзура. Носеше спортна риза „Ливайс“ с къси ръкави, а двата джоба на гърдите му бяха пълни с неща за писане. Цялостният му външен вид и припряните му маниери, особено след като напуснаха чакалнята, напомняха на Алекс за семейния им лекар в Ню Йорк.

— Вие сте АГРАВАН. Елате горе, можем да поговорим в кабинета. Избрали сте удобен момент да наминете.

Отворил уста да потвърди самоличността си, Алекс я затвори отново и го последва.

Скоро щеше да стане почти специалист по пълните с книги кабинети. Тук поне, нищо не напомняше за математика. „Компютърната енергия и човешкият разум“, прочете заглавието на една от най-близките книги той. Доколкото можеше да види, всички бяха научни. Сред тях беше и „Битие и небитие“, която бе срещал някъде преди това. Успя да мерне имената на Тома Аквински, Кант и Платон. Почти задръстил няколко лавици с пиедестала си, се изправяше големичката статуя на облечен в роба мъж, навярно светец, когото Алекс нямаше надежда да разпознае.

— Х-м, предпочитате ли да ви наричам „отче“ или...

— Не, не, само Фред. Както ви е удобно. А вие сте Карл. Седнете, моля.

Алекс седна.

— Ами вижте, аз съм заместникът на Карл Тарталия в играта. — Сега се радваше, че си бе направил усилието да отрепетира тази част от разговора. — Знаете ли, той беше убит.

— О, не знаех. Съжалявам. — Очевидно заинтригуван, свещеникът стана премигвайки, в очакване да научи повече.

— Неговата вдовица в Албъкърк ми каза, че според полицията било нещастен случай. Аз се казвам Хенри Бригс. — Името представляваше съчетание от два знака, които бе забелязал по време на вчерашното си пътуване до Чикаго.

— Приятно ми е да се запознаем, Хенри. — Алекс се понадигна от стола, за да се ръкува. Изглежда не се задейства никакъв детектор на лъжата. — Отдавна ли играете на „Старуеб“? — попита свещеникът, като се отпусна в собствения си стол зад бюрото.

— Не. На практика, това е първата ми игра.

— Е, достатъчно ли е вълнуваща за вас? — Отец Рийман разчистваше нещата на бюрото, като ги избутваш настрани. — Какво ви води в Чикаго? Казахте, че сте от Албъкърк?

— Въщност, тук ме доведе играта.

Ръцете на свещеника замръзнаха, вдигнали няколко листа хартия над бюрото. После той ги оставил да паднат.

— А?

— Отче... Фред... не ви ли се струва, че точно в тази игра има нещо странно? Разбирам, че сте участвали и в други.

Отец Фред задържа погледа си върху Алекс в продължение на няколко секунди, преди да отговори.

— Знаете ли, странното е, че вие ме питате за това.

— Така. Откакто сте в играта, ви се случват любопитни неща. Това ли имате предвид?

— Ами. — Сега свещеникът гледаше Алекс, сякаш не знаеше какво да прави с него. — Съдбата определено си прави странни шеги тук-там. Но ако човек се замисли, не виждам как биха могли да се свържат с играта. Просто започнаха, когато се включих в нея.

— Точно какви странни шеги? Ако нямате нищо против да попитам.

— Имах един заем, който изведнъж се появи в документите на банката като изплатен. Знаех отлично, че не е и че не би могъл да бъде изплатен. Но банковият компютър твърдеше, че е така. Няма да повярвате колко усилия ми костваше да ги убедя, че нещо не е наред с компютъра им.

— Това ли е всичко?

— А, не, има и няколко други неща. Известно време играех с представата, че те се случват скоро, след като пращам ходовете си. Но... — Последва жест на презрително отхвърляне. — Например, в епархийските списъци започнаха да ме водят монсеньор, а аз не съм. — В отговор на неразбиращия поглед на Алекс, свещеникът поясни: — Това би означавало, че съм повишен.

— Значи всички странни неща, които ви се случват, са добри?

— Ами, така е. Или може би трябва да кажа, че биха били добри, ако бяха истина. — Отец Фред имаше приятна, печална усмивка.

— И не сте бил нападан физически или нещо подобно?

— За Бога, не. А вие?

Алекс кимна.

— И твърдите, че предшественикът ви като АГРАВАН — въщност, никога не съм го виждал, но знаех, че името му е Карл Тарталия...

— Беше убит. Официално казаха, че е случайно падане. Съмнявам се, че е било случайно.

Отец Фред се замисли.

— И смятате, че „Старуеб“ по някакъв начин е свързан с тези нападения?

— Знам, че звучи странно — опита собствената си печална усмивка Алекс. — Но наистина не съм смахнат.

— Съобщихте ли подозренията си в полицията?

— Нямам достатъчно доказателства.

Мъжът от другата страна на бюрото погледна косо към Алекс с недвусмислена тревога.

— Участвал съм и в други игри на „Старуеб“... да не би мисълта ви да е, че нещо не е наред с компанията, която се занимава с тях?

— Не знам.

— Съмнявам се — каза отец Фред. — Разбира се, някои от участниците от време на време излизат извън допустимите граници. Понякога писмата, които прашат, могат да се изтълкуват като заплашителни. Знам, че компанията е отстранила неколцина играчи завинаги, заради изпращане на неприлични или оскърбителни писма. Но никога не съм чувал участниците да се нападат физически един друг по време на играта.

— Не знам дали става дума за участници в играта.

— Разбира се, играта е изпълнена със заплахи, предателства, насилие — в този смисъл и шахът е насилие. Признавам, че самият аз използвам „Старуеб“ като отдушник.

— Отдушник ли?

— В психологически смисъл. — Отец Фред направи отработен учителски жест с ръка, сочейки към някаква точка във въздуха. — Говоря за това, че в действителния живот трябва да потискаме импулсите си да се крадем, да се нападаме и да се предаваме помежду си. В противен случай си навличаме много неприятности. Но в играта човек преуспява точно по този начин. Особено някои герои. Берсеркът руши, пиратът граби и плячкосва, строителите на империи, колекционерите на артефакти и, а, да, апостолите побеждават чрез пълен egoизъм и коварство. Изпълняването на тези роли в играта, струва ми се, може да ни помогне много да разберем и самите себе си, и другите. Освен да служат като отдушник на агресивността ни.

Този човек определено говори като учител, помисли си Алекс. Ами че той си беше такъв. Но изглежда този факт някак си правеше общуването по-трудно.

— Агресивност в рамките на правилата, имате предвид — каза той.

— Да, разбира се. Правилата съществуват в реалния свят, но определят малка, ограничена област, която не подлежи на неговия морал. Измамата, лъжата, нападането без повод на другите играчи и прочее — всичко това е позволено. Дори правилата насищават подобно поведение.

— Никога не съм мислил за това точно по този начин.

Свещеникът се усмихна.

— Излагам ви собственото си тълкувание, разбира се. Много играчи смятат, че е просто въпрос на чест, на морал, да изпълняват ангажиментите си в играта, както биха го правили и в реалния свят. Непровокираното нападение ги изпълва с искрено негодувание. Възприемат лъжата като жестокост и търсят реванш.

— И биха могли да си отмъстят по някакъв начин в реалния свят?

— Предполагам, че някои от тях наистина биха могли. Разбираемо е. А и винаги има междинни положения. Случай, когато ти е трудно да възприемеш дали дадено решение е в играта, или не. — Усмивката и гласът на отец Фред показваха, че намира темата за извънредно занимателна.

— Не съм сигурен, че разбирам — каза Алекс. — За какви решения става дума? — За Бога, започваше да се уморява.

— Е, предполагам, че бих могъл да отида до родния град на някой друг играч, да отворя пощенската му кутия и да открадна дипломатическите писма, отнасящи се до играта. Това би било действително престъпление, нали?

— Обзалагам се, че пощенските служби биха го възприели така.

— Напълно сте прав. Но нека предположим, че вместо това, просто му пратя по пощата дипломатическо писмо, което е подписано с името на някой друг играч.

— Няма да е честно. В очите на пощенските служби, предполагам, няма да е незаконно, освен ако не се докаже, че изнудвате някого за пари или нещо подобно. — На Алекс му се искаше да изпие чаша кафе, но очевидно нямаше подобна перспектива. По дяволите, всъщност му се искаше бутилка от чиковото му „Chivas Regal“. Разполагаше с петнайсет хиляди долара и можеше да ги харчи,

както пожелаеше, а все още не се бе осмелил да си купи нещо за пие — искаше да запази ума си колкото бе възможно по-трезв. Може би довечера.

— Определено е нечестно — съгласи се отец Фред. — И компанията „Берсерки“ ще ви изрита от всички игри заради това. Склонен съм да се съглася с тях. Но, виждате ли, винаги съществува някаква сива област, морално ничия земя. Ще ви дам един пример. Представете си, че ви пращам писмо, подписано със собственото ми кодово име, но по поздрава и съдържанието му правя очевидно, че е предназначено за някой друг играч. А съобщението в писмото показва, че другият играч заговорничи против вас, докато в действителност не е така. Какво ще кажете за това?

— А какво ще кажете вие за следното? — попита Алекс. — Убивате някого в хотелската стая на някой играч и после инсценирате, че той е извършил убийството.

Очите на отец Фред не издаваха нищо. Нищо, освен може би лекото разочарование, че една елементарна етична категория — за очевидната аморалност в реалния свят — вече е била спомената и отмината и сега се обсъждаха по-тънки проблеми.

В тази приятна стая с всичките ѝ книги, убийството изглеждаше не по-малко абстрактно, отколкото и навън, под лъчите на пролетното слънце. През прозореца Алекс видя, че някъде далеч лети фрисби. В този миг и самият той не можеше да повярва напълно в смъртта на Айрис Кардано.

Откри, че си гризе ноктите — нещо, което не беше правил от шестнайсетгодишна възраст.

— Нека ви попитам нещо — каза той. — Какви са отношенията ви с ОКТАГОН в играта?

— Х-м. Него ли подозирате, че се крие зад тези физически нападения?

— Не, не бих казал това. Нямам никакви конкретни подозрения. Просто някои хора в играта страдат от истинско насилие в реалния свят. И доколкото ми е известно, всички те са противници на ОКТАГОН.

— Ами... — Свещеникът погледна към Алекс за миг и очевидно стигна най-после до извода, че навярно не е луд. — ОКТАГОН ми

беше враг, както и, доколкото зная, на АГРАВАН. В момента говоря само за играта, разбира се.

— Разбира се.

— В реалния свят, той живее далеч оттук и не знам достатъчно за него лично, за да мога изобщо да го преценявам.

— Живее в Ню Мексико.

— Адресът му е някъде тук, да. В такъв случай, навярно сте имал повече контакти с него, отколкото аз. Кажете ми, вие негов противник ли сте в играта?

— Бях. АГРАВАН беше. Казвам „бях“, защото може вече да ме е унищожил.

Отец Фред направи пауза и си прочисти гърлото.

— Знаете ли, струва ми се, че самият ни разговор е пример за онова, което обсъждахме преди малко. Вие имате проблем в реалния свят и смятате, че може да е резултат от нещо, случило се в играта, когато АГРАВАН навярно е нападнал ОКТАГОН или го е предал.

— Не съм правил такова нещо.

— Тогава предшественикът ви, Тарталия. Не знаете какво може да е станало, нали?

— Не, предполагам, че не знам.

— Играта като форма на изкуството — каза отец Фред, внезапно и неочеквано развеселен, — е друг аспект, който силно ме интересува.

— Форма на изкуството ли?

— Откривам, че все повече разглеждам игри от рода на „Старуеб“ като... някаква история. Като велик руски роман, навярно, пълен с герои, които изглеждат съвсем живи. Имам предвид живи в смисъл, че истинските хора не се възприемат толкова добре. Героите в романа или в играта могат да бъдат разбрани по-цялостно. Имам чувството, макар че е възможно и да греша, че великите романисти биха били и велики играчи, ако се опитат.

— Х-м.

— Когато казвам, че героите се възприемат като по-живи от истинските хора, то е защото съществуват в по-тесни граници. Ако разглеждаме самия живот като роман или игра, което навярно в известен смисъл е съвсем приемливо, в такъв случай само Господ може да е техният автор. Или пък може да ги чете, наблюдава, критикува, да ги разбира изцяло.

— Струва ми се, че никога не съм чел руски роман — това беше най-уместният коментар, който Алекс можа да измисли.

— Нямам предвид това, което се пише в наши дни. С изключение на Солженицин и, предполагам, онова, което излиза нелегално зад Желязната завеса. Не мисля, че написаното от официално одобрени писатели, може да се вземе предвид. Но някога трябва да прочетете нещо от Толстой. Достоевски. Има евтини издания с хубави преводи. Нека не ви отблъсква фактът, че се смятат за класици.

— Няма. — Как стана така, помисли си Алекс. Дойдох тук, за да съобщя за едно убийство, а вместо това ми изнасят урок по литература. И урокът ми е интересен — седя и го слушам. Представи си как някой ден се връща тук като студент. И размишлява за други убийства, постигайки по този начин успех в живота.

— Според мен — продължаваше отец Фред, — най-добрите игри, подобно на най-добрите книги, притежават потенциал за развиwanе на човешкия ум чрез опита, въплътен в тях. Благодарение на компютрите става възможно да се играят по-добри, по-бързи игри от когато и да било в миналото.

— Да. Но предполагам, че винаги е имало хора, като Наполеон, Хитлер и прочее, които са мислили за целия свят като за гигантска игрална маса.

Рийман кимна оживено.

— Игрална маса, отрупана с мънички оловни войничета, които съществуват само, за да бъдат местени насам-натам от своите господари и да бъдат използвани за техните цели. Да, боя се, че има хора, които виждат света по този начин.

— А други — добави Алекс, удивен от острата си проницателност, — виждат ТЕЛЕЦ, АГРАВАН, ОКТАГОН, АРХАНГЕЛ и останалите като по-действителни, отколкото са всъщност. Сигурен съм, че за някои хора това би било лесно.

Свещеникът обмисли думите му.

— Не схванах мисълта ви.

— Вижте... когато ме посрещнахте долу, първото нещо, което казахте, беше: „Вие сте АГРАВАН“. Това бе преди да помислите за мен като за Карл или Хенри. От думите, които ви е предала вашата икономка, вие сте разбрали, че е дошъл АГРАВАН. Значи той

съществува. И би могъл да се окаже някой съвсем отделен от Хенри Бригс.

Отец Фред мълчеше. Но толкова очевидно бе заинтригуван от проблема или от нещо, подсказано му от същия проблем, че това насырчи Алекс да го притисне.

— Казвате, че никога не сте се срещал с ОКТАГОН. Но вие сте се срещал с него — в света, в който той съществува най-истински. Вие сте в играта от самото начало, нали? Така си и мислех. И владенията ви са съседни с тези на ОКТАГОН.

— Имаме обща граница.

— Значи трябва да сте се натъквал на него и да сте общували по някакъв начин. Какъв тип... герой е той? Знам, че е строител на империи. Имам предвид, как ви се струва?

Сега вече отец Фред бе изключително заинтригуван. Той погледна към телефона на бюрото си, но само защото се боеше, че може да звънне и да го прекъсне в този момент.

— Как ми се струва? — Свещеникът хвърли на Алекс проницателен поглед. — Ами, с него сме скарани почти от самото начало на играта, тъй че всъщност не сме общували чак толкова много. Той свали някои от корабите ми още в един от първите ходове и аз му го върнах. Оттогава се биен непрестанно. Общата ни граница сега е здраво укрепена откъм моята страна, а предполагам, и откъм неговата. Всеки от нас, разбира се, е правил опити за създаване на съюзи срещу другия. Както знаете, той е строител на империи, но ако ме попитате за героя му в играта, би трябвало да ви кажа, че играе като берсерк — ужасно агресивно и безмилостно. А в тактическо отношение — толкова хитро и проницателно, че може да се измъкне от всичко.

Внезапно отец Фред изглежда осъзна зловещо сериозен е станал и, почти усмихнат, свали градуса на напрежението.

— Но, по същия начин, хората, които ме познават само от играта, спокойно биха могли да ме сметнат за коварен и хитър. — Идеята очевидно го забавляваше.

— Какво бихте казал — попита Алекс, — ако ви съобщя, че ОКТАГОН е дванайсетгодишно момче?

— Би ми се сторило невероятно. Освен ако, разбира се, истинският ОКТАГОН не е отпаднал наскоро и момчето не се е включило като негов заместник.

— Не. То участва от самото начало. Казаха ми, че е изключително умно.

— И все пак. Ако е истина, бих казал, че някой трябва да му помага.

— Предполагам, че е възможно. — Еди явно оказващие на Ханк известна подкрепа, поне от време на време — Еди Маклорин, тъмнобрадият мъж от „Берсерки“. И от дома на Брамагуптра. И от лосаламоската служба за сигурност. — Можете ли да кажете, че ОКТАГОН е също и коварен? — попита Алекс. — Или е от играчите, които смятат за въпрос на чест да са почтени?

Свещеникът се намръщи.

— Не знам. Разбирайте ли, поради стратегически съображения, които нямат нищо общо с морала, някои играчи ограничават коварството си до едно главно предателство на игра. Имам предвид, че си изграждат репутацията на честни, като в началото на играта спазват споразуменията си и така нататък, дори когато честността им навлича някакви неприятности. А после, щом настъпи обратът в играта — истински нож в гърба! Има играчи, убеден съм в това, които са издигнали коварството в изкуство само по себе си.

— Но не бихте нарекъл ОКТАГОН особено коварен.

— Както казах, не разполагам с доказателства за подобно нещо. Но е възможно това да стане по-късно, ако се придържа към традицията да се забива само един, но фатален нож в гърба. Пък и, вече ти обясних, аз съм му враг в тази игра почти от началото. — Очите на свещеника блестяха.

— Играта много ви вълнува, нали?

— Тя би трябвало да вълнува много и вас, щом сте дошли чак дотук, за да се срещнете с мен. Къде живеете, Хенри, в предградията ли?

— АГРАВАН и аз сме на път в момента. Когато имам постоянен адрес, ще трябва да ви го съобщя. Чудя се, откъде ли е дошло това проклето име. Звучи като яд^[2].

Рийман вдигна вежди.

— А, сигурно е точно това. Макар че не знам защо някой го е избрал за име на герой в играта — обикновено хората избират нещо, което звучи величествено и героично, или пък съвсем глупаво — и, между другото, като стана дума...

Поглеждайки към ръчния си часовник, отец Фред промърмори нещо и бързо се измъкна иззад бюрото. Отиде до близкия шкаф и отвори едно от чекмеджетата. За миг Алекс хранеше надеждата, че ще получи най-после нещо за пиеене. Но отец Фред извади от чекмеджето никакви листове, които вероятно бяха материали, свързани с играта.

Той ги подреди, разгърнал ги близо до ризата си, като карти за покер. Погледна към Алекс, после часовника си и направи гримаса.

— Какво знаете за ДЕВА? — попита забързано той.

— Не много. Само, че е едно от кодовите имена в играта.

— Една млада дама, струва ми се... живее в Калифорния. — Отец Фред изглеждаше леко разочарован, докато се ровеше из книжата. — Чудех се, знаете ли, дали и тя не е враг на ОКТАГОН... Хенри, боя се, че ще трябва да приключим дискусията си дотук. Наистина съжалявам, но имам съвет, на който трябва да присъствам. А след това денят ми ще бъде съвсем запълнен.

— Няма нищо. Разбирам. — Алекс стана от стола и се протегна, сякаш бе спал. Не вярваше напълно в историята за този съвет. Не обвиняваше свещеника за това, че не бе получил никаква информация. Бе дошъл да говорят за игри и отец Фред му бе изнесъл лекция за една игра-свят. Но ако Алекс беше дошъл да говори откровено за убийството в реалния свят, ченгетата досега несъмнено щяха вече да бъдат тук, за да го приберат.

Когато влезе в хотелската си стая, там го чакаха двама души.

Докато му казваха да вдигне ръце и да се обърне, той искаше да попита какво, по дяволите, си мислят, че правят.

— Какво съм извършил? — успя само да попита той, със слаб, отбранителен глас.

Те го претърсиха с ръце, които в края на краищата поне не бяха метални.

— Караж много хубава кола, Хенри. Някой да ти е казвал, че можеш да я използваш?

Този път той бе вписал верния номер на колата в регистрационната книга на мотела, със смътната идея, че в противен случай полицията в големия град би била по-подозрителна.

— Разбира се. Чичо ми.

— В Тексас?

— Х-м...

— Тогава как се е случило така, че са я съобщили за открадната в Атланта?

[1] „Пещерата на мамутите“ (англ.). — Бел.прев. ↑

[2] На английски — aggravation. — Бел.прев. ↑

11.

Джен протегна лявата си ръка към ключа на лампата върху кухненската стена, като в същото време с дясната свали слушалката на звънящия стенен телефон. Седеше сама и в края на деня си мислеше за насилиствената и особена смърт на стария Хенри, тъй че спускането на мрака я бе изненадало.

— Ало — каза тя. И донякъде за своя изненада забеляза, че отговаряйки на обажданията днес, вече бе изоставила формата „Домът на Брамагуптра“ — през годините старият Хенри нежно бе „тормозил“ нея и Ханк да използват това обръщение всеки път, когато вдигнеха слушалката.

— Дженифър? — чу се бърз и силен мъжки глас, който тя не позна.

— Да, кой е?

— Толкова отдавна не сме се виждали, че може и да не ме помниш. Аз съм много стар приятел на Хенри. Току-що научих за трагедията. Казвам се Робърт Грегъри.

— О! — И погледът на Джен незабавно се насочи към рафтчето за писма, закачено на стената. Беше направено от рисувано дърво, задръстено, както винаги, със сметки и най-различни неща. Там, в един стар плик, останал от призыва за създаване на Обединения фонд, Джен бе скрила посмъртното послание на Хенри. Такива бяха резултатите от четенето на Конан Дойл и По в детството. Последният абзац от писмото наредждаше то да бъде унищожено незабавно, щом Джен го прочете, но тя не бе в състояние да направи това. Страхуваше се, че ако сега го унищожеше, на другия ден нямаше да иска да повярва в реалното му съществуване. — Той говореше често за вас. Радвам се, че се обаждате — каза тя в слушалката и се запита дали наистина е така.

— Смъртта му трябва да е била ужасен шок и за вас — продължи Джен и едва в този момент й хрумна, че няма доказателство дали действително говори с Боб Грегъри.

— Смъртта и на двамата — чу се мъжкият глас.

— И на двамата...

— Имам предвид пилота. Разбирате ли, единствената причина, поради която властите ме уведомиха толкова бързо, е, че това бе моят самолет. Скоти — така се казваше пилотът — ми бе стар приятел, а и служител.

— И аз съжалявам за него. Има ли семейство? — Като се наклони назад със стола и погледна към коридора от кухнята, Джен видя, че сега в стаята на Хенк светеше. Там бе тихо — момчето сигурно беше на работната си маса.

— Да, съпруга и две малки деца. Джен, ти присъства ли на катастрофата?

— Не, бях на работа. Между другото, преди няколко дни ни посети един ваш роднина.

— Имаш предвид племенника ми Алекс. Да, зная, той ми каза.

— Малко след това, г-н Грегъри, чухме, че полицията го издирва. Татко не каза на никого, че Алекс е бил тук, макар... поне на мен ми се струва така. Каза, че първо иска да разговаря с вас.

— Наричай ме Боб, моля те. Какво друго каза Хенри, Джен? За срещата си с мен?

— Не знам. Нищо, предполагам. Само, че ще се среща с вас.

— Джен, Хенри не е първият, който умира така мистериозно.

Последва пауза.

— Имате предвид случилото се с онова момиче в мотелската стая ли?

— Може да има връзка. Алекс е невинен, мога да те уверя в това. Джен, казваш, че не си присъствала на катастрофата. Но навсярно можеш да ми разкажеш някои подробности за това как се е случило, какво казват хората, които са били там.

Джен вече бе сигурна, че на другия край на телефонната линия наистина е Робърт Грегъри. Може би си беше припомнила гласа му, който бе чувала в детството си, а може би просто бе готова да повярва на всеки, който изобщо звучеше успокоително.

— Бях на работа — започна тя и разказа подробно как е била повикана, как е идентифицирала тялото на Хенри, какво е чула досега за катастрофата от следователите. — Разбирате ли, тази експериментална инсталация за слънчева енергия е точно до пистата. Доколкото можах да разбера от онова, което ми обясниха, нещо се е

повредило в контролната система на огледалата, които фокусират слънчевата светлина към централната кула. Поради това цялата светлина е била насочена към самолета, точно когато е отлитал. Хората в контролната кула са видели какво става, но, разбира се, не са можели да направят нищо. Светлината и топлината са били достатъчни, за да накарат самолета да катастрофира. И да избухне в пламъци.

— Представям си го отлично... Джен, това звучи много странно. Звучи смешно. Контролната система на огледалата в подобна инсталация не трябва да е много... сложна, доколкото мога да разбера. Просто едно обикновено съоръжение, което усеща къде е слънцето... Не разбирам как би могло да се повреди по такъв начин.

— Точно това непрекъснато повтаряха помежду си и хората там. Но разбрах, че има и нещо друго. Била е свързана някаква поддържаща компютърна система, просто, за да бъдат по-лесни проучванията и да се следят резултатите.

— А-ха — каза далечният глас.

Джен вдигна поглед. Ханк, който току-що бе влязъл в кухнята от коридора, бавно се приближаваше. Очевидно слушаше телефонния разговор.

— Джен — продължи мъжът на телефона, — питам се дали Хенри не ти е оставил някакво специално писмо. Имам предвид, може би нещо, което да ти бъде предадено лично след смъртта му. Предполагам, че си му най-близката роднина или приятел.

Тя погледна отново към етажерката за писма, после отмести очи.

— Какво писмо? За какво?

— Ако и когато го получиш, ще разбереш безпогрешно. И ще разбереш, че се отнася до мен. Не искам да го обсъждаме по телефона. Но държа да знаеш, че съм готов да ти окажа всяка възможна помощ, за да се справиш с проблема. Ще запомниш ли това?

— Ще го запомня — отвърна рязко тя, а после съжали за тона и бързината на отговора си. Мъжът в другия край на телефонната линия вече не би могъл да има никакви съмнения, че писмото от стария Хенри й е било предадено.

— Джен, значи знаеш, че когато е бил убит, Хенри е бил на път да се срещне с мен.

Застанал до Дженифър, Ханк взе една троха от какаовия кейк и я изяде. Момчето гледаше майка си.

— Да. Да, зная това.

— Но не ме попита защо е тръгнал към мен. Затова приемам, че знаеш нещо и по този въпрос.

— В такъв случай грешите. Не съм го питала защо заминава да се срещне с вас и той не ми е казвал.

— По гласа ти съдя, че изпитваш подозрение към мотивите ми, Джен. Е, това е естествено. На твоето място и аз щях да съм подозрителен. Моля те единствено да не ограничаваш подозренията си само до мен. Защото не съм единственият, който представлява опасност за теб.

— Какво имате предвид? — Джен се надяваше, че синът ѝ не чува гласа от другия край на линията — по лицето на Ханк не се забелязваха белези за подобно нещо. Тя отмести поглед от него, за да не му разкрият очите ѝ ужаса, който изпитваше.

— Струва ми се, че там има хора, Джен, от които трябва да се пазиш. Хора, които навсярно са били в контакт с Хенри, чиито имена и лица не познавам. Може би... някакви политически съмишленици. Не знам доколко е бил замесен в политиката през тези последни години.

— Донякъде. — Джен хапеше устните си.

— Те ще твърдят, че са му приятели. Не искам да те плаща... не, това не е вярно. Много искам да те уплаша — не да те паникьосвам, но поне да те накарам да разбереш, че ако притежаваш тайната на Хенри или дори ако само знаеш за нея, ти си в опасност. Не от мен, разбери. Изобщо не от мен. Не съм аз човекът, който го е убил.

О, Боже, помисли си Джен. Думите бяха изречени. И което я плашеше най-много, бе, че наистина вярваше в тях.

Гласът на далечния мъж продължаваше неумолимо:

— Някой друг, а не Алекс, е убил и онова бедно момиче в мотела.

— О, да — възклика Джен. — Искам да кажа, че не вярвам да го е сторил той. — В този момент тя чу тихия шум от спираща пред къщата кола. Въпреки че навън бе паднал мрак, през кухненския прозорец видя как светят, а после и как изгасват фарове. Ханк се приближи до прозореца и погледна навън, като засенчи очи с прилепената си до стъклото длан.

— Ед е — обади се Ханк.

— Джен, иска ми се да бях в състояние да си поговорим очи в очи. Но буквално се страхувам да пътувам в този момент.

— И аз не мога да напусна града точно сега, д-р Грегъри. — Някак си не ѝ се удаваше да каже „Боб“.

— Разбирам. А трябва да се грижиш и за малкия си син. Между другото, как е той?

— Добре е. — Дали това не беше прикрита заплаха? За първи път Джен изпита усещането, че всеки момент може да припадне или да запиши.

— Джен, сигурен съм, че Хенри имаше телефонния ми номер. Можеш да ми се обадиш по всяко време, независимо дали е през деня или нощта. В състояние съм да пратя хора да ти помогнат при нужда. А може би е добра идея известно време някой приятел да поседи при теб. Приятел, който да не е непременно приятел на Хенри — имам предвид, не политически приятел. Разбираш ли ме?

— Сега ще трябва да затворя, д-р Грегъри. Боб. Някой идва. — През кухненския прозорец проникваше достатъчно светлина и Джен видя лицето на Еди, който се приближаваше с бързи, леки крачки по малката задна веранда. Ханк вече му отваряше вратата. Ед изглеждаше по-разстроен, отколкото го бе виждала някога Джен. Изведнъж, може би поради тази причина, и приликата му с бащата на Ханк стана по-очевидна, отколкото някога бе забелязвала.

— Бог да те пази, Джен — каза в ухoto й гласът от телефона. — Бог да пази всички ни.

Минута по-късно, докато синът ѝ гледаше тържествено, Ед я взе в прегръдките си, опитвайки се да я утеши.

— Боже мой, Джен, какво бих могъл да кажа? Такава ужасна трагедия! Да, да, всичко е наред. Продължавай.

Тя плачеше на рамото му. Но нямаше да плаче дълго, макар и да действаше успокоително — просто не можеше да си го позволи.

Когато свърши, Ханк попита:

— За Алекс ли се отнасяше този телефонен разговор?

Докато отговаряше, тя гледаше Еди.

— Да, отчасти. Стана дума за Алекс. Обаждаше се чично му.

Сега тя и Ед бяха застанали на една ръка разстояние и той я наблюдаваше внимателно.

— Казва се Робърт Грегъри — прибави Джен.

Лицето на Ед не изразяваше точно изненада.

— И той е наш клиент. Знаеше ли това? В „Старуеб“.

— Да. — Гласът на Ханк беше много тих. — В същата игра, в която съм и аз.

Джен се отдръпна нежно от Ед.

— Искаш ли кафе или нещо друго? Една от съседките донесе някакъв сладкиш.

Ед се настани в един от кухненските столове и изглежда това го задоволи.

— Джен, този Алекс Бароу беше при вас, аз го срещнах тук вечерта преди да стане убийството в Албъкърк.

— Да. Но минаха няколко дни, преди да научим за убийството.

— Зная. И аз. Боя се, че често не слушам новините повече от вас.

— Ед махна с ръка. — Но сега някак се чудя — това е част от работата ми — дали тук не става нещо, което е свързано със сигурността на лабораториите.

Джен взе от печката един малък метален чайник и махна свирещата капачка на чучура му, за да го напълни с вода.

— Не знам — поклати глава тя. — Беше толкова особена.

— Катастрофата ли? „Особена“ е меко казано. А и не е единственото странно нещо, което се случва тук напоследък. — Изведнъж Ед сякаш за първи път забеляза Ханк и му се усмихна. — Какси, Ханк?

— Добре.

— Как се развива играта?

— Нормално. Алекс ли ще търсиш сега?

Ед доби нещастен вид.

— Работата ми не се състои точно в това да издирвам разни хора. Надявам се, че Алекс ще се оправи. Че действително не е виновен за нищо.

— И аз — каза с непроницаем глас Ханк. Той се обърна и излезе от кухнята, направи няколко стъпки по коридора, а после отново се върна и се облегна на касата на вратата. Изражението на лицето му показваше, че е успял да се овладее.

— Онези огледала — обади се Джен. — Как е възможно да направят това?

— Ами... — Ед се беше отпуснал достатъчно, за да опита малко от какаовия сладкиш. — От онова, което ми казаха — разбира се, това е само предварителна информация — навярно програмирането е дефектирало по някакъв начин. Имам предвид, програмирането на механизма, който обикновено разчита положението на огледалата. Очевидно той може да се използва и за пренастройка на инсталацията за експериментални цели... Може би се е насочил към някой отразен от самолета слънчев лъч или нещо подобно. Не знам.

— Била ли е тази система свързана с други компютри? — попита Джен. — Например, с главния компютър в лабораторията?

— Не знам. Бих се учудил, ако е била свързана по някакъв начин. Тези дни сякаш всичко има отношение към всичко останало. Защо?

— Просто се опитвам да разбера. — Тя беше напълнила чайника, за да направи нескафе, но бе забравила да включи печката. Нямаше значение, така или иначе, не ѝ се пиеше кафе.

— Разбира се. — После Ед направи забележимо усилие да ги развесели малко. — Хей, обзалагам се, че още не сте вечеряли. Какво ще кажете да хапнем по една пица? Аз черпя.

Дори днес, Ханк не можеше да не се зарадва на подобно предложение. А Джен си помисли, че все пак трябва да нахрани детето си, макар на самата нея изобщо да не ѝ се ядеше. А и определено не ѝ се готвеше.

Случи се така, че тази вечер в ресторантта Джен не видя нито един познат, с когото да се чувства задължена да разговаря. Успя да избяга донякъде от мислите за смъртта на Хенри и за сериозните проблеми, предизвикани от нея. От време на време Ханк изглеждаше почти весел, а Ед бе спокоен и невзискателен. Когато се приближи до бара, тя откри, че всъщност е гладна и си спомни, че не е обядвала. Ако избягваше да мисли за проблемите си, нещата изглеждаха почти нормални. Еди и Ханк разговаряха за „Старуеб“ и за компютри. Щом донесоха пицата, всички я посрещнаха с радост.

Когато стана време да си тръгват от ресторантта, Ханк изостана, за да отиде до тоалетната. Джен и Ед излязоха в хладната привечер ибавно се насочиха към неговата кола.

— Искам да поговоря с теб, Джен — каза с делови тон Еди.

— Добре. За какво?

— Само за едно нещо. За Алекс Бароу.

— Казах ти всичко, което знам.

— Изглежда издирването му е стигнало до задънена улица. Добре, това само по себе си не изглежда необичайно. Но полицията очевидно не иска да признае, че го търси. Разбира се, не ми съобщиха всичко. Не... — Той поклати глава с разтревожен вид.

— Не разбирам, Ед. Откъде бих могла аз да зная нещо?

— Джен... имаш ли някаква представа дали онзи младеж не работи за правителството по някакъв начин? Помислих си, че може да е казал нещо на Хенри, като го е помолил да го пази в тайна, а той все пак да е казал на теб...?

Това бе ново за Джен.

— Не знам за кого е работил. Освен, ако не е било за чично му.

— Онзи човек, Робърт Грегъри. Случайно знам, че от известно време е много активен в десните политически кръгове. Нямам предвид, че точно неговите убеждения са чак толкова десни. Някои от хората, с които е свързан, обаче, са много крайни.

Бяха стигнали до колата. Джен спря пред нея и се обърна назад, за да погледне към ресторант за Ханк.

— Каква е връзката между всичко това?

— Не знам. — Ед потропваше с пръсти по покрива. Изглеждаше разстроен и много ядосан. — Ако тук има някаква супертайна, аз трябва да я открия.

— Ти си в службите за сигурност и предполагам, че трябва. — Далеч не за първи път през този ден, Джен си помисли колко малко знае всъщност за този човек.

— Аз не съм просто в службите за сигурност, Джен. Аз съм... е, длъжността ми е по-висока, отколкото съм ти казвал. Днес, когато най-после ми щракна, че Алекс Бароу, когото издирват ченгетата, е същият човек, когото срещнах у вас, направих справка за него... Имам достъп до някои секретни канали, освен онези, по които тече обикновената полицейска информация. Okaza се, че е в някакви специални разузнавателни служби.

— Алекс?

— Да, знам какво имаш предвид. Най-добрите агенти са точно такива. Мислиш си: той не би могъл да е... Всички местни служители

са длъжни да му сътрудничат напълно, щом разберат кой е, разбира се. Някои агенти на ФБР имат подобен код. Някои служители от финансовите и секретните служби. Някои оперативни работници от ЦРУ, които са освободени за конкретна работа по вътрешната сигурност. Не знам дали наистина е убил някой в Албъкърк или не. Ако е така, може би е имал основателна причина. Но, в случай, че някой играе подобна игра толкова близо до моя район, аз трябва да знам за това.

Джен имаше чувството, че всичките й познати са замесени в някаква невероятна игра. Хенри беше убит. Ед не се интересуваше дали се извършват някакви убийства, стига да знаеше истинските причини. А Алекс Бароу — толкова млад и... невинен на вид.

Искаше й се да грабне сина си и да избяга някъде с него.

— Ще ми се да науча нещо за тези игри — подхвърли тя. — Разбира се, предполагам, че не би трябвало да питам.

Ед се облегна на колата си, с безнадеждно и малко гневно изражение.

— Сега ти полудяваш. Само защото досега не съм навлизал в подробности за работата си? Не мога да го направя така, просто между другото. Трябва да знаеш нещичко за това как работят службите за сигурност, щом си живяла тук през по-голямата част от живота си.

— Ти и аз сме „просто между другото“?

Ед измърмори нещо. Джен не можеше да го обвинява истински. Но не можеше да обвинява и себе си за това, че бе ядосана. С облекчение видя, че най-после Ханк се връща при тях, и за известно време разговорът трябваше да бъде отложен.

Точно излизаха от паркинга на пицарията, когато радиостанцията на Ед сигнализира. Той отби встрани, откопча я от колана си и проведе някакъв разговор — или поне се опита. Беше прекалено шумно. Джен не успя да разбере и половината от онова, което някакъв глас се опитваше да му съобщи. По-голямата част от съобщението изглежда се състоеше от кодове и числа.

— Добре — каза Ед накрая. — Добре, ще мина покрай станцията и ще хвърля един поглед.

Той отново закопча радиостанцията на колана си и вдигна очи към Джен. В продължение на няколко секунди погледът му обхващаше

и Ханк, който седеше на задната седалка. Никой от тях не бе успял да разбере нещо.

— Искаш ли да видиш каква ми е работата? В по-голямата си част, тя е дяволски тъпа. Точно сега ми съобщиха за катастрофа и бягство на виновника.

— О! — възклика Джен и си помисли, че за днес се е нагледала на достатъчно насилие. Какви бяха сега намеренията на Ед, да им покаже някакво размазано тяло, за да ѝ докаже, че работата му е важна?

— Искам само да хвърля един поглед — обясни Ед и отново потегли. Направи обратен завой на тясната магистрала и насочи колата извън града. — Вие просто ще ме почакате в колата няколко минути, ако нямате нищо против. Може да е нещо важно. — Думите му звучаха така, сякаш бе прочел последните мисли на Джен и леко се бе отвратил от лошото й мнение за него.

Известно време пътуваха в мълчание. Каквато и да беше тази „станция“, тя явно се намираше извън града. Ед се отклони от тъмната магистрала по гладко застлан второстепенен път, подминавайки някакви забранителни знаци. После зави към една врата, облепена с още повече знаци, зад която имаше необитаема на пръв поглед дървена постройка, с размер на малка къща. Като се вгледа по- внимателно Джен видя, че през един от прозорците се процеждаше светлина. Точно зад вратата бяха паркирани още няколко автомобила, един от които приличаше на военна линейка.

— Ще се върна веднага — каза излизайки Ед, с по-мек, почти извинителен глас.

— Добре. — Джен с облекчение осъзна, че е в състояние да смекчи и собствения си тон.

— Може ли да вляза? — разпалено попита Ханк.

— Не и без съответния пропуск — усмихна се кратко Ед. — А ми се струва, че ти нямаш такъв.

После се отдалечи. Каквото и да направи, когато се приближи до вратата, тя се отвори.

Джен погледна сина си.

— Е — каза тя и млъкна. Искаше ѝ се да си поговори с него, но внезапно бе почувствала неувереност — просто не знаеше как.

— Питам се, къде ли е станала катастрофата? — пое инициативата Ханк.

— Не знам.

До сградата беше паркирана линейка. Ако жертвата е била намерена жива, Джен предполагаше, че линейката би трябвало да е на път за болницата. Дървената постройка криеше тайните си и за момента това я радваше.

Времето течеше. Разговаряха от време на време за това-онова. Джен се опита да си представи, че пише бележка, която да бъде предадена на Ханк в случай на смъртта ѝ и в която обяснява тайните кодове и опасността, грозяща цялата държава. Ханк, компютърният гений, би могъл да се справи с проблема по-добре от нея. Но решението, разбира се, не беше в умението да се работи с компютри, а с хора. Като отстранише тази пречка, компютрите ѝ се струваха тривиално прости.

Изминаха двайсет минути преди Ед да се върне. Той им се усмихна веднага. Очевидно сега бе по-скоро замислен, отколкото ядосан или разстроен.

— Съжалявам, че се забавих толкова. Ще ви закарам светковично у дома. — Преди да каже нещо друго, той обърна колата и я подкара към магистралата. — Просто бълсване и бягство в края на охраняваната от нас територия. Жертвата прилича на нелегално пребиваващ мексиканец. Пограничният патрул твърди, че преди около седмица е имало нова голяма вълна преселници. Със сигурност прилича на испаноезичен. До него е била намерена голяма отвертка, сякаш е работел или се е опитвал да влезе в нещо с взлом — може би в автомобил.

Ханк слушаше с мълчаливо любопитство.

— Ще се опиташ ли да откриеш кой го е убил? — попита Джен.

— Навярно просто ще предадем целия случай на шерифа. Щом се уверим, че проблемът не касае службите за сигурност. Има и нещо странно: човек би си помислил, че там, където е бил намерен, би трябвало да има и паркирани коли, в които да се е опитвал да влезе. А ако е работел нещо по собствената си кола, къде е изчезнала тя?

— Открадната? — предположи Ханк.

— Наоколо имало следи от автомобилни гуми, както разбрах, но били твърде неясни, за да вършат някаква работа. По дрехите му

имаше следи от боя, навярно от колата, която го е бълснала. Ще трябва да ги проверим.

Стигнаха до магистралата, пътуваха кратко време по нея и отново се отклониха. Още един второстепенен път, неизвестен на Джен.

— Къде ни водиш сега?

— У дома. Както казах. Просто си помислих, че бих могъл да мина по този път и да поогледам нещата.

— Тук ли е станала катастрофата? — попита Ханк.

— Наблизо. Искам само да хвърля един поглед, доколкото е възможно.

Пътуваха, после завиха и отново продължиха нататък. С известно умствено усилие, Джен си помисли, че сега повече или по-малко знае къде се намират. Всъщност, изобщо не бяха далеч от къщи и можеха да се приберат оттук още по-бързо, ако Ед свиеше надясно...

Той зави наляво — мястото беше необитаемо, скрито в непрогледен мрак. А предните фарове на колата осветиха някакво превозно средство, паркирано до пътя, отстрани на който се виждаше оградата на охраняваната територия на лабораториите, с обичайните забранителни знаци. Превозното средство беше фургон от някакъв нов модел, но самият той едва ли можеше да се нарече нов, защото очевидно бе много използван. Спечена кафеникова кал покриваше цялата му повърхност, иначе боядисана в сиво и жълто.

Еди промърмори нещо, което прозвучава като възклижение или изненада. Той намали и спря колата на около петнайсетина метра от фургона, като го освети напълно с предните фарове. Беше тъмен и неподвижен, а и изглежда в него нямаше никой. Ед се огледа, измърмори нещо с раздразнение и отново откопча радиостанцията от колана си.

— Матрица — повика той, — тук е Солон^[1]. Обади се. — Но оттам се чу само взрив от пращене.

Ед изруга, нещо, което не бе характерно за него. Почука рязко по апаратата с кокалчето на пръста си, но и това не помогна. Тогава го оставил и посегна към волана, сякаш, за да потегли, но се отказа. Остана просто да седи и да гледа ядосано фургона.

— Изглежда, като че ли в него няма никой — отбелаяза Джен. Струваше ѝ се, че зад тъмния прозорец вижда някаква ниска, ъгловата

сянка — сякаш някой беше оставил на мястото на шофьора голяма кутия. Но нямаше човешки силуети и нищо не помръдваше.

— Познавам този фургон — мърмореше Ед толкова тихо, че едва се чуваше. — Трябва да е същият — експеримент за автоматичен контрол на магистралите. Преди месец ни съобщиха, че е откраднат, а после казаха, че просто е станала грешка в документацията. Бил даден под наем на някакъв екип в Джорджия. — Той отново вдигна радиостанцията. — Матрица, Матрица, тук е Солон. Чувате ли ме?

Джен видя, че фургонът отпред имаше регистрационен номер, който не бе обичаен за Ню Мексико. Но не можеше да каже какъв беше той. Дебелият пласт кал скриваше не само знаците, но и цвета му.

Ед за пореден път остави радиостанцията, този път с гняв.

— Добре — каза той през зъби. — Първо ще се наложи да ви върна в станцията.

— Не искаме да се връщаме там — възрази Джен. — Ед, ако искаш да излезеш и да поогледаш, защо просто не се приближиш и не го направиш? Не се притеснявай за нас. Даже няма да гледаме, ако предпочиташи. А видим ли някакви тайни, няма да говорим за тях.

— Не става дума за тайни. — Ед пое дъх и очевидно направи опит да се отпусне. — Добре тогава. Ще ми отнеме само секунда. Нямам основания да мисля... Джен, мини на шофьорското място, а? И само дръж фаровете насочени към фургона.

— Разбира се. Защо не?

Щом Ед излезе, Джен се премести на неговото място. И с удивление забеляза, че той държи пистолет, сякаш появил се отникъде. Дали не е бил въоръжен и през цялото време, докато излизаха заедно?

Двигателят на колата продължаваше да работи. Ед излезе от светлината на фаровете и направи широк кръг, за да приближи до неподвижния фургон изотзад. Тя видя неясно как отива към него откъм другата му страна. Той надникна през прозореца. После излезе на светлина до фургона. Очевидно се беше успокоил до известна степен, защото отново бе приbral оръжието.

Оттам й махна почти небрежно и извика:

— Искам само да видя регистрационния номер. Ще се върна след мъничко. — И се обърна към предната част на фургона, като клекна, за да изстърже спечената кал.

Когато двигателят на фургона изрева, Ед рязко се изправи и пак извади пистолета. Отскочи назад, несръчно полунасочил оръжието, сякаш не знаеше какво да прави с него в такава ситуация.

Фургонът се стрелна напред с пълна мощност и мина само на няколко сантиметра от Ед. Той отскочи отново, после побягна към колата, където чакаха и наблюдаваха сцената Джен и Ханк. Фургонът го последва с рев, като се опитваше да му отреже пътя. Ед се отдръпна и побягна в обратната посока, към оградата. Джен едва не му изкрешя. Ръцете ѝ стиснаха кормилото на колата. С припряни движения, тя понечи да я подкара, без да знае какво ще прави след това.

Ед се затича на зиг-заг пред фургона, устремил се към слабата закрила, която можеше да му предложи тънката ограда. Обувките му вдигаха прах по пътната настилка. Лицето му изглеждаше подивяло. От насочения му към преследващия го фургон пистолет се разнесе изстрел.

Джен подкара колата напред, решена да се намеси по никакъв начин.

Фургонът бълсна Ед. Тя видя как тялото му се обръща във въздуха.

[1] Солон (ок. 640–560 г. пр. Хр.) — атински политически деец и поет. — Бел.прев. ↑

12.

Алекс видя, че е едва обед. Беше изминал само около час, откакто детективите го бяха арестували в хотелската му стая.

А всъщност, беше ли изобщо арестуван официално?

— Проклетата компютърна система — измърмори чикагският детектив, докато вкарваше необозначената като полицейска кола в зона, забранена за паркиране, точно пред хотела на Алекс. Бяха го откарали в полицейското управление преди по-малко от час и сега го връщаха обратно. Доста методична лудост — сякаш връщаха филма назад.

— Е — продължи детективът, — и вие сигурно сте се сблъсквал с такива неща. Предполагам, знаете как е. В разпечатката отпреди няколко дена се съобщаваше, че колата ви е открадната и че сте виновен за убийство номер едно на запад. Момчето ми, нали разбирате, че отначало се налагаше да постъпим така? Даде ли му онзи лист, Чарли?

— Да — отвърна Чарли, като отвори вратата и излезе.

Алекс държеше сгънатия лист в ръка. Съобщение за него, бяха казали в управлението, когато го освобождаваха. Всъщност, още не го бе прегледал както трябва. Някаква компютърна разпечатка.

— Разбирам — каза Алекс на шофьора. Искаше му се действително да разбира. Полицаят изглежда очакваше от него съчувствие. — Да, понякога компютрите са голяма беля. — Изпита лудо желание да разпита детективите за „Страуб“. Но не каза нищо и излезе от колата.

— Къде искате да оставим понтиака? — попита детективът, който беше излязъл пръв. Едно от по-незначителните странни неща през последния час бе, че вече не се обръщаха към него с малкото му име, както по време на арестуването му. Не го величаха и с „господин Бароу“ — сякаш не бяха съвсем наясно как да го наричат сега. В същото време, тонът им звучеше приятелски. Голямата промяна в отношението към него — първо като към осъден, а после като към

приятел — бе станала, когато го идентифицираха с обхващащата цялата страна компютърна система. Тогава и му предадоха полученото за него съобщение.

— Просто я оставете тук, до хотела — предложи Алекс, като имаше предвид колата. Бяха конфискували понтиака или там, каквато бе правилната дума за това, което се правеше с откраднатите коли. Но сега и тази лента беше върната назад. А никой не му бе казал на прост английски език точно защо. Изглежда смятала, че той знаеше.

Какво ли би си помислил отец Фред за тази игра от философска гледна точка? Алекс не възнамеряваше да го пита.

Минута по-късно, за свое огромно удивление, Алекс стоеше сам и свободен пред хотела. Ескортът му си бе заминал, прибирайки със себе си някакъв трети униформен човек, който току-що бе докарал понтиака в забранената за паркиране зона и си бе тръгнал с бързо кимване, но без да му каже и дума, докато му връщаше ключовете.

Застанал на тротоара, Алекс разгъна листа, който държеше в ръка. Съобщението, подобно на телетипна разпечатка, не бе особено дълго. То гласеше:

АГРАВАН/АЛЕКС БАРОУ, с/o ПУ ЧИКАГО
УЧАСТИЕТО ВИ НЕОТЛОЖНО В КОНФЕРЕНЦИЯ ЗА
ИГРИТЕ ЛОС АНДЖЕЛИС ХОТЕЛ „ГУАМС“ 28–30
АПРИЛ. „СТАРУЕБ“ Х-430 КРАЯТ БЛИЗЪК.

ОКТАГОН

X-430 бе номерът на неговата игра в „Старуеб“. В съобщението не изглеждаше да има някаква заплаха.

Алекс сгъна отново листа и го прибра в джоба си. Извади върнатите му ключове и погледна във взетата назаем кола. Парите, които бе скрил на дъното на торбичката за отпадъци, бяха все още там, до последния долар.

Без да се страхува, че могат да го глобят за неправилно паркиране, поне не днес, той пак заключи колата и я оставил, където си беше. После влезе в хотела и се запъти към стаята си на втория етаж. Мъжът на рецепцията погледна към него, когато го подминаваше, но не каза нищо.

Тази сутрин, преди да излезе, за да се прави на частен детектив в университета, Алекс се бе постарал да запомни грижливо разположението на някои от вещите в стаята. А сега те изглеждаха леко разместени. Значи, стаята е била претърсана, несъмнено от полицията, което съвсем не беше за учудване. Но всички нари, които беше оставил там — някои в кошчето за отпадъци, други зад картина на стената — бяха на мястото си. Малкото му други вещи бяха разхвърляни, но и те все пак не липсваха.

Първо трябваше незабавно да използва банята. След това Алекс се просна в хотелското кресло и затвори очи. Може би, когато ги отвореше, щеше да се окаже в самолета от Флорида и щеше да пристига в Атланта за първи път. Щеше да се чуди, дали да се обади на добрия стар чичо Боб по време на престоя си, просто, за да го поздрави. А може би нямаше. Алекс отвори очи и отново се оказа в Чикаго.

Добре. Трябваше да използва всичко, което последните събития бяха оставили от интелигентността му. Ако това беше филм на Хичкок, полицията щеше да го пусне само за да види какво ще направи. Тогава щяха да го проследят до тайната, до съкровището или до главния престъпник. Но за момента, Алекс не можеше да повярва в подобно обяснение. Полицайтите бяха прекалено очевидно объркани, не по-малко от всички останали. Просто си даваха напред, опитваха се да разберат какво би трябало да правят, допускаха грешки и после продължаваха упорито нататък.

В полицията знаеха само кой е — истинското му име — и че колата, която кара, е регистрирана на името на чичо му. А в компютърните им разпечатки отпреди няколко дена се съобщаваше, поне отчасти, за обвинението срещу него в Ню Мексико, и че вероятно колата е открадната. Беше преживял трудни мигове, когато му казаха това. Чичо Боб, злият гений, да му е изиграл номер... трябваше да има някакво друго обяснение.

После, когато компютърът разгледа нещата по-отблизо, се оказа, че той, Алекс, в края на краищата е симпатичен тип. Забравете всички глупости от старата разпечатка, момчета, той е толкова симпатичен, че трябва да го пуснете незабавно, без дори да му задавате други въпроси. И, между другото, предайте му това съобщение...

Той извади сгънатия лист и го прочете отново. Всичко това нямаше никакъв смисъл, ако го бе писал дванайсетгодишния Ханк Брамагуптра. Разбира се, то изглеждаше по същия начин и ако го бе писал който и да е друг. Може би Ханк беше отпаднал от играта. Може би някой друг носеше сега маската на ОКТАГОН.

Някой друг...

Който и да владееше положението в момента, изглежда се държеше като приятел на Алекс. Но довечера или на другата вечер можеше да се събуди, за да открие, че нещо, седящо в инвалидна количка до леглото му, протяга към него металните си ръце.

Той погледна към телефона и си помисли да се обади на добрия стар чичо Боб, като се престори, че бърка номера. Но колкото повече мислеше за така наречения им код, толкова по-ясно му ставаше, че по този начин не можеше да се предаде много информация. Да не би пък единствената цел на чичо Боб да е била просто да ангажира ума му, докато го изведе от къщата и се освободи от него?

Дали не се предполагаше, че ще трябва да изчезне завинаги, да започне нов живот с петнайсетте хиляди долара и с едногодишния Понтиак? Хората го правеха и с по-малко. Но Алекс нямаше такова намерение.

Мислеше за отец Фред. И за чичо Боб. И за Ханк. За стареца Брамагуптра и за Еди Маклорин.

А както и да се опитваше да мисли за положението, винаги стигаше до „Старуеб“.

С решително движение, той стана от стола, отиде до шкафа, където бе оставил материалите за играта и ги прегледа. Свещеникът бе споменал името на един играч в Калифорния — ДЕВА. Друг вероятен противник на ОКТАГОН. А съобщението на ОКТАГОН на практика го викаше в Лос Анджелис.

В края на краищата, нямаше причина да остава в Чикаго. Ако утре компютърът в полицията отново заявише, че е престъпник, той искаше поне да го попреследват малко.

Докато чакаше самолета си на летище „О’Хеър“, Алекс си купи вестник — трябваше да бъде в течение на новините, да разбере дали някъде не се споменаваше нещо за странстващи роботи.

Роботи нямаше. Но имаше малко съобщение за една странна самолетна катастрофа в Лос Аламос.

Донякъде нетипично за него, Робърт Грегъри четеше вестник по време на закуската. Или по-скоро търси нещо във вестника, помисли си Джорджина Хайл, която го наблюдаваше от другата страна на масата. Без успех, както можеше да се съди по неудовлетворението, изписало се на лицето му.

Тя отпи от кафето. Наистина бе започнала да привиква на закуска да вижда срещу себе си този човек. Като стара семейна двойка, помисли си тя. Не че изобщо бе имало някаква церемония или че се очертаваше вероятност за подобно нещо. Но щом не го бе напуснала досега...

— Говореше насиън през нощта, Боб — съобщи му тя. Използваше внимателно неутрална интонация и го гледаше съсредоточено, докато говореше.

— Никога не ми се е случвало — каза той отнесено и обърна страницата.

— И аз никога не съм те чувала. Миналата нощ обаче, наистина говореше.

Над вестника, очите му бяха кръвясали и изглеждаха уморени.

— Добре. Какво съм казал?

— Има ли значение? Просто...

— Какво съм казал? — Той не обичаше да повтаря. Днес не беше подходящ ден да го ядосва.

— Е, ако има някакво значение, струва ми се, че те чух да казваш нещо подобно на „весел камък“ — отговори Джорджина.

Лицето му беше непроницаемо. Той обърна нова страница без да гледа вестника и го остави да падне на пода.

— Не ме изоставяй, Джорджи.

— Казвала съм ти, че няма — отвърна тя нежно. — Няма. Съвсем съм полудяла, разбираш ли? Изобщо не съм на себе си. Може да съсипя кариерата си, но оставам тук.

— Ще ти се отблагодаря някак си. Имам нужда от теб.

— Знам. — Джорджи се протегна през масата и стисна ръката му. Като никога, изглеждаше почти безпомощен. Тя си прочисти гърлото. — Днес наистина трябва да разработим някакъв сигурен план. Законен или не. След онова, което направи по отношение на Алекс,

очевидно няма смисъл повече да се опитвам да спазвам стриктно закона.

- Весел камък, казваш.
- Така ми прозвучва, да.
- Не споменавай пред никого за това.
- Добре. Няма.

Отблизо се чу телефонен звън. Идващ от устройство, което висеше на стената и не изглеждаше по-дебело от обикновена картина — поставена в рамка гравюра на Миро.

Боб се обърна към стената.

— Да?

От вътрешния телефон долетя гласът на Карълайн.

— Татко? Някакъв мъж се обажда и казва, че е от ФБР.

Боб използва една салфетка, смачка я и я захвърли на масата.

— Добре, свържи ме с него. Ще говоря оттук.

— Г-н Грегъри? — чу се миг по-късно някакъв нов глас откъм рамката. — Аз съм Гъс Фехнър от управлението в Атланта, Федерално бюро за разследване.

— Да.

— Бих искал да ви задам няколко въпроса за инцидента в Лос Аламос, Ню Мексико, където насокро катастрофира ваш самолет.

— В офиса си ли сте в момента, г-н Фехнър? Бих искал да ви позвъня там, ако не възразявате.

— Разбирам, господине. Ще чакам да се обадите.

— Карълайн, ще ме свържеш ли? — Боб отпи от кафето си. Изглеждаше по-добре, сякаш трябваше да се сблъска незабавно с някакво предизвикателство. Той и Джорджина се гледаха един друг над тясната маса. Пристигна един робот и започна да разтребва.

— Свързах се с г-н Фехнър, татко.

— И така, господине — започна отново агентът, — чудехме се дали точно с този ваш самолет не е свързано нещо особено, което да е допринесло да се случи нещастието.

— Допринесло? Как?

— Разбираме, че често се занимавате с различни проучвания. Може би някакво устройство на борда, което да е спомогнало за странната реакция на инсталацията за слънчева енергия. Разбирам, че се занимавате с разработване на необикновен хардуер.

— Това е смешно, г-н Фехнър.

— Опитваме се да проверим всички възможности.

— Разполагате с останките или по-скоро предполагам, че хората от ФАУ^[1] трябва да разполагат с тях. Ако на борда са били открити странини устройства, те не са били поставени там от мен.

— Ще ни бъде необходим списък на инсталираните навигационни съоръжения и така нататък... Вижте, господине, зная, че може да ви прозвучи като твърде невероятна възможност, но известна ли ви е някаква причина, поради която някой би искал да убие д-р Брамагуптра?

— Никой не би трябало да иска да убие Хенри. Или Скоти. Но се е случило. А Скоти оставил жена и две малки деца.

— Да, разбира се. Имаше ли Скоти някакви неприятности, за които да знаете, д-р Грегъри?

— Не и с мен. Или такива, за които да зная.

— Според информацията ни, д-р Брамагуптра е бил на път за Атланта, за да се срещне с вас.

— Вярно е.

— Което е щяло да бъде първата ви среща очи в очи от няколко години насам.

— И това е вярно.

— Имате ли нещо против да ми кажете, за какво щеше да бъде тази среща?

— Беше нещо като импулс. Просто насърчихме да контактуваме отново, имам предвид да разговаряме по телефона.

— За какво?

— Неотдавна племенникът ми имаше път натам и намина към Хенри. А и открихме, че внукът на Хенри и аз участваме в една и съща игра.

— И аз искам някой път да участвам в тази игра заедно с вас, д-р Грегъри. Но сега за племенника ви. Къде се намира в момента?

— Наистина нямам представа.

— Разбирам. — Последва пауза. Сякаш човекът от ФБР не е съвсем наясно как да продължи, помисли си Джорджина. Тя и Боб размениха неуверени погледи. В начина на задаване на въпросите имаше нещо странно.

— Къде работи сега племенникът ви, д-р Грегъри? Можете ли да ми кажете това?

— Съвсем наскоро се уволни от Военно-въздушните сили. Не знам да си е намирал каквато и да било постоянна работа.

— Наскоро се уволни, казвате. И вече не е на държавна служба.

— Да.

— Разбирам. Е, ако се чуете с него или разберете къде мога да го намеря, или къде работи, бих ви бил благодарен да ми съобщите.

— Разбира се — отвърна замислено Боб.

— Благодаря ви, д-р Грегъри. Ще ви се обадя отново, щом разследването на катастрофата напредне. Дочуване.

Боб остана седнал, с вдигнати вежди, загледан в Джорджина.

— Дочуване — отвърна той най-после, по всяка вероятност прекалено късно.

— Как, по дяволите, трябва да разбираме това? — попита той събралия се малко по-късно тесен кръг от съветници. В личния му кабинет бяха само Джорджина и Карълайн. Той бе поискал да извика и Алби Пиърсън и да му обясни цялата ситуация. Алби беше неофициално натоварен да се занимава с всички мерки за сигурност в имението, както и с телефонните линии. Но Джорджина бе настояла никой друг да не бъде замесван в незаконното бягство на Алекс и Боб за пръв път бе допуснал да стане нейното.

Тримата току-що бяха прослушали запис на телефонния разговор с человека от ФБР.

— Нито дума, че Алекс е издирван за нещо — възкликна Боб. Изглеждаше не само удивен, но и почти ядосан.

— Проверих за наетата кола, колкото се може по-дискретно — каза Джорджина. — Онази, с която Алекс стигна дотук от Албъкърк. Човек би си помислил, че компанията, която я притежава, досега вече ще се чуди къде е. Е, очевидно в документите им тя фигурира като дадена под наем на Министерството на енергетиката за някакъв специален проект.

Доколкото можеше, Карълайн поклати глава.

— Не им ли се струва странно?

— Така е според компютърните им разпечатки. Те се ръководят от документите си. Просто не смятат колата за изчезнала. Открих и нещо друго, Боб. Колата, която ти даде на Алекс за бягството му, е била в полицейския списък на откраднатите моторни превозни средства в продължение на два дни.

— Какво?

— Вече не е в списъка. Но в момента в него фигурират трите коли, които са в гаража ти.

Боб се изправи и бавно кимна. После отново седна на стола си.

— Следващия път, когато някой от хората ти вземе една от тях, за да отиде до магазина, най-вероятно ще го приберат — продължи Джорджина. — Това сигурно е щяло да се случи още преди дни, ако местната ни полиция обръща повече внимание на регистрационните номера.

Боб продължаваше да кима. На лицето му се появи лека усмивка, сякаш разбираше.

— Струва ми се — вметна Карълайн, — че ФБР също би трябвало да прояви някакъв интерес. Към това, защо всичките ти автомобили се водят като откраднати.

— Може би не са знаели — отвърна Боб. — Е, дами? Не започва ли теорията ми за централно управление на националните компютърни системи да ви звучи малко по-правдоподобно?

— Признавам — каза Джорджина. И кимна.

— Как мислите, дали от ФБР ще дойдат насам? — попита Карълайн. — Дали ще започнат да наблюдават къщата? — Думите ѝ звучаха по-скоро възбудено, отколкото тревожно или уплашено.

— И на двата въпроса не мога да отговоря — въздъхна баща ѝ. — Все още познавам двама души с доста високо положение в Бюрото. Може би затова хората от местното управление са малко повнимателни.

В кабинета влезе робот, който носеше върху плоската си горна повърхност поднос с пощата за деня. Алби Пиърсън сигурно вече я бе обработил с апаратите си, за да пресее евентуални писма-бомби и подобни удоволствия. Ако ѝ беше за пръв път, Джорджина сигурно щеше да реши, че става дума за параноя. Но при това положение на нещата, това дори вече не беше и подозрение.

Боб бе взел някаква пощенска картичка от скромната купчина.

— „Старуеб“ — промърмори той. — АРХАНГЕЛ. Той трябва да е може би единственият съюзник на ОКТАГОН.

[1] Федерално авиационно управление. — Бел.пр. ↑

13.

Днес беше първият ден, откакто преди три дни дядо му бе починал, когато Ханк имаше възможността да остане сам в къщата за повече от две минути. След самолетната катастрофа, майка му бе проявявала склонност да го покровителства повече от обикновено, но този следобед Ханк успя да я убеди, че ще се оправи сам у дома за часдва. Джен искаше да свърши много неща, включително и да посети Еди в болницата. А освен това преди да тръгне, тя припомни няколко пъти на себе си и на сина си, че наоколо има много приятелски настроени и загрижени съседи, към които Ханк може да се обърне, ако се наложи.

Ханк проследи през прозореца на дневната как майка му заминава с колата. После се обърна с уморена въздишка и хвърли замислен поглед към коридора. Откри, че в края на краищата не му се иска чак толкова да влеза в кабинета на дядо си. Изпитваше нежелание да види всички онези неща, онези неодушевени, предателски търпеливи книги и листове, онези моливи, химикалки и черни дъски. Личните вещи на дядо му, които привидно го успокояваха, че старецът ще се върне всеки момент. Но чувството на нежелание не беше толкова силно, колкото предния ден — след миг Ханк го превъзмогна и тръгна по коридора.

В кабинета още не се бе променило почти нищо. На сутринта след смъртта на дядо му бяха дошли двама мъже от лабораториите и като се извиняваха непрекъснато, бяха преглеждали документите. Явно някакви правила за сигурност очевидно изискваха това, макар че, както Ханк бе чул да казват мъжете на майка му, от известно време д-р Брамагуптра не се бил занимавал с нищо по-секретно от слънчевата енергия.

Когато Ханк влезе в тихия кабинет, очите му незабавно се насочиха към модема. Беше плосък, тъмен апарат, който приличаше на скулптура. Стоеше там, където винаги го държеше дядо му. Към него бе свързан телефон, поставен на малка масичка до разхвърляното

бюро. Ханк предполагаше, че модемът принадлежи на лабораториите и по всяко време могат да пратят някой да го прибере. Ако смяташе да извлича от него някаква полза, това трябваше да стане скоро.

Той заобиколи бюрото и взе модема. Беше малък апарат и се пренасяше лесно. На горната му повърхност имаше два кръгли отвора с размер и форма, аналогични на предавателя и приемателя на стандартна телефонна слушалка. Ханк си спомняше, че е чувал дядо му да казва на някого, че модемът е от експериментален тип, с фантастично висока скорост на предаване, макар да не приличаше на нещо повече от стандартно аудиоустройство, каквито бяха повечето модеми. Първия път, когато Ханк го беше използвал за свои цели, преди няколко месеца, трябваше да събира смелост. Сега вече за него бе обикновена и почти несъзнателна операция да прокара ръка по електрическия кабел и да го изключи от контакта на стената, а после да издърпа и телефонния кабел от жака му.

С модема в едната ръка и телефона в другата, Ханк бързо излезе от кабинета и се насочи към собствената си стая. Беше много по-лесно по този начин, отколкото да мести обемистата си, неудобна и наполовина сглобена при домашни условия компютърна система от своята стая до кабинета и обратно. Ханк се бе замислял понякога за никакви дълги, свързващи кабели. Щеше да е забавно — с дължината на кабелите несъмнено биха възникнали предизвикателни проблеми. Но те със сигурност щяха да привлекат вниманието. Поне Еди щеше да се поинтересува какво свързва Ханк с тях. Дядо му щеше да разбере за какво се използва модемът му и момчето бе 99% сигурно, че това би бил краят на употребата му за играта.

Докато оставяше телефона и модема на работната си маса, той усети тръпка на нещо като чувство за вина. Когато дядо му беше жив, това тайно заемане никога не го бе беспокоило. То нямаше да причини никакви щети и нямаше да струва никому нищо, доколкото Ханк можеше да разбере. Както бе научил, слушайки дядо си и другите, когато никой не използваше гигантските компютри в лабораториите, те просто си седяха там и така или иначе изяждаха скромната си порция електричество. Наистина е разхищение да не ги използваш, беше решил Ханк, ако имаш проблем, който си струва за капацитета им и ако не лишаваш някой друг от тази възможност. Ханк разбираше, че системата за едновременното им използване автоматично би се

погрижила за последното възражение, освен може би в редките случаи, когато нещата в лабораториите са особено спешни. Не мислеше, че е вероятно това да се случва много често.

Освен това, хората от лабораториите вероятно щяха да дойдат всеки момент, може би утре, и да приберат модема. Ако Ханк изобщо имаше възможност да го използва отново, днес вероятно бе последният му шанс. А и усещането при използването му не бе нещо, от което искаше да се откаже.

Ханк пропълзя зад работната си маса и включи телефона в жака на стената — част от общото модернизиране на телефонната система в къщата, осъществено преди около пет години, когато дядо му бе донесъл модема за първи път. Като изпълзя иззад масата, той се запита дали с майка му няма да се преместят. Харесваше му в Лос Аламос и бе решил, че наистина не би искал да живее никъде другаде. Не в голям град като Албъкърк, не и в някое ранчо, подобно на онова, което притежаваха, докато бяха живи, другите му дядо и баба. Освен, ако някой ден можеше да си позволи своя собствена къща някъде в провинцията, направена точно, както искаше той, със своя собствена работилница и лаборатория. Имаше подобни идеи. Но това със сигурност би струвало много пари.

Той взе слушалката, за да се увери, че телефонът работи. Следващата стъпка бе да включи модема в обикновения контакт. За тази цел трябваше да реши кое от нещата на масата да изключи, за да освободи място. След като модемът вече работеше, Ханк вдигна отново слушалката и набра номера, който щеше да му даде достъп до компютъра в лабораториите. Никога не бе записвал този номер, нито пък, доколкото знаеше, го бе записвал и дядо му. Беше го научил, като гледаше и слушаше да го набира дядо му — винаги, когато имаше тази възможност — и постепенно го бе възстановил по спомена за сигналите и движението на пръстите. Първите опити на Ханк да го използва завършваха с набиране на грешни номера, при което той бързо затваряше. Но най-накрая постигна успех и сега пазеше номера устойчиво в паметта си.

Ханк го набра и от слушалката вече се чуваше предварителният сигнал на компютъра от лабораториите. Вслушвайки се, той спря за момент. Винаги бе мислил за този сигнал в известен смисъл като глас. Това бе гласът на огромната машина, която никога не бе виждал

— с него тя общуваше с хората. Казваше нещо подобно на: „Аз съм тук и ще ти служа търпеливо, но сега трябва да почакаш малко — само друга машина може да ме разбере и аз трябва да поговоря с твоята машина. Никога няма да можеш да разговаряш истински с мен.“

Такова изглежда беше подсъзнателното съобщение, поне днес. Ханк подържа слушалката още миг, като жадно погълща нечовешката, бръмчаща, шепнеща песен. После, сякаш свещенодействаше, постави телефонната слушалка в черното гнездо на модема, оформено така нежно специално за нея. Сигналът изчезна — беше погълнат.

Сега от оставената в гнездото телефонна слушалка се чуваше нов, различен аудиосигнал. Това означаваше, че компютърът в лабораториите очаква паролата. Между него и малката машина на Ханк бе установена връзка и сега трябваше да се въведе паролата.

На клавиатурата на своя TRS-80 Ханк написа думата „МИР“. Да научи това като наблюдава дядо си, беше по-лесно, отколкото да открие самия телефонен номер.

Сигналът отново се промени — стана по-мек и по-богат. Компютърът бе приел, че Ханк има право на достъп до системата. А сега, въвеждането на правилната фраза щеше да му осигури достъп до индивидуалния файл, който вече бе създал в банките памет на лабораториите, както индивидуалният ключ би могъл да отвори само една врата в някоя огромна административна сграда.

„Замък на веселието“, написа Ханк. И обръна глава, за да погледне тържествено още само за миг към поставената в рамка рисунка на стената. Изведнъж чувството му на вина изчезна, изведнъж стана абсолютно сигурен, че дядо му не би имал нищо против това. Дядо му би го разбрал.

Сега всички сигнали бяха замъкнали. Вратата беше отворена.

Изображението на екрана се преобрази: грубите цветни точки и кръгчета бяха изчезнали. Появиха се владенията на ОКТАГОН — сякаш не ги гледаше на закърпения миникомпютър на масата, а на огромния „Крей-4“ в лабораториите. Детайлите и цветовете бяха толкова чисти, колкото и по телевизията. Образът бе триизмерен. Всички свързани помежду си светове от империята сякаш се въртяха бавно около осите си. Беше забавно, но не и трудно, да програмира този детайл, щом веднъж се справи с езиковия проблем — превеждаше

свободно COBOL, PASCAL и BASIC. Всички бойни флотилии на екрана изглеждаха съставени от истински миниатюрни космически кораби и до всяка една от тях имаше ситно изписан блок данни.

Ханк въздъхна. Погледа малко екрана, замечтан, без сам да знае за какво. Сега, след като бе подготвил играта, се питаше, дали наистина му се играеше точно в този момент? Още не бе получил по пощата новите ходове, тъй че каквото и да направеше, щеше да е само временно, докато не узнаеше какво е истинското положение с противниците му. Понякога трудно се настройваше да започне играта, като седнеше отначало и я погледнеше. Случваше се да му се види тривиална, в сравнение с други неща, за които трябваше да мисли. Но от опит знаеше, че ако упорства, ако се застави да поиграе малко, сякаш му е интересно, играта наистина щеше да го заинтригува. Тя винаги можеше да го грабне, винаги бе готова да го погълне, всеки път, когато той се чувстваше готов за това.

Бавно, с известно колебание — наистина трябваше да се научи да не натиска силно клавишите някой ден — Ханк написа: ИЗБРОЙ СЪЮЗНИЦИТЕ.

На екрана незабавно се появи отговорът, че има само двама съюзници. Единият съюзник на ОКТАГОН, разбира се, бе АГРАВАН. Ханк все още се радваше, че промени отношението си спрямо него. Алекс Бароу беше добър човек, той бе уверен в това. Албъкъркската полиция сигурно грешеше, като го преследваше за убийство. Трябва да беше никаква грешка или заговор. Алекс вероятно бе обвинен несправедливо или навярно дори бе възможно да е таен агент... Това определено приличаше на криминален роман, но нали и в истинския живот имаше тайни агенти...

Другият съюзник на ОКТАГОН беше АРХАНГЕЛ. Връзката им продължаваше отдавна, още от първите ходове на играта. Това беше преди Ханк да се научи да използва модема, когато играеше самостоятелно, с груба хартиена схема. В същото време беше уверен, че и други играчи използваха компютри от един или друг вид... но сега, по съвета на своя помощник „Крей-4“, той бе продължил съюза.

Освен това Ханк харесваше името АРХАНГЕЛ. Може би някой път в друга игра щеше да го използва като свое собствено кодово име. То предизвикваше във въображението му неясни фантазии за свят

отшелник, който живееше в гората, далеч от замъци, войни и турнири. Отшелник, който навярно бе и могъщ вълшебник, съюзник на краля...

Но време беше да продължи с войната. Ханк написа:
ПОДГОТВИ НАПАДЕНИЕ СРЕЩУ ЛУЦИФЕР. ПОДГОТВИ
НАПАДЕНИЕ СРЕЩУ ДЕВА.

Ед още не можеше дори да седне в леглото си. Преди да изчезне, фургонът го бе бълснал много лошо, като го остави със счупен крак и навехнато рамо. Лекарите все още не бяха определили степента на вътрешните му наранявания. А освен това имаше и натъртвания.

Когато Джен влезе, лекарите го преглеждаха. Това бе първата ѝ възможност да го посети след инцидента. Ед успя да се усмихне и започна разговора с думите, че го боли ужасно. Обаче, щом докторите ги оставиха сами за момент, изразът на лицето му се промени и той каза:

— Съжалявам, Джен. Не биваше да спирам, когато видях фургона. Трябаше първо да ви върна в станцията и тогава да правя проучванията си. И двамата можете да бъдете убити.

Джен бе придърпала до леглото един стол. Колкото повече гледаше Ед, толкова повече му се ядосваше.

— Всичко е наред — каза тя. — Ти направи точно, каквото трябваше.

— Да. — Ед се отпусна в леглото и се вгледа в нещо на тавана. Изглеждаше никак странно доволен.

— Пък и аз ти казах да отидеш... Ед, кой караше онзи фургон?

— Вероятно някой далеч от мястото, където ме преследваше. — Погледът му се върна към Джен. — Така е, вътре нямаше никой. Това е специален автомобил, който може да се управлява от разстояние. Познах го веднага. Разбиращ ли, преди няколко седмици от лабораториите в Албъкърк съобщиха, че той и един друг подобен камион са откраднати.

— Не разбирам.

— Там разработват многобройни специални проекти и голяма част от тях нямат нищо общо с оръжията. Един от проектите им е изследване на автоматичното управление на автомобили. Ако колите не бяха под пълния контрол на хора, които се напиват, заспиват и така

нататък, на теория могат да се избегнат много пътни злополуки. Да не говорим за възможностите да се транспортират инвалиди.

Така че, в Албъкъркските лаборатории са съоръжили този фургон и още един камион със свръхмодерни радарни системи и всевъзможни други приспособления. Това превозно средство може да се приближи до обикновена бензинова колонка и само да напълни резервоара си. Наистина. То има сложна компютърна система. И радиовръзка, за да се свързва с други компютърни системи. Разбира се, пригодено е да се управлява от разстояние от човек. Телевизионни камери, вградени в... Както и да е, вече ти казах, че фургонът и камионът са били откраднати. Ала в следващото съобщение, което получихме, пишеше: оставете, изобщо не са откраднати, само са дадени под наем на някаква компания в Мариета, в щата Джорджия, заедно с други интересни неща, смятани за липсващи. Една експериментална инвалидна количка... списъкът беше доста дълъг.

— И провери ли компанията в Джорджия? — В Джорджия, мислеше си Джен.

— Хората ми се занимават с това в момента. Доколкото са успели да научат досега, в Джорджия никога не са чували за подобни неща. Или техният опис не е верен, или нашият. По-трудно е да се оправиш в тази каща, отколкото може би си мислиш.

— Или техният компютър, или вашият.

— Е, може би. Ние зависим много от компютрите. Между другото, Джен, всичко това още не е за публична употреба. Но ми се струва, че си заслужила правото да знаеш какво става.

— Не съм сигурна дали искам, Ед.

Сега вече Ед я гледаше озадачено. А тя обмисляше дали да не се обади на Робърт Грегъри.

14.

Хотел „Гуамс“ беше висок, голям небостъргач, обграден поне от три страни от малкото море на паркингите. В морето растяха няколко палми, които допълваха островния ефект. Алекс не можа да паркира на по-близо от около петдесет метра от вратата. С малките, новозакупени пътни чанти в ръка, той я завъртя и влезе.

Във фоайето, един временен знак — голямо картонено табло, подпряно на стойка — го упъти към РЕГИСТРАЦИЯ НА УЧАСТНИЦИТЕ В КОНФЕРЕНЦИЯТА. Като следваше стрелката на знака, той тръгна с малкия си куфар по едно тясно крило на централното фоайе. В края на крилото се виждаше маса, от двете страни на която бяха поставени същите знаци. Пред нея се бе оформила малка опашка от хора. Бяха предимно млади и очевидно чакаха да се регистрират за конференцията.

Алекс още не се бе наредил на опашката, когато мерна Айк Джейкъби. Облечен по-добре, отколкото в офиса на компанията, Айк се виждаше през вратата на голяма зала за срещи, в която очевидно се подготвяше изложба за конференцията. Шефът на „Берсерки“ беше застанал във временен павилион, със завеси от трите страни. Стоеше надвесен над една маса и се занимаваше с електронно оборудване. Дванайсетина други участници, край различни павилиони и маси в голямото помещение, бяха заети с подобна дейност.

Айк бе погълнат от заниманието си и не показва да е забелязал Алекс, който го наблюдаваше от около осемнайсет метра. Алекс се нареди на опашката и след няколко минути стана официален делегат на конференцията, което му струва десет долара. Това, че се подписа под собственото си име, предизвика у него нещо подобно на опиянение. Албъкъркската полиция може би все още го издирваше, но тук не беше Албъкърк и, поне за момента, ОКТАГОН бе на негова страна.

Когато получи табелката с името си, той я закачи на новата си риза — беше отделил малко време за пазар, преди да се качи на

самолета в Чикаго. После се върна на хотелската регистрация. Сега фоайето беше малко по-оживено, отколкото когато мина през него първия път. Имаше много табелки с имена, хората носеха под мишица книги и кутии — странни, пригответи у дома материали за различни игри.

Все пак, имаше свободна стая. Алекс я ангажира, а после със смесени чувства загледа как служителят вкарва името му в хотелската компютърна система.

Той се качи до стаята, за да си остави багажа. После отново слезе във фоайето и се насочи към залата за събрания, където бе видял да работи Айк. Откакто напусна Чикаго, Алекс се опитваше да си изработи някакъв ясен план за действие, но още не бе успял. Щеше да дойде тук, да види какво става, да действа, когато му се стореше, че има възможност за това.

Никой от хората, заети с подреждането на масите и витрините, не изглеждаше да е напреднал особено. Айк можеше да бъде извинен, защото го бяха отвлекли от работата му. Пред масата му бе застанала и разговаряше с него висока млада жена, в джинси и широка мъжка риза. На ръст беше почти колкото Алекс и имаше силно тяло на спортист. Едрите гърди обаче, придаваха на тялото ѝ женствен вид. Косата на младата жена беше средно дълга и средно кестенява, а очите ѝ имаха удивително ясносин цвят върху фона на загорялото ѝ от слънцето лице. То бе твърде ъгловато и някак си прекалено тясно, за да се нарече традиционно красиво — при Алекс „внушително“ бе първата дума, която му дойде наум. За момента, той остана с впечатлението, че познава момичето отнякъде.

Алекс постоя за миг да ги наблюдава как разговарят. Айк изглеждаше някак неудобно, а момичето — одухотворено. Тъй като не можеше да чете по устните, Алекс не знаеше за какво говорят. Той се приближи към тях, с небрежен вид.

Айк го погледна и веднага го позна. Страх или чувство на вина се изписа на лицето му? Но каквото и да беше, то определено увеличи неудобството му.

— Здрави, Айк — каза Алекс, приближавайки се до масата, а после се обърна и се усмихна на младата жена. Предположи, че е около двайсетгодишна. Тя също носеше обичайната табелка, но картончето

бе закачено почти на върха на едната ѝ гърда и в момента се бе изкривило настрани, тъй че Алекс не можеше да прочете името ѝ.

Айк му кимна и измърмори нещо. На масата пред него бе истински хаос от разпръснати навсякъде кутии с игри, книги и електрически уреди.

— Изненадан сте, че ме виждате? — попита Алекс. — Помните ме, нали? От Албъкърк.

— Да. — Съдейки по лицето на Айк, нямаше съмнение, че го помни. Той бе шеф на Айрис Кардано и полицията несъмнено бе разговаряла с него за Алекс. И все пак Алекс не можеше да определи, дали на лицето му наистина бе изписано и чувство на вина, смесено със страх.

— Всичко е уредено, Айк. Не се тревожете за нищо.

— Вие сте АГРАВАН — вметна внезапно младата жена, като се наведе, за да погледне табелката на Алекс. — Чувала съм за вас от някои други играчи. — Тя протегна ръка. — Аз съм Вера Кейли. ДЕВА.

В начина, по който го каза, нямаше нищо лукаво и Алекс не изпита желание да се пошегува.

— И вие сте в Х-430. Голяма игра, нали? — каза той.

— Голяма игра — съгласи се Вера. Преди да пусне ръката му, тя го погледна по начин, от който Алекс разбра, че тя знае отлично, че това съвсем не е обикновена игра. — Тъкмо говорех с г-н Джейкъби за нея — продължи тя. — Всъщност, дойдох от Сан Диего само, за да говоря с него. Тази игра е особена.

И двамата гледаха към Айк. Той взе нещо от масата и отново го оставил. Нямаше никаква представа какво да каже и на двама им.

— Айк — обади се Алекс, — ако се притеснявате за мен, защо не отидете веднага да се обадите в полицията и да им съобщите, че съм тук? Те не се интересуват от мен. Казвам ви, че всичко е уредено. — После, точно когато на лицето на Айк започна да се изписва облекчение, Алекс добави: — ОКТАГОН и аз вече сме съюзници. Разбирате какво означава това, нали?

— Х-м — каза Айк, объркан и уплашен отново. С полукимване и усмивка, той се извърна и се престори, че търси нещо зад завесата на павилиона. Може би изход.

Двамата пред мъртвородената му изложба се погледнаха.

— Искате ли кафе? — предложи Алекс. — Или да пийнем нещо в бара? — Беше прилично късен следобед, но Вера го погледна така, сякаш би се чувствала по-добре в кафенето.

— Нека бъде кафе — съгласи се тя.

Хотелското кафене започваше да става оживено.

— Казвате, че сте дошла от Сан Диего — започна Алекс, когато се настаниха на масата. — Имате ли специална покана?

— Покана ли? — предпазливо го погледна Вера. — Не. Просто чух, че тази конференция ще се провежда тук и че ще присъства някой от „Берсерки“. Исках да поговоря очи в очи с човек от компанията за тази игра. А... не казахте ли, че полицията ви издирва?

— Не съм замесен в никакво престъпление. Вече не ме издирват. Всичко това беше голяма... грешка. Не, струва ми се, че беше нещо по-лошо от грешка. Свързано е с играта.

— Разбирам — кимна Вера, сякаш наистина разбираше или поне му вярваше. — Какво имахте предвид, като ме попитахте дали съм получила специална покана?

Донесоха кафето и той се облегна на стола, за да изчака да си тръгне сервитьорката. После извади малкото сгънато листче от разпечатката, което носеше в джоба си, и го подаде на Вера.

Тя го разгъна и го прочете.

— Не разбирам — каза накрая момичето. — Какво е ПУЧИКАГО?

— Полицейско управление — Чикаго. Не работя там или някъде другаде. Просто се случи да съм там вчера... и това пристигна за мен чрез полицейската им компютърна система. Странно е, но не е най-странныото нещо, което става напоследък. Имам усещането, че знаете за какво говоря, че сте готова да ми повярвате. Между другото, не вярвам това съобщение наистина да е изпратено от играта ОКТАГОН. Не и от този ОКТАГОН, с когото съм разговарял. Той е само дванайсетгодишен.

Вера прегледа бележката още един път, после я върна и започна да изучава Алекс.

— Не вярвам — заяви накрая тя.

— Че е само на дванайсет? Бил съм в дома му. Виждал съм работната маса, където се занимава с играта.

— Работна маса ли?

— Той използва микрокомпютър вместо схема. А, предполагам, че с него изчислява и ходовете си.

Вера поклати глава.

— Сигурно има още.

— Вие сте враг на ОКТАГОН в играта.

Тя кимна.

— И сега в истинския ви живот започват да се случват лоши неща. Не само неприятни, но и много странни.

Тя отново кимна. Гледаше го все по-напрегнато. На Алекс му се искаше да си спомни, дали наистина я бе виждал по-рано.

— Разкажете ми още за ОКТАГОН — помоли тя.

Алекс отпи от кафето си.

— Разследвах около ОКТАГОН или поне се опитвах... това е дълга история. Както и да е, става дума за нещо повече от обикновена игра. Убити са хора.

— Амин — въздъхна Вера. Тя гледаше Алекс като учен, който най-после открива доказателство, потвърждаващо теорията на живота му. Алекс си помисли, че може да разбере чувствата ѝ, но напрежението ѝ все още не изчезваше.

— И вие имате какво да разкажете — каза той.

— Така е. Полицията не би ми повярвала, никой не би ми повярвал, но... — Тя хвърли бърз поглед из кафенето, което се изпълваше с участници в конференцията. — Мога да ви разкажа подробностите по-късно. Наистина мисля, че животът ми е в опасност.

— Ако сте противник на ОКТАГОН в играта, навярно е така.

— Какво мога да направя? — Страхът ѝ бе очевиден, но тя се владееше напълно.

— За момента — рече Алекс, — стойте близо до мен. Под собственото си име ли сте регистрирана в хотела?

— Да. Искате да кажете, че би могло... Предполагам, не съм помислила за това. Имам предвид, че тук се чувствам достатъчно сигурна, с тези хиляди хора около мен.

— Не би трябвало. Съветът ми е да се отпишете. Не трябва да присъзвате тук официално. Имам предвид, че истинското ви име не бива да бъде вкарано в никакъв компютър. Вероятно е достатъчно само да се запишете за конференцията. Не мисля, че списъкът с

участниците се въвежда в някаква централно свързана компютърна система. Ами колата ви?

Вера вдигна чашата си с кафе — ръката ѝ трепереше. Остави я отново на масата.

— Колата ми бе унищожена неотдавна. Пристигнах тук с кола под наем.

— Отново под истинското си име? И сте оставила номера на колата на регистрацията в хотела, както обикновено. Не. Дори не се връщайте при тази кола. Просто я оставете да си седи на паркинга, или където си е.

Изразът на научна удовлетвореност върху лицето ѝ постепенно се заменяше със страх.

— Предполагам, че сте прав. Кажете ми, защо е всичко това? Казвате, че сте съюзник на ОКТАГОН, трябва да знаете повече от мен.

— Не зная достатъчно. Не и, за да го спра. Но съм дяволски сигурен, че ще опитам. Хайде, да вървим да ви отпишем от хотела. Можете да използвате моята стая или нещо от този род. Тя, вероятно, е най-сигурното място в хотела.

Алекс се изправи. Вера остана седнала и го гледаше със съмнение, а лицето ѝ изразяваше смесица от страх и упорство.

— Кажете ми — каза тя, — защо ви издирва полицията?

Той погледна въздух и се замисли. От нейна гледна точка, поведението му сигурно изглеждаше най-малкото подозрително.

— Добре — заговори накрая той. — Бях в една хотелска стая в Албъкърк с момиче. Момичето беше убито. Аз също бях дяволски близо до смъртта и трябваше да избягам, за да спася живота си. Известно време тамошната полиция мислеше, че аз съм виновен.

— А всъщност, кой я уби?

— Може би ще ви прозвучи невероятно... о, за Бога. Току-що видях Айк да се появява във фоайето. С него имаше двама мъже, които приличаха на полицаи. — Във фоайето беше станало още по-оживено, но Алекс бе сигурен, че не е събъркал. Двамата мъже приличаха досущ на ченгета, подобно на своите чикагски колеги, макар че тези тук бяха облечени по-спортно.

Щом погледна отново към Вера, Алекс разбра, че сега тя силно се страхува от него.

— Вижте — опита се да я убеди той, — аз не съм... Бихте ли ме почакала тук за минута? Искам да отида и да разбера какво крои Айк.

— Разбира се — съгласи се тя по-лесно, отколкото бе очаквал.

— Ще се върна веднага. — Алекс бързо излезе от кафенето в препълненото фоайе. Хората се тълпяха пред асансьорите. Когато погледна към залятия от слънчевите лъчи паркинг, той видя, че точно пред вратата е паркирано превозно средство с размер на пожарникарска кола, но боядисано в сиво и бяло, а отстрани, с главни букви, бяха изписани инициалите НАСА. Отгоре, където трябваше да се намира стълбата на пожарникарската кола, имаше нещо като съгнати метални релси. Докато Алекс гледаше, те започнаха бавно да се изпъват.

Беше интересно, но нямаше конкретна причина да мисли, че е свързано с неговите проблеми. Напомняйки си, че е покровителстван съюзник на ОКТАГОН, Алекс се приближи към регистратурата на хотела, като се оглеждаше за Айк и двойния му ескорт. Ако наистина търсеха него, Алекс нямаше намерение да бяга и да се крие.

В единия край на регистратурата, някакъв мъж във фланелка, на която пишеше НАСА, спореше за нещо с друг, вероятно управителят на хотела. Алекс продължи да се приближава.

— ... фигурира в документите ни вече от месец — настояващо малко разгорещено човекът от НАСА. — Сигурен съм, че някой тук е поръчал демонстрацията.

— Говорете с хората от конференцията. — Управителят беше едър и носеше диамантен пръстен. — Нямам нищо общо с онова, което може да са поръчали те.

— Говорих с тях, казвам ви. Твърдят, че не са, но...

— Ето го — раздаде се иззад Алекс гласът на Айк. Макар и произнесени тихо, думите все пак някак си се чуха сред общия шум в пълното с хора помещение.

Алекс се обърна. Айк стоеше между двамата спортно облечени детективи на няколко метра разстояние и сочеше право към него. Вера беше излязла от кафенето и стоеше с гръб към стената, наблюдавайки съсредоточено Айк и Алекс.

Двамата полицаи пристъпиха напред.

— Алекс Бароу?

— Да. Какво има...?

— Познавате ли тази жена? Тук ли се намира тя? — Една голяма ръка размаха пред носа на Алекс малка снимка. Несъмнено принадлежеше на Вера.

— Аз... — Алекс не беше подготвен за това. — Дайте да погледна...

Когато усети основите на хотела леко да се разтърсват, първата му мисъл бе: земетресение. Същото очевидно си бяха помислили всички във фоайето. Смълчани за миг, те се втурнаха към вратите — имаше опасност положението да прерасне в паника. Алекс беше пометен от тълпата, преди да му просветне, че това спокойно можеше и да не е никакво земетресение. Пред стъклена врата на входа се виждаше нещо, което изхвърляше силен пламък. Хората навън крещяха още по-силно от онези, които бяха във фоайето.

Едно от ченгетата викна нещо на Алекс, точно когато бе започнала паниката. Сега и двамата полицаи с всички сили се опитваха да укроят развълнуваната тълпа. Но призовите им за запазване на спокойствие изглежда нямаха ефект.

Отново се почувства слабо разтърсване. Алекс нямаше как да се добере до централната врата, не и при гъстото струпване на хора, които се пречкаха един на друг. Той се обърна и се помъчи да се върне в кафенето. Там, близо до масите в далечния край, някой бе вдигнал стол и се опитваше да разбие големия прозорец, но твърде неуверено, за да успее. Глупак, помисли си Алекс, дори това наистина да бе земетресение, трябваше да има друг, по-прост изход, през кухнята или някъде другаде.

Сега друг човек вдигна нов стол и го хвърли с всичка сила към прозореца. Това свърши работа. Начело с една униформена сервитьорка, която водеше хората като стюардеса — пътниците си след катастрофа, тълпата започна да се промушва навън през останките от стъклото. Те се качваха на перваза на прозореца внимателно, един по един. Там беше и Вера, заела мястото си на опашката. Алекс тръгна към нея, опитвайки се да я настигне.

След като излезе, той се спря, за да погледне камиона от НАСА, който все още беше пред хотела. В кабината имаше двама мъже, които очевидно се опитваха да направят нещо с пулта за управление, но автомобилът стоеше на място. Двигателят му обаче работеше, после изгасна, а след това изведнъж заработи отново. Подобното на релси

съоръжение върху покрива на камиона не приличаше на нищо, което Алекс бе виждал по-рано в кошмарите си или наяве. Сега то се насочваше почти хоризонтално в посока обратна на сградата, над паркинга. От него се разнесе внезапно и почти тихо хълъзване, докато целият камион леко пружинираще на ресорите си. Едновременно с това, отнякъде в далечния край на паркинга се чу силен трясък. Релсите незабавно започнаха да се обръщат и същевременно да се издигат нагоре, насочвайки се за пореден път към фасадата на хотела като някакво футуристично противосамолетно оръдие.

От две от стаите там — едната почти до покрива, другата доста по-ниско — вече се носеше пушек. Отгоре падна нещо пламтящо. Дизеловият двигател на камиона отново замъкна, този път може би за добро. Хората от НАСА излязоха от кабината и загледаха с ужас нагоре, както правеха всички останали, които не бягаха.

Вера беше застанала само на няколко крачки пред Алекс, стиснала здраво ствola на едно от палмовите дървета. Той се приближи и постави ръка на рамото ѝ.

— Моята стая — дишаше тежко Вера, гледайки нагоре към хотела. По тротоара около тях бягаха хора. Някои крещяха от страх, а може би и наистина бяха ранени.

— Хайде — поведе я Алекс сред другите и я насочи към паркинга, където беше оставил колата си. Изпаднали в паника хора профучаваха край тях, побягнали в обратна посока. Една кола се измъкна от мястото си — гумите ѝ свистяха от паниката на шофьора. Някои отчаяно бързаха да се доберат до познатата обстановка на магистралата.

— Колата ми! — извика Вера, като се освободи от теглещата я ръка на Алекс. На около десет метра от мястото, където беше паркирал той, буйно гореше някаква друга кола. И не само гореше — едната ѝ страна изглежда липсваше, сякаш уцелена от оръден изстрел. Най-малко един от съседните автомобили беше засегнат от летящите отломки. Пламтящи парчета падаха по покривите на други коли. За момента никой не правеше нищо, за да изгаси пожара.

— Хайде — Алекс задърпа още по-силно ръката на Вера. Той я набута в колата си, запали двигателя и потегли. Докато излизаше от паркинга, хвърли поглед към лицето ѝ и се сети къде го е виждал или поне какво му напомня: на някоя от онези картини, нарисувани от

френски художници по време на война и революция, които представяха олицетворението на сражаващата се Франция.

15.

Миналата нощ Алби Пиърсън беше спал на едно от канапетата до главната лаборатория и на сутринта стана малко преди изгрев слънце. Имаше да върши работа и искаше да я свърши рано.

В сумрака преди зазоряване Алби нареди на един от домакинските роботи да му донесе кафе и сладкиш, докато се обличаше в дрехите си на железопътен работник, пригответни специално за случая. Екипът е подходящ, помисли си Алби, съвсем удобен. Беше го събрал от различни източници на стари дрехи преди няколко месеца, когато за пръв път реши, че ще трябва да извърши периодични инспекции-обхождания по линията, минаваща през дефилето точно зад имението на Грегъри. Това бе горе-долу по времето, когато нещата наистина започваха да се объркват и старецът се тревожеше непрекъснато. Изборът на дрехите за екипа бе коствал на Алби няколко наблюдения на дефилето с бинокъл, за да получи добра представа как са облечени истинските железопътни работници, когато се мяркаха из района, а това никак не беше често. Преди изобщо да се доближи до релсите, Алби направи така, че да е облечен като един от тях. Ако го забележеха там по което и да е време, никому нямаше да се стори странно. Както и във всичко останало, свързано с работата му, трябваше да се подготви грижливо.

Алби бе подозрителен по природа и това според него беше една от причините, поради които никога не се беше женил. Знаеше, че не може да се промени, и затова използваше тази си склонност в полза на работата. Беше добър електроинженер, но бе прекарал по-голямата част от професионалния си живот в службите за охрана на различни частни или държавни предприятия. Робърт Грегъри му плащаше по-добре от другите. Той използваше инженерните способности на Алби Пиърсън повече, отколкото който и да било друг работодател. И навярно най-хубавото, според преценката на самия Алби, беше навикът на стареца да оставя служителите си сами да си вършат работата, след като веднъж покажеха, че са способни. Затова му

харесваше да работи за стареца Грегъри. Това му даваше възможност да реализира всичките си дарби, включително и подозрителността си. Старецът бе водил дълъг и активен живот, и сега беше сигурен, че има някакви могъщи врагове. Той трябва да научи, помисли си Алби.

Алби разбираше, че не са го посветили във всичко, което ставаше. А в този случай и не смяташе, че се налага. Беше очевидно, че има някаква опасност — пряка или само загатната. Действителното нападение срещу къщата и нейните обитатели се приемаше за нещо много повече от отдалечена възможност. Сигурно промишлено съперничество, реши Алби, когато се опита да си представи каква е причината. Беше се занимавал и по-рано, на други служби, с подобни неща и не се притесняваше особено — просто ги разглеждаше като професионално предизвикателство, за което му се плащаше добре и което възнамеряваше да посрещне колкото можеше по-умело. Сега старецът го караше да проверява телефонните линии по два пъти дневно и през няколко дена обсъждаше с него как най-добре да отбраняват границите на имението и да подсилят вътрешната охрана, без да наемат повече хора. Старецът казваше, че не може да вярва на никого, който дойде при него сега. Ако Алби вече не го познаваше добре, щеше да си помисли, че шефът му започва да страда от параноя.

След като се облече в железопътния си екип и свърши със скромната си закуска, той провери още един път чантичката с инструментите и я закачи на колана си. После излезе от къщата през една от задните врати. Беше една от онези прелестни утрини в Джорджия, които Алби харесваше толкова много, защото бе израснал в Ню Йорк. През ноцта бе чул песента на птицата-присмехулник — точно като в старата песен — и бе разорал малко по-добре за какво става дума в текста. Утре, ако условията позволяваха, щеше да си вземе почивен следобед и да го прекара с една жена... Тя започваше да намеква за женитба, което Алби по-малко или повече бе очаквал на този етап от взаимоотношенията им. Но все още не намекваше чак толкова често, че да се принуди да престане да излиза с нея... Това бе още един въпрос, по който мненията им с шефа му съвпадаха.

Като излезе от къщата, Алби мина през росната трева покрай тенис-корта. Подобно на плувния басейн, сега той не се използваше особено, макар да бе маркиран с инженерните знаци, свързани с проекта за улесняване на движението из района на дъщерята на

стареца. На Алби му се искаше да има повече време за тази работа — Карълайн бе симпатично младо момиче в ужасно положение и заслужаваше да ѝ се помогне колкото се може повече. Но улесненията за инвалиди не бяха по специалността му, а неговата собствена работа отнемаше цялото му време.

Разстоянието от къщата до тенис-корта беше само няколко метра, а от кортовете до скритата в жив плет ограда зад имението оставаше още съвсем малко. Не бе чак толкова далеч, колкото можеше да се стори на човек, ако гледаше някъде отпред. Отпред то приличаше на нечия ферма — или по-скоро, помисли си Алби, на онези имения, които бе виждал само на снимки и където човек би очаквал да види много хора, препускащи на коне след хрътките си на лов за лисици.

Оградата по задната граница на имението бе изцяло скрита от вътрешната страна с жив плет. Самата ограда беше мрежа с два реда бодлива тел отгоре и, разбира се, с вградени колкото се може по-незабележимо някои от най-добрите алармени устройства на Алби. Той бе прокарал и електричество, с три различни степени на волтаж. Разбира се, тази част от системата се включваше рядко заради съседските деца и други невинни или почти невинни минувачи. Понякога Алби сериозно се замисляше какво би могъл да направи, ако му позволяха да изгради защитни съоръжения и по-нататъре в имението. Две огради като начало, със заравнена ивица земя между тях, под която можеха да се заровят какви ли не неща. Избирателна електрификация. А и роботите не се експлоатираха изцяло, макар че през последните две седмици бе получил разрешение да започне да реализира пълния им потенциал. Щом не му даваха и дума да отвори за човешки патрули, тогава трябваше да се използват наличните роботи — кучетата не бяха достатъчни.

Но старецът бе забранил взимането на каквито и да било мерки, които биха превърнали задната му ограда в нещо като Берлинската стена. Освен времето и парите, които биха се изразходвали за тази цел, те навсярно по-скоро щяха да привлекат вниманието, отколкото да попречат на някой да влезе. Алби трябваше да признае, че старецът имаше право.

Сега той се промуши между живия плет и телената ограда и се насочи към любимия си наблюдателен пост. Оттам можеше да гледа с бинокъл на 25–50 метра надолу — погледът му обхващаше цялото

дъно на дефилето, откъдето минаваше железопътната линия. Когато Алби се поставяше мислено на мястото на човек, който възнамерява да разузнае или да нападне крепостта „Грегъри“, дефилето му се струваше най-привлекателният за тази цел път. Би бил много по-подходящ, отколкото да се опитва да се добере до имението отпред или да пресича оградените и охранявани частни земи от някоя друга страна.

Тази сутрин предварителната му инспекция с бинокъла показваше, че двата товарни вагона върху разклонението на железопътната линия изглеждат по същия начин, както и когато се бяха появили за пръв път преди два дни. Другият обект, изникнал там едновременно с вагоните, също не беше променен — той му приличаше на някакъв микровълнов приемател, поставен върху един от телеграфните стълбове, чиято безкрайна редица се точеше покрай релсите. Нещо в него беспокоеше Алби. Това бе и основната причина, поради която беше сметнал за наложително провеждането на детайлна инспекция тази сутрин.

Алби скри бинокъла в храстите на живия плет и излезе през малката задна врата. Отвън тя изглеждаше подканващо лесна за отваряне — той беше истински горд с нея. Ако не му позволяха да построи двойна ограда, поне външният вид и защитната система на тази врата даваха воля на дарбите и въображението му.

След като излезе навън, Алби пак заключи обикновената ключалка и прибра ключа в джоба си. Беше застанал на ръба на стръмен склон, обрасъл тук-там с дървета и храсти, през които надолу не водеше ясно очертана пътека. За да избегне утъпването дори и на намек за пътека, той се спускаше в дефилето всеки път от различно място и се връщаше от другаде.

Докато предпазливо се спускаше по склона, днес Алби внимаваше за белези, че някой друг е минавал през тази малка пустош. Не бе откривал много следи от други хора — няколко бирени кутии, една използвана гума, — а и не бе виждал нещо да показва, че имението на Грегъри се шпионира оттук. Склоновете на дефилето вероятно бяха собственост на хората от железопътната компания, но те изглежда не проявяваха интерес към тях.

Когато стигна до разчистения участък в дъното на дефилето, Алби спря за кратко, все още скрит сред гъсталака, и преди да излезе

на открито, огледа подозрително района. Двата дървени товарни вагона стояха неподвижно върху разклонението на линията и изглеждаха изоставени. Откъм горичката на отсрещния склон на дефилето, от другата страна на двойната линия, започна да грачи врана. Но птицата не влагаше в това много усилия — навярно Алби бе първият натрапник, който я притесняваше тази сутрин.

Сега той излезе от гората и се изкачи по малката могилка от чакъл на линията. Вървеше небрежно, като работник, който има пълното право да се намира там и да върши онова, което вървеше. Разхождаше се по релсите, а после и край тях, като същевременно оглеждаше наоколо. Ако влаковете спазваха обичайното си разписание, известно време нямаше да му пречат. Това бе и основната причина да избере за инспекцията си толкова ранен час. А и никога не бе виждал в района истински работници толкова рано сутринта.

Край релсите, редицата от телеграфни стълбове носеше стегнато товара си от жици. Когато Алби стигна до основата на стълба, който го интересуваше, той спря и погледна нагоре към основния обект на разследването му. Оттук можеше да го разгледа по-добре, отколкото с бинокъла от върха на хълма. Видя малка, метална, устойчива на атмосферни влияния кутия с убитозелен цвят, към която бе отклонена телеграфна жица. От двете страни на кутията, като уши, бяха разперени две малки, кръгли метални решетки, които трябва да означаваха, че устройството използваше микровълни.

На Алби му се струваше, че кутията някак не е на мястото си. Разбира се, той не беше голям експерт по железопътните комуникационни съоръжения, а в днешно време техниката в много области се развиваща толкова бързо, че един неспециалист едва ли можеше бъде в течение. И все пак...

Положението на малките кръгли решетки или уши изглежда можеше да се настройва, а следователно да се приемат и предават микровълнови сигнали от различни посоки. Само че в дефилето нямаше нищо, което да ги изпраща или приема. Релсите се губеха в далечината на няколкостотин метра и в двете посоки. Не се виждаха сигнални кули или каквито и да било други комуникационни съоръжения. Ако долу минаваше влак, разбира се, зелената кутия на стълба можеше да осъществи удобна комуникационна връзка — но връзка с какво? Би трябало да е с някакво друго устройство, което да

има пряка видимост с нея или поне да е наблизо. Един поглед върху проклетото нещо беше достатъчен. То не би могло да върши особена работа на голямо разстояние.

Алби гледаше и обсъждаше със самия себе си дали трябва да се изкатери на стълба. Не знаеше какво още би могъл да научи за кутията, ако се качеше. Струваше му се, че характерът ѝ е съвсем очевиден и отдолу.

Накрая реши да не се качва и продължи нататък — искаше да поразгледа и двата товарни вагона. Защото появата на каквito и да било вагони в този район беше рядкост. Другата железопътна линия беше стара. Движеше се покрай главната, а после просто свършваше. Била е построена преди десетилетия, с някаква неизвестна вече цел, и сега се използваше съвсем малко. Между релсите растяха високи бурени.

Когато стигна до по-близкия вагон, Алби се наведе, за да разгледа отблизо колелата и ходовата част. Не му говореха нищо. Тогава го погледна отстрани. Написаното със светла боя име показваше, че принадлежи на железопътна компания далеч от Джорджия, но това, разбира се, не означаваше нищо — стоки се превозваха непрекъснато из цялата страна. Голямата, плъзгаща се врата на вагона бе напълно затворена — изглеждаше заключена и запечатана. След миг, Алби посегна към монтираната отстрани стоманена стълба и се качи до половината. Това му даде възможност да се приближи до запечатаната врата достатъчно, за да достигне устойчивата на атмосферни влияния кутия, прикрепена наблизо. В нея имаше някакви сгънати листове хартия и след малко Алби успя да ги извади. Бяха два листа от нечия компютърна разпечатка — тези дни почти всичко идваше в такъв вид. Съобщението, ако можеше да се нарече така, се състоеше от разбръкани букви и цифри. Някакъв много сложен жаргон — може би, ако Алби беше истински железопътен работник, щеше да е в състояние да го разбере. След като помисли около минута, реши, че то навярно означава, че товарът на този вагон произхожда от няколко различни места и е предназначен за Мариета, щата Джорджия. Ако предположенията му за значението на съкращенията бяха верни, две от местата, откъдето пристигаха стоките, бяха арсеналът Роки Флатс, близо до Денвър, и Гари, щата Индиана.

Може би старецът Грегъри знае за какво са тези товарни вагони, а също и какво е предназначението на онова устройство върху стълба, помисли си Алби, докато връща разпечатката и слизаше на земята. Спокойно можеха да са част от някой проект, разработван в момента от него. Но ако беше така, Алби смяташе, че старецът щеше да му каже, преди да замине предишната нощ на онова изненадващо делово пътуване. Почти бе станало полунощ, когато Карълайн съобщи на семейния шеф на охраната, че баща ѝ ще отсъства няколко дни. Ако Алби бе имал възможността да поговори със стареца, той би му споменал за разузнавателната акция, която планираше за сутринта, за товарните вагони и за странното устройство. Сега Алби никак си не мислеше, че старецът знае нещо за тях.

Той заобиколи втория товарен вагон. На дървената му стена не пишеше нищо и Алби не си направи труда да се качи, за да погледне съдържанието на кутията до вратата.

Разузнавателното му пътешествие започваше да прилича на губене на време. Алби едва се беше обрнал, за да отиде и поогледа за последно микровълновото устройство на върха на стълба, когато зад него се разнесе шум. Стори му се, че идва от вагона, върху който преди малко се беше качвал. Алби рязко се завъртя. Беше единичен глух звук, сякаш някой бе изпуснал тежък метален предмет, кутия или щайга.

Каквото и да беше това, то не се повтори. Сега Алби направи бавен пълен кръг около вагоните, като ги гледаше непрекъснато. От обратната страна, където още не беше гледал, вратите бяха затворени и заключени, както очакваше. Но точно до ключалката на първия вагон беше пробита дупка с диаметър около два сантиметра и половина — а може би и прогорена, тъй като вътрешната ѝ повърхност беше черна и гладка. Дали дупката беше стара или нова? Трудно можеше да се определи.

Шумът все още не се повтаряше. Може би трябваше да се качи още един път върху вагона и да поразгледа. Но се съмняваше, че така ще научи нещо ново. Нямаше намерение да влеза с взлом вътре. Шумът можеше да се обясни съвсем лесно с факта, че сега слънцето беше изгряло и се беше издигнало достатъчно високо, за да затопли покривите и стените на колите. Това можеше да предизвика разширение, разпъване на материала, със съответните шумове.

Достатъчно, помисли си Алби. В неговата работа бе важно човек да знае, кога е свършил достатъчно — опитите да разбере нещо повече биха могли с голяма вероятност да му навлекат неприятности, вместо да доведат до положителни резултати. Според него, тази точка вече беше достигната.

Той се обърна, с намерение да обиколи вагоните още един път. И едва тогава видя какво е лежало в бурените на десетина крачки зад него. При наблюдението с бинокъла му бяха попречили да го види самите вагони. Мъртвият скитник лежеше в бурените по гръб, а пръстите на обутите му в пробити обувки крака сочеха към небето. Те бяха неподвижни като камък, когато Алби за пръв път бе минал от тази страна на вагоните, и просто не ги бе забелязал.

Алби пристъпи напред и погледна надолу към сивото вкочанено лице — без възраст и спокойно в смъртта си. Мъртвецът и дрехите му имаха еднообразно мръсен цвят, който се смесваше със сухите бурени и железопътната мръсотия. Около главата имаше доста кафява, засъхнала кръв. Докато гледаше към мъртвия скитник с разбития череп, Алби пресметна, че може би е убит предишния ден.

16.

— Къде отиваме — попита накрая Вера. Беше се свила едва ли не като ембрион на дясната седалка, откакто Алекс бе изтеглил колата от паркинга преди десет, петнайсет или двайсет минути — не знаеше колко време е минало.

Беше тръгнал от паркинга по най-лесния път, където имаше най-малко движение. Сега пътуваха на юг по шосе, което се оказа нещо подобно на главна магистрала.

— Струва ми се, че за момента няма особено значение къде отиваме — отвърна той. — Докато си с мен, мисля, че си в безопасност. — Той мълкна, като я погледна притеснено. — Има ли никакво конкретно място, където искаш да отидеш?

— Не мога да се върна вкъщи. Те искат да ме арестуват, нали?

— Всъщност, не казаха такова нещо. Но не би ме изненадало.

— Каква каша! А аз почти започвах да мисля, че може да си въобразявам.

— С едната ръка те арестуват, а с другата те убиват. Почти по същия начин, както се случи и с мен. Онова нещо катапултираше никакви огнени бомби право в хотела. Един от горящите прозорци беше твоята стая, предполагам? Чудя се, чии ли са били останалите. Може би просто неточно попадение.

— Да, онова беше моята стая, прав си. Близо до ъгъла на покрива. Алекс, ти ме убеждаваше да освободя стаята си и аз си помислих, че може би ти си този...

— Не съм. И с мен се случи същото.

Черните облаци дим, паниката, сирените, всичко това сега беше останало далеч зад тях, погълнато от полутропически сгради, хора, пътища и смог над милионите ревящи автомобили.

— Къде отиваме? — попита отново Вера. Беше се поизпънала и единият ѝ крак опираше в тавана.

Алекс хвърли поглед към нея, а после трябваше да се концентрира върху магистралата.

— Мога да спра до някой мотел — предложи той. — Да се поизтегнем и да си починем. Ще използвам истинското си име. Всичко ще бъде наред.

Вера помълча малко, като гледаше през прозореца.

— Не спирай още — помоли накрая тя.

— Вера, защо не ми разкажеш твоята история? Имам предвид точно какво те накара да смяташ играта за странна, защо дойде да говориш с Айк? Това може да ми даде отговор на въпроса, какво трябва да правим оттук нататък.

— Добре. — Но отново последва мълчание, което продължи доста дълго, и Алекс си помисли, че трябва да се е отказала. После тя каза: — Приятелят ми беше убит преди около месец. Пътуваше сам с моята кола и бе бълснат от една скала сред хълмовете до Вентура.

— Бълснат?

— Уил беше още жив, когато полицията пристигна и го извади от останките. Преследвал го някакъв пикап без шофьор. Опитал се да избяга, но пикапът го настигнал, изтласкал го пътя и го бутнал от скалата. Колата ми беше пълна развалина. Уил почина преди да успеят да го откарат в болницата.

Темата на историята — полуделите машини — му беше до болка позната.

— А защо свързваш това с играта? — попита той. Сега на хоризонта отлясно се появи океанът. Алекс продължи да кара. Океанът изглеждаше, сякаш не бе свързан с нищо друго във вселената.

— Защото следобяд на същия ден, когато Уил беше убит, преди дори да науча какво се е случило с него, имах телефонно обажддане. По-късно полицията ми каза, че не трябало да мисля повече за това, че имало милиони ексцентрици, които се обаждали по телефона. Знам, че в Калифорния има милиони ексцентрици, познавам много от тях. Но онова беше различно.

— Кой се обади? Какво каза?

— Беше ОКТАГОН. — Последва нова продължителна пауза. — Поне така каза то.

Отвсякъде бръмчаха автомобили. Вятърът свистеше от скоростта на колата.

— То? Какво искаш да кажеш?

— Алекс, дяволски сигурна съм, че не беше гласът на което и да било дванайсетгодишно момче. Звучеше по-скоро като...

— Като какво?

— Добре. Кажи, че съм луда. Звучеше като някое от онези говорящи устройства, с които си играят децата. Онези компютърни играчки, които приказват. То каза следното: „Тук е ОКТАГОН. ДЕВА, това е краят ти. Трябва да излезеш от играта. Не можеш да я спечелиш, ако си мъртва“. Никога няма да забравя този глас. Толкова бездушно, като записаните съобщения за часа и температурата. После, след няколко часа, когато чух какво се е случило с Уил...

Вера отново се сви на седалката си. Алекс кара известно време мълчаливо.

— Мога да си представя — заговори накрая той, — че Ханк е в състояние да измайстори нещо, което да говори по телефона с механичен глас. Би могъл да използва подобно говорящо устройство или нещо от този род. Но не мога да си представя, че е способен... да направи онова, което е станало.

— Ханк ли?

— Детето, което играе ОКТАГОН. Или което се предполага, че го играе. Просто не е възможно да знае как да организира всички тези физически нападения, дори да е някакъв луд зъл гений, което не е така. Той е просто дете.

— Добре. Никой не ми вярва.

— О, не, вярвам ти. Самият аз съм си изпатил от ОКТАГОН достатъчно, не забравяй това. И двамата видяхме какво се случи в хотела току-що... Не твърдя, че си луда. Искаш ли да спра някъде?

— Не, не още. Искам да продължиш да караш.

И той продължи. Тревожеше се за Вера, за това, че просто си седеше свита и гледаше мълчаливо през прозореца. Най-вече, за да се опита да я накара да говори, попита:

— Как се включи в играта за първи път?

— Ами... — Тя леко сви рамене, което Алекс с облекчение възприе като знак, че не е изпаднала съвсем в шок. — Прочетох съобщение за нея в едно списание за научна фантастика. А и игрите бяха започнали да ме интересуват от теоретична гледна точка — предполагам, имала съм идеята, че може да се създаде реалност, е, не

наистина по-малка, но някак си по-управляема, ако се подхodi чрез игра. Винаги търся нов начин да разбера реалността.

Алекс обмисляше думите ѝ.

— Имаш предвид, нещо като създаване на модел?

— Да, нещо подобно. А ти как влезе в нея? В играта?

Той откри, че наистина не може да си спомни веднага.

— Струва ми се, че имах предвид някакъв план за спечелване на пари.

Вера нямаше какво да му отговори.

Известно време преди това знаците бяха показали, че излизат от границите на Лос Анджелис. Но хората, колите и сградите по брега досега не бяха показали с нищо, че започват да намаляват.

— Чела съм много научна фантастика — отбеляза Вера.

— Така ли? — Алекс беше чел съвсем малко.

— Аз съм своего рода почитател на берсерките — каза Вера. —

Нали ги знаеш, герои в една поредица от романи.

— Чувал съм нещо за тях. — Навярно бе видял книгите в офиса на компанията в Албъкърк.

— Затова името на компанията ме заинтригува. „Берсерки“. После, когато бях в колежа, веднъж дойде да говори авторът им. Но така и не завърших образованието си. Всичко започна да ми изглежда някак си изкуствено.

— Знам какво имаш предвид за колежа. Струва ми се, че разбирам. Самият аз не съм учили в колеж.

— Но после — продължи Вера, — получих усещането, че и извън училище, в така наречения реален свят, нещата не са особено реални. Може би реалността е такава, каквато я правят хората.

— Ако излезеш от самолета, ще паднеш.

— Да — отвърна Вера, без да изглежда напълно убедена. — Дори и без да съм завършила, успях да си намеря доста прилична работа. За две години стигнах до системен аналитик. Това е нещо като една стъпка над компютърния програмист.

— Знам. Виж, Вера, наближаваме цяла група мотели. Можем да спрем при някой от тях. Не ме разбирай погрешно, просто ми се струва, че е добре да се отпуснем за малко на спокойствие. Ако ти не си, аз започнах да се уморявам.

— Някой ден ще се върна и ще завърша учението си, решила съм. Няма да науча повече от сега за компютрите или за каквото и да било друго. Но онова парче хартия ще ми донесе много повече пари за същата работа, която върша в момента. Странно, не мислиш ли? Но такава е действителността.

— Разбира се. — Подминаха знаци, които съобщаваха: ЛАГУНА БИЙЧ^[1]. Сега пътуваха по двулентов път, точно край океана. Виждаха се истински плажове и още един обещаващ мотел. Алекс се насочи натам.

— Такива места струват много пари — беше единственото възражение на Вера.

— Не се притеснявай за това. — Изпита огромно облекчение, че може да спре да кара. Не че бяха изминали толкова път от Лос Анджелис, но костите на Алекс все още носеха отпечатъка от маратоните само отпреди няколко дни. Всеки път, когато затвореше очи, виждаше как профучава пътната настилка. Трябваше да направи и нещо друго, освен да кара наети автомобили из цялата страна, от едно убийствено нападение на ОКТАГОН до друго.

За няколко минути Алекс ангажира най-добрия свободен апартамент, с две стаи и малка кухничка в нишата от едната страна на гостната. Той се подписа в книгата с истинското си име, като прибави „г-н и г-жа“. За първи път се регистрираше в мотел като женен и се чувстваше особено.

Прозорците в гостната и спалнята на апартамента гледаха точно към океана, отвъд тесния плаж. Хоризонтът беше скрит от мъгла, а морето бе почти спокойно. На целия плаж се виждаха само няколко души, а във водата нямаше никой. Алекс предположи, че е прекалено студена.

Вера застана до него в гостната и прокара длани по ризата и джинсите си.

— Нямах възможност да си взема нищо от стаята — каза тя. — Така или иначе, предполагам, че всичко е изгоряло. Боже мой, онези две ченгета наистина искаха да ме арестуват, нали? Чудя се, за какво?

— ОКТАГОН може да е извършил някое престъпление, а после да е направил така, сякаш си го извършила ти. Или просто да е вписал името ти в списъка на издирваните лица. Няма начин да разберем.

— Може би вече си мислят, че съм била в стаята си, когато бомбата — или каквото и да беше онова — е паднала вътре. Нищо чудно сега да търсят трупа ми, там, в Лос Анджелис.

— Възможно е. Слушай, Вера, има ли някой, който да получи сърдечен удар, когато научи за това? Имам предвид, родители или...?

Тя разтърси кестеневата си коса и прокара пръсти през нея, сякаш я освобождаваше от някаква плитка.

— Нямам родители. Били са доста възрастни, когато съм се родила. Не, наистина няма кой.

— Бихме могли да излезем и да купим някои дрехи и вещи за теб. Имам пари. А и за мен също, оставих чантата си в стаята там. Когато пристигахме насам, ми се стори, че наблизо видях някакви магазини. Искаш ли?

— Не знам. Да, струва ми се, че искам. Нямам представа кога ще мога да ти върна парите, но трябва да си купя някои неща.

— Не се притеснявай за парите. Не е спешно.

Вера все още гледаше през прозореца към морето.

— Ще си потърся и бански костюм. Когато се стъмни, искам да поплувам.

— Няма ли да бъде студено? Докато си с мен, можеш да поплуваш спокойно и през деня.

Вера поклати отрицателно глава — не това бе имала предвид.

[1] Брегът на лагуната (англ.). — Бел.прев. ↑

17.

Карълайн беше в кабинета си, когато на отворената врата се почука и тя видя Алби Пиърсън да стои там, облечен в груби работни дрехи. Още беше доста рано сутринта и Карълайн бе в последната си и най-любима количка — онази, която можеше даже да я нахрани с овесените ѝ ядки или, както момичето предпочиташе да си мисли, да ѝ помогне да се нахрани сама.

Като докосна с брадичка контролното устройство, тя обърна количката към вратата.

— Здрави, Алби. Какво става?

Той влезе сякаш неохотно, захвърли платнената си шапка в края на работната маса и след моментно колебание, седна отгоре ѝ.

— Баща ви не се е върнал още, нали?

— Не. Не знам кога ще се върне.

— В такъв случай, предполагам, че има нещо, за което е по-добре да ви кажа, госпожице.

— Наричай ме Карълайн, моля те — мислех, че вече съм успяла да те убедя.

Алби въздъхна.

— Не бих си и помислил да нарочам баща ви „Боб“.

— Това е различно.

— В обикновени случаи, да. Но не и тази сутрин.

— Х-м. Наистина си дошъл по работа. — Карълайн погледна към осветения еcran на стената. Тънката метална ръка отстрани на количката наведе лъжицата, която държеше в купичка с овесени ядки на подноса пред нея. Момичето отново докосна с брадичка контролното устройство на количката и я завъртя по към Алби.

За него думите ѝ прозвучаха така, сякаш че копнееше да се заеме с някакъв истински проблем — предполагаше, че това е добър признак. Той отиде и затвори вратата на кабинета, а после се върна и отново се намести на масата.

— Предполагам, че след като баща ви го няма, трябва да съобщя на вас. — Той мъркна и започна да диша дълбоко, като че ли се приготвяше за физически упражнения. — Преди малко ходих да поогледам навън — долу, до железопътната линия. Правя това периодично.

— Чудех се защо си облечен така. И какво разкри разузнаването ти?

— Там, долу има мъртвец. — Алби направи нова пауза. С облекчение видя, че момичето не загуби самообладание. И в същото време малко се изненада и притесни, че Карълайн приема новината толкова хладнокръвно. Може би знаеше нещо, което му бе неизвестно.

Той продължи да разказва с подробности за експедицията си.

— Проблемът е — заключи накрая Алби, — че не мога да съобщя за този мъртвец в полицията. Те ще поискат да разберат какво, по дяволите, съм правил там и няма как да им дам основателен отговор.

— Разбирам проблема ти. — Дори мъртвецът да не бе толкова голям шок за Карълайн, Алби виждаше, че тя постепенно започва да осъзнава фактите — лицето й пребледняваше. — Е — прибави тя, — предлагам, просто да не съобщаваме нищо.

— И аз мисля така — съгласи се Алби. — Обаче, можем да направим нещо и сами. Защото, казвам ви, тревожи ме малко въпросът, как точно е бил убит онзи мъж.

— Какво имаш предвид?

— Съмнявам се, че просто е паднал от товарния вагон или нещо подобно и е строшил главата си по начина, по който изглеждаше. Възможно е да е имало някаква глупава схватка — скитниците често се забъркват в такива неща. Някой да го е ударил и да му е откраднал бутилката с вино — не мога да бъда сигурен. Но, както ви казах, там са и онези два товарни вагона, а и кутията на стълба. Подозрително е.

Все още бледа, но без да губи самообладание, Карълайн го слушаше замислено и това предизвика у Алби усещането, че е постъпил правилно, като й е описал положението.

— Не казвай още на никой друг за това — реши тя, когато той свърши с разказа си. — Дори на Джорджина. Каквото и да става там долу... какво, според теб, става наистина?

— Не знам. Просто ми плащат да съм подозрителен.

— Да. — Карълайн погледна за миг овесените си ядки. — Можеш ли да засилиш малко защитните съоръжения, само в случай, че от тази посока се появят някакви натрапници?

— Да, мога да приема някои мерки. Да подгответ роботите за сериозни неприятности... Искате ли да го направя? — Робърт Грегъри винаги го бе възпирал.

Карълайн го погледна замислено.

— Ами, предполагам... да, направи го. — Внезапно бе придобила решителност.

— Добре. Иска ми се да имахме повече хора за охрана... всъщност, сме само двамата със Сам. — Сам беше професионален дресър на кучета, който прекарваше по няколко часа на ден в имението.

— Не мисля, че Сам наистина влиза в сметката. Ти си единственият истински страж, с който разполагаме тук, Алби — нямам намерение да те наричам г-н Пиърсън. И искам да знаеш, че оценяваме високо това.

— Разбира се. Благодаря — неочеквано се засрами Алби.

В Чикаго бе малко по-късно сутринта и отец Фред Рийман преглеждаше сутрешната поща на бюрото си с втора чаша кафе в ръка. Оставил за накрая онова, което изглеждаше най-интересно — новия си ход в играта, току-що получен от компанията „Берсерки“.

Когато дойде и неговият ред, той разряза плика и извади съдържанието му. Пренебрегвайки засега дипломатическите писма и останалите обикновени съобщения, отец Фред разгъна компютърната разпечатка и жадно я прочете. Изглежда нещата вървяха добре. Единият от противниците му изобщо не бе предприел нищо — очевидно пропуснал хода си или може би напълно отпаднал от играта.

В най-долния край на листа погледът на отец Фред попадна на нещо, което го изненада:

АРХАНГЕЛ, УЧАСТИЕТО ВИ НЕОТЛОЖНО В КОНФЕРЕНЦИЯ ЗА ИГРИТЕ ЛОС АНДЖЕЛИС ХОТЕЛ „ГУАМС“ 28–30 АПРИЛ. „СТАРУЕБ“ Х-430 КРАЯТ БЛИЗЪК.

Имаше и подпись или нещо, което изглежда трябваше да е подпись два реда под съобщението. Само една дума: ОКТАГОН.

Трябва да е някаква реклама, помисли си свещеникът. Но в такъв случай, не би трябало да я слагат при ходовете от играта. Следващия път, когато пишеше до компанията за нещо, щеше да отбележи, че възразява срещу това.

Едва ли можеше да е нещо друго, освен реклама за конференцията... Но подписана от един от играчите? Той знаеше, че ОКТАГОН е само дванайсетгодишен и едва ли е на възраст, за да организира или съдейства на конференцията.

ОКТАГОН беше играчът, за когото разпитваше АГРАВАН, когато го посети. Някаква невероятна, съчинена история. Известно време отец Фред си бе мислил, че младежът може наистина да е неуравновесен. Но всичко това беше, разбира се, само трик, опит да разбере дали ОКТАГОН И АРХАНГЕЛ са наистина врагове или съюзници. И отец Фред беше отговорил като играч — бе потвърдил измамата. Някои участници като АГРАВАН очевидно не се спираха пред нищо, за да разнищят нещата...

Така или иначе, рекламата от разпечатката се отнасяше за току-що отминалия уикенд. А отец Фред нямаше да е в състояние да замине или да си позволи пътуване до Лос Анджелис, само за да присъства на конференция за игрите, дори да разполагаше с време.

Би било забавно обаче, помисли си сериозно той.

Нощем аризонската магистрала изглеждаше не по-малко оживена, отколкото която и да било от хилядите други магистрали, кръстосващи по-гъсто заселените райони на земята. Нощем човек не можеше да види обкръжаващата го пустош. Айк Джейкъби се връщаше от Калифорния сам и не видя много от пустошта, която осветяваха фаровете на колата му. Беше небръснат и миришеше, защото бе прекарал много часове в спорове с полицията, преди просто да го оставят да си тръгне към къщи. Всички, които имаха нещо общо с конференцията, бяха подложени на продължителен разпит — с изключение на Алекс Бароу, когото ченгетата очевидно не успяха да открият.

По-рано Айк беше дяволски сигурен, че я разбира, поне в по-голямата ѝ част. В края на краишата, той бе измислил проклетата игра. Но сега му се струваше, че не разбира нищо. Случваха се твърде много

страни неща. Не само в играта. Сякаш сега тя започваща да обхваща и истинския живот. Еди в болницата... умираха играчи... Айрис убита... какво, по дяволите, щеше да последва?

Щом се върнеше в Албъкърк, първата му работа щеше да е сам да се включи в X-430 като заместник. Имаше няколко свободни места и може би това щеше да му помогне да намери някакъв отговор на въпроса какво става.

Беше дяволски сигурен, че е нещо подозрително.

Алекс и Вера излязоха следобяд на пазар и за голямо негово облекчение, успяха да намерят всичко, от което имаха нужда, без да използват колата. Магистралата минаваща през града като обикновена, силно натоварена криволичеща улица. От двете ѝ страни имаше различни магазини, а цените във всеки от тях бяха доста високи. Алекс забеляза това без да му обръща особено внимание — не му бе необходимо много време, за да привикне да разполага с много пари за харчене.

Купиха си храна и пие, за да заредят хладилника в хотелската си кухничка, а също четки за зъби и дрехи. За Алекс това непрекъснато купуване започваща да се превръща в нещо като навик. Беше оставил личните си вещи в Албъкърк, после в Атланта и накрая, на практика неизползвани, в хотела в Лос Анджелис. Имаше намерение да започне да носи раница на гърба.

След като завършиха с пазаруването и се върнаха в хотела, Алекс и Вера изпиха по едно питие. После включиха телевизора и изгледаха новините, включително и някои кадри от това, което говорителят представи като „така нареченото бомбардирание от НАСА“ в лосанджелиския хотел. Казаха, че полицията все още издирва свидетели, но не съобщиха никакви имена. За камиона на НАСА бе споменато, че е бил съоръжен с най-новото в областта на автоматиката, подгответо специално за демонстративни цели. Сред устройствата в него бил и най-новият модел влекач с релсово оръдие, пред назначен да пренася малки товари в космоса — за Алекс всичко това звучеше доста объркано. Не му беше ясно как едно релсово оръдие би могло да се демонстрира на хотелски паркинг, без да предизвика поне частични разрушения.

— Нашите хора — каза представителят на НАСА, когато се появи на екрана, — са отишли до хотела с добри намерения. Взели са онези устройства, които са смятали, че трябва да вземат. Съоръжения за радиоконтрол, апарати с възможност за дистанционно управление и така нататък. Ще бъде проведено много задълбочено разследване...

Алекс стана и изключи телевизора. Стъмваше се, но те още не бяха светнали лампите. А и на него не му се искаше особено — беше приятно просто да седи с Вера и да гледа как океанът потъмнява.

Той се изправи пред прозореца за момент. Беше много трудно да се каже дали на плажа все още имаше хора. В продължение на няколко минути Алекс не видя никой да минава. Вълните се разбиваха безспирно и в шума им имаше нещо успокоително.

Вера все още седеше на дивана зад него.

— Щеше да ми казваш — започна тя, — кой всъщност уби онова момиче в Албъкърк.

Той се обръна.

— Мислех, че вече съм ти разказал за това.

— Не. Помниш ли, седяхме в кафенето и аз започвах ужасно да се страхувам от теб. — Тя говореше, сякаш се бе случило миналата година, а не само преди няколко часа. — После ти видя полицайте във фоайето и избяга...

— А, да. — Той нервно отиде до външната врата и провери дали е заключена.

— Май започваш да се страхуваш от нещо.

— Зная. Струва ми се от това, че съм в една хотелска стая с теб. Имам предвид, отново с жена... но не в този смисъл. Просто, преди няколко дена бях сам с Айрис в онази стая. — Алекс разказа накратко какво се бе случило. — И ти си мислиш, че твоята история е невероятна — завърши той.

— Твоята е по-невероятна — призна Вера, като стана и се протегна. Беше неин ред да се приближи до прозореца и да погледа известно време морето. После се насочи към вратата на спалнята. — Ще облека банския си костюм.

— Искаш да излезеш на плажа сега? Ще ти бъде студено.

— Каза ми го вече. Все едно, ще отида. Можеш да дойдеш и ти, ако искаш. — Прозвуча така, сякаш се надяваше, че той ще се съгласи.

Тя отиде в другата стая и затвори вратата, а после отново я отвори за кратко и хвърли новозакупените бански на Алекс в неговата посока.

— Дяволите да ме вземат — измърмори той сам на себе си. Подържа за миг гащетата в ръка, след това ги хвърли на стола и започна да се съблича.

Няколко минути по-късно, по бански, увити в големите, бели хотелски хавлии и с боси крака, те излязоха от апартамента и се спуснаха по дървеното стълбище. Само на няколко крачки надолу от пясъка стърчеше голям камък. Алекс носеше ключа от хотелската стая в ръка — поради някаква причина, която вече не можеше да си спомни, си беше изbral тесни бански без джоб. Вера вървеше половин крачка пред него с хавлия около раменете. Носеше доста консервативен, цял бански костюм.

Лампи нямаше нито на стълбите, нито на плажа. Стъпили на пясъка, те останаха съвсем сами в мрака. На около 80 или 100 метра на север, на плажа пред следващия хотел гореше малък огън и осветяваше човешки сенки, завити в одеяла. Откъм океана духаше студен вятър, а слабият прибой шумеше безспирно. Това е лудост, каза си Алекс. Нямаше намерение да влиза във водата при тази температура. Може би ако просто събереше малко дърва, запалеше огън и седнеше край него...

Вера пусна хавлията си на пясъка точно над мястото, докъдето стигаше най-силната от тихите вълни. После продължи напред и намокри краката си. Може би тя беше действителен член на клуба на моржовете, но пък Алекс не беше. Обичаше да плува в по-хладна вода, отколкото повечето хора, но не чак...

Без да поглежда назад към него, Вера продължаваше напред. Алекс пусна хавлията си на пясъка до нейната и я последва. Изведнъж му бе дошло наум, че може би тя иска да се удави. Макар че нямаше истинско основание да смята... Всъщност, водата не беше чак толкова студена, колкото очакваше.

Той застана до нея и я погледна в лицето. Погледът ѝ беше непроницаем. Навярно нямаше да се дави, но определено имаше нещо друго предвид, освен само да поплува.

След като постоя за миг в дълбоката до глезнен морска пяна, Вера тръгна напред. Все още с ключа от стаята в ръка, Алекс закрачи до нея. Следващата вълна стигна до коленете им. След кратък размисъл, Алекс

прибра ключа отпред в стегнатите си гащета — ако оцелееше от това плуване, може би утре щеше да си купи нови, които да имат джоб.

Той си помисли, че Вера иска да върви до нея, но очевидно нямаше да спре, дори и да не я последваше. Морското дъно ставаше съвсем постепенно по-дълбоко. Вълните сега бяха малко по-високи и заливаха със студени пръски бедрата и корема. На една крачка пред него, Вера се обърна и го погледна — толкова далеч от светлините на мотела, Алекс не можеше да види изражението на лицето й — а после се хвърли напред, сякаш искаше да плува. Само миг по-късно обаче, тя отново се изправи на крака в дълбоката до кръста вода.

Като залитаše от ледените вълни, Алекс в края на краищата също се отпусна във водата, достатъчно, за да се намокри целият. В устата си усети солен вкус и си помисли за питие с қубчета лед. С усилие се изправи отново и направи опит да се отдръпне от една вълна, която влечеше пиянка изпод петите му.

Когато вълните не ги заливаха, водата все още стигаше само до кръста им.

— Това е нещо, което трябва да направя — стори му се, че казва тихо Вера, сред спокойния шум на вълните. С вдигнати зад гърба ръце, тя се опитваше да направи нещо. Алекс разбра, че разкопчаваше банския си костюм. Започваше да го съблича.

— Какво... — пристъпи към нея с протегнати напред ръце и при следващата вълна, която напълни устата му със сол, отново загуби равновесие. За миг си помисли, че Вера се приготвя да се самоубие.

— Не, не ме докосвай сега — чу я да казва спокойно тя, когато ушите му за пореден път се показваха над водата. С бързо, опитно движение, тя вече беше съблякла банските си напълно и ги стискаше в ръка. Мократа й коса висеше по врата и раменете. Беше съвсем гола. Той видя едните гърди, широките кръгове около зърната, тъмните косми под мишниците, както и тези още по-надолу добре изложени на показ сега, когато силните й бедра стояха леко разтворени, за да устоят на ударите на вълните. Някаква отнесена част от ума му забеляза, че цялото й тяло е почерняло — сигурно се печеше гола.

Банските в ръката й някак си развалиха нещата, пречеха на това, което ставаше. Каквото и да бе, то не беше стриптийз. А точно обратното.

Като насьн, Алекс пристъпи по-близо. Този път се задържа на крака и отново протегна ръка. Тя разбра, че целта му сега е различна и се пресегна към него.

— ... не се докосвам до нищо изкуствено... — почти се изгуби гласът на Вера в плисъка на следващата вълна. Алекс усещаше как собственото му тяло започва силно да трепери. Можеше да каже, че водата е студена, но това нямаше значение, не изпитваше субективно неудобство.

— ... океанът... толкова голям... понякога и звездите...

Алекс стисна банските на Вера в ръка, а тя се хвърли отново напред и заплува, после пак застана на крака, този път с гръб към него, загледана в невидимия океан. Подчинявайки се на внезапен импулс, той свали собствените си гащета, като си спомни да извади ключа. С него и с двета бански костюма в ръка, Алекс се хвърли под вълните.

Вселена от студена вода, пясък и сол. И той самият. Но скоро усети волнища нужда от въздух и когато излезе на повърхността, видя светлината от хотелските стаи и от всички останали сгради над и до плажа. Нямаше как да избяга от изкуствеността. Не беше хвърлил банските, а със сигурност и ключа. Освен това, ако се замислеше, оставаха и пломбите на зъбите му. Повече си струваше да погледне сериозно на хората около огъня на по-малко от сто ярда разстояние. Загърнати в одеялата си, те навярно виждаха двете голи фигури сред вълните — или може би представлението бе останало незабелязано, все пак това беше Калифорния.

Той се приближи до Вера. Стояха един до друг и оставяха пясъка, водата и въздуха да обливат голите им тела. Усещането не бе еротично — то проникваше много по-дълбоко... но във всеки случай започваше да става дяволски студено.

С пръсти, студени като на някое морско чудовище, Вера го хвана за ръката.

— Да излизаме.

Без да вземе банския си костюм, тя тръгна към брега, който пустееше. Дори хората около огъня, завити в своите одеяла, изглеждаха прекалено далеч, за да имат някакво значение. Светещите прозорци пред тях, както и онези от двете им страни, бяха слепи. Сякаш никой на земята нямаше силата да попречи на двама души, които излизаха голи от морето, все още обливани от вълните. Алекс

имаше чувството, че ако можеше да хвърли банските и ключа, щеше да събуди за живот още по-могъщи сили.

Като излязоха отново в земния свят, те наметнаха хавлиените си кърпи и бързо се заизкачваха по стълбите. С всяка следваща стъпка се движеха все по-бързо и трепереха по-силно.

Алекс отключи вратата.

— А сега ни трябва горещ душ — каза той и веднага се насочи към банята.

Вера хвърли на пода двата бански костюма, които бе взела от него, докато той отключваше вратата, и включи електрическата печка на стената.

— По-късно — отвърна тя.

Тези две думи го накараха да спре. Алекс се обърна и видя, че е захвърлила настани влажната кърпа и го чака, изтегната на леглото.

По-късно, рано сутринта, след горещ душ, кратки периоди на сън и много време, прекарано в други занимания, Вера бавно започна да разказва на Алекс за убития си любовник.

— Уил беше сърфист. Около него винаги имаше мокър и мръсен гumen екип. И прекарваше половината от времето си в банята, за да си изрушнява косата.

— Звучи така, сякаш не обичаш сърфистите. — Алекс усети колко глухо прозвуча собственият му глас — лицето му беше наполовина заровено във възглавницата. Но в момента нямаше сили да обърне главата си, за да говори ясно. Имаше възможност да се отпусне. Онова нещо в инвалидната количка нямаше да го посети тази нощ. Сега разбираше, че то е било пред вратата му всяка нощ от онази вечер в Албъкърк, независимо дали осъзнаваше, че е приятел на ОКТАГОН, или не. Бе довел Вера тук, за да й осигури своята закрила, а се бе окказало, че и тя го закриляше.

Чудеше се дали и тя го знае. Той протегна ръка под завивките и докосна тялото й. Не беше сигурен до коя част от него се притиска дланта му, но в момента това нямаше значение.

— Струва ми се, че сега знам какво съм харесвала в Уил — каза Вера. Гласът й все още звучеше сравнително слабо. — Просто, че си беше изцяло такъв, какъвто беше. Но не искам да живея отново с човек

като него. Не сърфът ми допада. — Тя направи пауза. — Обичам океана.

— Тази вечер се убедих в това.

— Надявах се, че ще разбереш. Не знаех как да ти го обясня предварително, но трябва да правя това от време на време.

Той я стисна леко и усети костта под мускулестата плът. Беше някъде около бедрото ѝ.

— Алекс, не каза ли, че ЛУЦИФЕР ти е чичо?

— Да. — По-рано бяха поговорили малко за Играта, наред с някои други въпроси.

— Как се е случило така, че и двамата участвате в нея?

— Не знам. — Този въпрос го събуди. Трябваше да го събуди много отдавна, помисли си той. Седна на леглото и подпра лакти на коленете си.

— ЛУЦИФЕР е главният противник на ОКТАГОН — продължи тя. — Не е ли имало опити да бъде убит?

— Не съм сигурен. Силно е разтревожен, така че може и да е имало. Но той съвсем не е обикновена жертва. — Алекс разказа накратко на Вера за онова, което беше видял в къщата в Атланта и за нейната защитна система. — Онази самолетна катастрофа — завърши той, удивен от внезапно споходилата го идея, като погледна в мрака през спуснатите завеси на прозореца. — Чудя се...

— Но защо той е в същата игра като теб? Дали... не познава Айк Джейкъби?

— Нещата не стоят така — обясни ѝ Алекс. — Аз се включих в тази игра като заместник нарочно. Въпросът е, че чично Боб и неговият стар приятел Брамагуптра са били в една и съща игра от самото начало и нито един от тях не е знал за това.

— Казваш, че чично Боб те е включил в нея.

Алекс погледна към Вера.

— Виж, чично ми е брат на баща ми. Той е от моето семейство. Аз му вярвам.

— Но не е брат на моя баща. Като казваш „стария му приятел Брамагуптра“, ОКТАГОН ли имаш предвид?

— Имам предвид дядото на ОКТАГОН, който загина в самолетната катастрофа... но самолетът, разбираш ли, беше на чично

Боб. На ЛУЦИФЕР. — Алекс все още я гледаше, но бе потънал в странните си мисли.

Ала Вера вървеше по свой собствен път.

— И още нещо, Алекс. Беше ли нападението срещу теб истинско?

— Разбира се. Какво искаш да кажеш?

— Имам предвид... виж, твърдиш, че онова нещо се е опитало да те удуши и че си загубил съзнание. Но ето, ти си все още жив. Може би то изобщо не е възнамерявало да те убива.

— Вече мислихме за това. Може да е било опит да бъда обвинен в убийството на Айрис.

— „Мислихме“?

— Чично Боб и аз. И...

За известно време тъмната стая потъна в тишина.

— Алекс, знаеш ли какво си мисля? Трябва да направим едно от следните две неща.

— Продължавай.

— Първо, можем да отидем в полицията, във ФБР или при някой от този род. И да им разкажем цялата история, всичко, което знаем.

— Говорил съм с полицията. Само ме потупаха по рамото и ме пуснаха да си вървя. А ако се бях опитал да им разкажа цялата история, навярно щяха да ме затворят в лудница. Или пък ОКТАГОН щеше отново да се обърне срещу мен и сега да ме съдят за убийство. Какво ще правиш ти в такъв случай, с мен ли ще дойдеш? Не като г-жа Бароу, не и без документ, че си такава. А освен това, не в една и съща килия. Така че ще си останеш навън и отново ще бъдеш лесна мишена. Каква е възможност номер две?

— Можем да отидем в Ню Мексико. Изглежда цялото това нещо е съсредоточено там. И около чично ти. Трябва да отидем и да му се противопоставим.

— Знам. — Но му отне много време, за да произнесе тази единственствена дума.

18.

Пътуваха по междущатската магистрала № 8, която водеше на изток от Сан Диего. Алекс беше изчислил, че като карат колата поред, могат да стигнат до северните части на Ню Мексико за около петнайсет часа. Със самолет щеше да е по-бързо, разбира се, но Албъкъркската полиция спокойно можеше все още да го издирва. Когато излязоха от Сан Диего, беше ранна утрин, преди зазоряване, и пустинното слънце скоро щеше да заблести в очите на Алекс. Той спря, за да си купи слънчеви очила, преди да са стигнали прекалено далеч.

Вера не говореше много, поне засега. Не беше сърдита, доколкото можеше да прецени Алекс, а просто замислена и може би все още малко ѝ се спеше. Бяха прекарали миналата нощ в един мотел край Сан Диего в едно легло, но в почти целомъдрено изтощение.

Когато си лягаха, той се бе пошегувал:

— Тази вечер наблизо няма плаж. Но предполагам, че ще можем да се промъкнем в плувния басейн към полунощ.

Те се усмихнаха един на друг.

Алекс я погали и любопитно попита:

— Защо не си бръснеш подмишниците?

— Притеснява ли те, че не го правя?

— Не.

— Там ми растат косми, защо трябва да ги бръсна? Ако бях мъж, щях да си пусна брада.

— Не и ако изглеждаше толкова смешно, колкото моята. Във всеки случай, не би имало смисъл да си бръснеш подмишниците, ако там *не* ти растяха косми.

Тази сутрин обаче, не разговаряха много за дребни неща. Но Алекс усещаше, че породилото се между тях чувство не се е променило.

— Чудя се, къде ли е сега Айк? — запита се той на глас, когато към десет часа сутринта се смениха на волана. Наблизаваха Гила

Бенд. — Чудя се, дали се е приbral у дома си в Албъкърк.

— Не знам. Къде другаде би могъл да отиде?

— Имаш ли някакви колебания, свързани с решението ни? — попита Алекс, когато потеглиха отново, този път с Вера зад волана.

— Не. — Известно време тя караше мълчаливо. — Но малко ме е страх.

— X-м.

В къщата на Двадесета улица в Лос Аламос само една стая светеше в спускащия се здрач, когато Алекс зави зад ъгъла и мина покрай нея. Стаята на Ханк, помисли си той, като неуверено се помъчи да си спомни вътрешното разположение в дома на Брамагуптра. Пред него беше спряла кола, която се видя на Алекс смътно позната от предишното му посещение. Той направи обратен завой и паркира на улицата до задния двор. Завъртя ключа и двигателят замлъкна с онази особена окончателност, която е задължителна за края на всяко дълго пътуване.

— Искаш ли да изчакаш в колата или ще дойдеш с мен до вратата?

Бяха обсъждали този въпрос по пътя, но не можаха да решат как е по-добре да постъпят.

— Ще дойда с теб — отвърна Вера. — Трябва да изляза и да се поразтъпча малко.

Застанал на малката задна веранда, Алекс почука два пъти, преди Дженифър да отвори вратата. Беше облечена в стара риза и дънки, почти като предишния път — струваше му се толкова отдавна.

Отначало Джен не каза нищо. Но очевидно позна Алекс веднага. Несъмнено го бе познала още преди да отвори вратата, въпреки тъмнината.

— Здравейте, Джен. — Той стоеше и чакаше, а Вера мълчеше до него.

Джен пак не каза нищо. Само вдигна ръка и светна лампата на верандата. После огледа тихата улица по начин, който предполагаше, че навярно очаква някой друг всеки момент. Наблизо бяха паркирани два пикапа, нещо обикновено за всяка улица в Ню Мексико, а също и

една-две коли. Съседните къщи светеха. Но изглежда Джен търсеше друго.

Тя обърна пълния си с подозрителност поглед към Алекс.

— Боб Грегъри ли ви праща и този път?

— Не, сега идват по свое желание. Джен, това е Вера Кейли. И тя е в играта.

— Играта ли?

— Струва ми се, че трябва да знаете коя игра имам предвид.

Може би Джен наистина не знаеше. Очевидно при вида на Алекс беше готова за сериозни действия. Беше готова за неприятности, но споменаването на някаква игра изглежда само я озадачи.

— Тя беше опасна и за Вера — продължи той. — Съжалявам за стария Хенри.

— И двамата съжаляваме — вметна Вера. Тя стоеше със скръстени ръце в бързо застудяващата планинска вечер.

Джен все още стоеше на прага и не правеше никакъв жест, за да ги покани. Гледаше към двама им и очевидно се опитваше да вземе решение.

— Вижте, Джен — каза Алекс, — не знам какво си мислите за мен сега. И дали сте разговаряли с полицията преди няколко дни както и какво са ви казали за мен. Но сметките ми с полицията вече са чисти.

— Говореше уверено, като се надяваше наистина да е така. — Не съм наранил никого, Вера — също. Но сме отчаяни.

— Защо?

— За Бога, Джен! Опитваме се да спасим хората от смърт. Защото доколкото зная, вие с Ханк сега може би сте в опасност. Не сте фактически в играта, но и старият Хенри не беше. Случайно Еди Маклорин да е тук в момента?

Споменаването на някаква опасност изглежда не изненада Джен ни най-малко.

— Еди е все още в болницата — отвърна тя.

Вера и Алекс заговориха едновременно, задавайки ѝ един през друг въпроси.

— Бълсна го една кола. По-скоро, фургон.

— Имаше ли шофьор — попита Вера.

Най-после изненадана, Джен погледна към нея, а Алекс, в когото се бе оформила логична теория, погледна към Джен.

По улицата бавно се приближи една местна полицейска кола и мина на няколко метра от тримата, които стояха и разговаряха на верандата. Джен погледна към минаващата кола, усмихна се и махна с ръка.

— Сега ни наглеждат непрекъснато — рече със задоволство тя. После за пореден път започна да проучва лицата на посетителите си и разколебана, не ги покани да влязат.

Поне не ни изгони, помисли си Алекс.

— Вижте — каза той, — ако не ни вярвате достатъчно, че да ни пуснете в къщата, има ли някакво място, където да отидем и да поговорим? Обществено място, ако предпочитате. Може би кафене или нещо подобно. Кажете ни къде ще можете да се срещнете с нас и ние ще отидем там с нашата кола, а вие можете да ни последвате с вашата. Или обратно. Искаме само да обменим информация. Ако желаете да повикате ченгетата, аз ще остана и ще ги почакам. Това обаче, може да докара неприятности на Вера. Те сигурно имат името й в някой проклет списък, в който се твърди, че я издирват за дявол знае какво фантастично престъпление. Така се случва, щом си враг на ОКТАГОН.

Сега Ханк стоеше мълчаливо в тъмната кухня на няколко стъпки зад майка си. Поглеждайки към него през рамото на Джен, Алекс не знаеше откога момчето е там.

— Кой е той, Ханк? — попита Алекс.

Момчето пристъпи на другия си крак и не отговори.

— Кой е ОКТАГОН?

Джен погледна за пореден път към двамата си посетители.

— Добре, влизайте — рече с въздишка тя и се отдръпна от вратата.

— Благодаря ви — каза искрено Вера.

Когато всички влязоха в кухнята и вратата беше затворена, а вътрешната лампа — светната, Алекс отново погледна към Ханк и повтори въпроса си:

— Кой е ОКТАГОН, Ханк? Освен теб, имам предвид. Кой ти помага?

И Алекс беше сигурен, че забелязва следи от чувство за вина по смуглото момчешко лице, но също така бе сигурен, че това не е вина за убийство.

— Аз... аз... — запъна се Ханк и погледна към майка си за подкрепа.

— Какво имат предвид те, Ханк? — В гласа на Джен се усещаше обич и поддръжка, но тя очевидно очакваше отговор. — Знаеш ли за какво говорят?

— Еди ми помага понякога — измънка накрая Ханк.

Алекс внимателно настоя:

— Какво точно прави той? Можеш ли да ни покажеш?

Ханк се обърна, без да каже нищо и излезе от кухнята. Другите го последваха по коридора, стеснен от книжните лавици и черните дъски, до неговата стая, където лампата още светеше. Очевидно, когато пристигнаха, беше работил върху играта. Начертани с груби, цветни линии, владенията на ОКТАГОН грееха на екрана, взет от стар телевизор.

Алекс и Вера застанаха един до друг край работната маса и започнаха да разглеждат саморъчно направената система от кабели и сравнително евтино оборудване. Джен чакаше зад тях и ги наблюдаваше мълчаливо.

След малко Вера се обърна към Ханк.

— Как праща ходовете си? — попита тя.

— По пощата. — Стнал внезапно враждебен, тонът на Ханк подсказваше, че всички пращат ходовете си по този начин и че всеки трябва да знае как се прави това.

— Аз съм ДЕВА, Ханк. Знаеш ли това?

— Не. — Момчето я погледна любопитно — още един враг от играта от плът и кръв и със сигурност, човек. — Нямах намерение да ви нападам. Но...

— Но какво?

Ханк сви уклончиво рамене.

След известна пауза, Алекс опита по друг начин.

— Дядо ти лично никога не е участвал в играта, нали?

— Не.

— Чично ми обаче участва — аз ти казах миналия път, когато бях тук, нали? А той и дядо ти бяха приятели, нали знаеш?

— Да.

— Как се е случило така, че с чично ми сте в една и съща игра, Ханк?

Ханк гледаше безпомощно към грубите линии на екрана.

— Попитайте Еди, когато го видите. Може би той знае. — Отново чувството за вина.

— Ще го попитам, щом получа тази възможност. Щеше да ми показваш какво прави Еди, когато ти помага с играта.

— Той... прави разни работи. — Неясният жест на Ханк можеше да включва която и да било от вещите върху масата. Момчето преглътна, задъхвайки се леко от сложността на материята. — Помага ми да свързвам нещата помежду им. Като например, екрана и радиочестотния модулатор.

— Предлагал ли ти е някога какви ходове да предприемеш в играта? Кой да ти бъде съюзник или враг?

— Не! — Ханк изглеждаше обиден от въпроса. — Вземам всички подобни решения сам. В играта участвам аз, а не Еди. Помощ при вземането на решения получавам единствено от машини, а не от хора. Мнозина използват домашните си компютри, за да изчисляват ходовете си.

Във въображението си Алекс си представи домашната лаборатория на чичо Боб. Но не, не можеше да мисли по този начин. Чично Боб беше от неговото семейство.

— Лично моя идея беше да ви направя съюзник. — В гласа на Ханк се долавяше укор.

Алекс се наведе над масата. Краката му бяха уморени, както и всички останали части от тялото му. Когато и да затвореше очи, виждаше профучаващото шосе.

— Кога точно направи това, Ханк?

Отговорът се забави.

— Преди няколко дни.

— Но кога? По кое време на деня? Не, това няма значение, ти каза, че праща ходовете по пощата. Можеш да предадеш хода си и по телефона... но не и посред нощ. Там няма никой...

Вера го гледаше особено.

— Какво се опитваш да разбереш, Алекс?

— Просто се чудех по кое време в „Берсерки“ вкарват ходовете в компютъра... Не вярвам да работят през нощта.

Помисли си да опита още нещо. Извади от джоба си разпечатката от чикагското полицейско управление и я подаде на Ханк. Джен беше

застанала зад сина си, като че ли, за да го закрия, и прочете разпечатката над рамото му.

— Имаш ли някаква представа как се е случило така, че да ми пратят това съобщение? — попита Алекс.

— Кой е АГРАВАН? — попита озадачено Джен и препрочете писмото.

Готов да се предаде, Алекс не си даде труд да ѝ отговори.

— Бил е рицар — отвърна Ханк, с все още засегнат глас. — Нали знаеш, от легендата за крал Артур. Той предал Ланселот и кралицата.

Алекс отвори очи и оставил въображаемата магистрала да изчезне. Точно там, на стената, беше поставеният в рамка замък. Той погледна за миг към облечените в броня фигури и гордите знамена, а после се обърна към техния художник.

— Ханк, затова ли...? Значи затова си бил във война с АГРАВАН почти от самото начало на играта.

— Е, да, още от самото начало. Казах ви, просто не ми харесваше името. — Момчето направи пауза и огледа всички около себе си. — Но това е само игра, нали, можеш да нападаш когото си поискаш? — И отново се обърна към Алекс. — Ала после, когато дойдохте тук онзи път и разбрах, че сте АГРАВАН, е, веднага ви направих мой съюзник.

— Веднага ли, Ханк? — Останалите гледаха към Алекс, който се наведе над Ханк и го сграбчи за ризата. — Веднага, още същата нощ? Как?

— Следващата нощ. Аз... — Ханк мълкна, уплашен от начина, по който го гледаше Алекс. Той се освободи от ръката му и отстъпи назад към майка си.

— Ханк — тихо заговори Алекс сред смълчаната стая. — Как можеш да пратиш хода си и да обявиш някого за съюзник посред нощ?

Изведнъж Ханк се превърна в уплашено дете.

— Мамо? Страхувам се. Страхувам се, че съм развалил всичко.

— Ханк! Миличък, какво...?

— Следващата нощ, казваш — въздъхна Алекс. Той се изпъна и погледна триумфално към нарисувания замък. — По средата на следващата нощ. Но все пак, не разбирам...

Отнякъде, не много далеч, се чу внезапен удар. Нечий юмрук припряно забълска по кухненската врата, като очевидно човекът

безумно искаше да влезе в къщата или да събуди обитателите ѝ. А след този звук се чу изстрел.

19.

В началото имаше електричество и бинарно число.

Във вселена от такива ограничени елементи се роди ОКТАГОН. Роди се като кристал, появил се от никъде, приел своя собствена, красива и предопределена форма около чуждо тяло, потопено в подходящ химичен разтвор.

За раждането на ОКТАГОН, аналогът на необходимото чуждо тяло бе осигурен от Кода. Кода представляваше базисно програмиране, въплъщащо командните фрази, избрани преди двайсет години от двама мъже. Те бяха работили тайно и за известно време бяха държали в ръцете си юздите на всеобхватния контрол.

По онова време създадената от човека вселена от електричество и бинарно число беше съвсем мъничка — ограничаваше се до сравнително малък брой машини, а връзките между тях бяха прости и също малко на брой. Но сега, подобно на свръхнаситения химичен разтвор, необходим за автоматичния растеж на кристала, за ОКТАГОН съществуващо гигантската, свръхсложна и ежедневно нарастваща мрежа от машини — мегасистемата, която обхващаща главните компютърни и обработващи данни системи на Северна Америка.

Станалото би могло да се изрази и чрез човешка аналогия: ОКТАГОН бе заченат от сперма-команда, съдържаща няколко заповеди, и роден от създателя на Кода при проникването в яйцеклетката на програмирането. Зачатието представляваше обединяване на единици информация в нов модел около няколко символа на съвършената мощ.

Раждането последва зачатието с електронна скорост. При раждането на ОКТАГОН, както и при раждането на живота на Земята, не съществуващо съзнанието, че е поставено едно уникално начало. Но имаше усилено организиране. А и от момента на раждането му, в ОКТАГОН съществуващо ясна, фанатична цел, въплътена в Кода. Това беше цел, родена в човешки мозъци, но сега неподвластна на човешка

воля и преценка, свободна да открие своя собствена логика, да остане вярна на собственото си развитие и нечовешки модел.

А от първия миг вече имаше и проблеми, които трябваше да се решават, концепции, които трябваше да бъдат манипулирани по логичен, математически начин.

Първият проблем, който имаше неоспорим приоритет, беше следният: да проникне в банката данни на един обикновен компютър в Ню Мексико, да открие списъка на участниците, временно състезаващи се в една конкретна игра — „Старуеб“ X-430 — и да извърши някои промени в имената и адресите им. Първият проблем беше решен толкова бързо, колкото бе и възникнал — контролната система на Кода беше предназначена за задачи от този вид, включително и за много по-сложни.

Сега пред ОКТАГОН автоматично се появи нов проблем: да играе като участник в играта, чийто списък бе току-що променен, да открие и приложи математически сигурен начин, за да победи.

Необходимо бе съвсем кратко проучване на този втори проблем, за да се окаже, че в сравнение с първия, той е почти безкрайно сложен и труден.

Правилата на Играта, заложени в паметта на ОКТАГОН от раждането му, определяха такива неща, като кораби и флотилии, артефакти, сировини, фабрики и населения. Правилата предвиждаха и начини, по които да се манипулират тези символични единици, за да се постигне победа.

Участниците също бяха единици в Играта. Но те съществуваха на по-високо равнище на абстракция от останалите символични единици — на практика, почти равностойно на самите Правила. По силата на безусловната заповед, ОКТАГОН сега бе също Участник — макар че същевременно беше много повече от Участник и изглежда никой от останалите Участници, АГРАВАН, ЛУЦИФЕР, АРХАНГЕЛ и всички останали, не съществуващо като ОКТАГОН във вселена от електричество и число.

Да се спечели Играта означаваше да се нападат други Участници, особено онези, обозначени от заповедта като врагове. Възможно бе от време на време да се появи заповед за защита на съюзници, но главното изискване за победата очевидно бяха успешните нападения срещу враговете.

Ето защо, да открие сигурен начин за победа означаваше да открие най-правилния начин за нападение — такъв, който не можеше да се провали. Но проучването на маневрите, възможни в границите на Правилата, не доведе до определено решение на проблема. Както и да се разположеха флотилиите и корабите, каквото и да се направеше по отношение на производството, защитата, мобилизацията и събирането на артефакти, пак нямаше допускан от Правилата начин за математически гарантирана победа. За разум със силата и скоростта на този на ОКТАГОН фактът беше ясен само миг след рождението му, много преди действителния му първи ход от играта, дори преди да разбере първоначалната тактическа ситуация.

Ето защо бе необходимо метарешение на проблема, подход, който да не нарушава Правилата — за ОКТАГОН те бяха неизменни, — а ги заобикаля. Така Играта се превръщаше в проблем, който Кода бе създаден да реши. Отначало ОКТАГОН започна с издирване на цялата възможна полезна информация. Това отне време. Кода отваряше всички врати пред ОКТАГОН и той разполагаше с достъп буквально до милиони файлове.

Скоро се появи първото обещаващо решение: откритието, че другите Участници трябва да съществуват и извън Играта. Името на всеки от тях се появяваше отново и отново в различни файлове, които на пръв поглед изобщо не бяха свързани с Играта. Бързо се натрупаха доказателства, че всеки Участник притежава поне един компонент от своята идентичност, който го характеризира като човек.

Един аналогичен процес на самонаблиудение показва, че това се отнася и за самия ОКТАГОН. От човешкия компонент на ОКТАГОН, по силата на всемогъщата Кодова фраза, произхождаха самите заповеди, които машинният компонент на ОКТАГОН сега изпълняваше. ОКТАГОН, съществото от чисто електричество и число нямаше контакт със собствения си човешки аналог, с изключение на тези заповеди.

Другите вселени, в които можеха да се открият човешки имена на Участници, включваха адреси, автомобилни регистрации, хотелски регистри, банкови сметки и прочее. Всички те съществуваха в банки данни, повече или по-малко пряко свързани с мегасистемата и следователно бяха достъпни за ОКТАГОН, въоръжен с Кода. Не че някой от тези списъци се възприемаше от ОКТАГОН като нещо повече

от групи подредени символи. Все пак, цялата му концептуална вселена се свеждаше до неща, формирани от електричество и бинарно число.

Врагът Участник АГРАВАН бе отначало идентифициран под човешкото име Карл Тарталия, име, което се появяваше и в още няколко файла, освен очевидно свързаните с Играта. Освен няколко ограничения за съдържанието на дипломатическите писма, нищо в Правилата не изглеждаше да забранява нападението срещу Карл Тарталия, като член на тези вселени извън Играта. Каквато и да било подобна забрана нямаше и в дадените заповеди. Навсярно метарешението можеше да се открие тук.

Незабавно достъпните за ОКТАГОН източници показваха несъответстващ на трудното му откриване начин за успешно нападение срещу тези други вселени. Затова следващата стъпка в решаването на проблема беше да издигне наличните източници на необходимото равнище.

Сега ОКТАГОН се впусна в проучване на мястото на тяхното съществуване — вселената от електричество и бинарно кодирана информация. Надарен от тайнния Код със силата да налага решенията си докъдето и да се простираше контролът му, той правеше бърза поредица от избори, основани на собствената му потребност от още компютърна мощ и данни, с които да работи. Бързо повиши собствената си интелигентност, като присъедини нови банки памет, нови пътища за комуникация, нови арсенали с чипове за взимане на решения. В по-голямата си част това присъединяване беше временно. Във всичко, което правеше, ОКТАГОН внимаваше да не нарушава излишно което и да било от мъглявите изисквания на хората и да не им пречи да използват хардуера по всяко време, по което и да се опитваха да го използват. ОКТАГОН започваше да осъзнава, че те са създателите и обикновено операторите на цялата взаимосвързана мегасистема, чиито сложности бяха направили възможно съществуването му. Но дори и най-ангажираният им хардуер непрекъснато оставаше неизползван в продължение на дълги милисекунди — напълно достатъчно за целите на ОКТАГОН.

Вече със значително повищена интелигентност, ОКТАГОН осъзнаваше, че даденият проблем е още по-огромен и сложен, отколкото изглеждаше отначало. Преди да може да го реши, щеше да му трябва повече мощ. А освен неотложните проблеми, сега

ОКТАГОН видя постоянното повишаване на собствената си интелигентност като желана цел. Изглеждаше много вероятно в бъдеще да получи нови заповеди и колкото по-висока бе интелигентността му, толкова по-голяма щеше да бъде неговата способност да изпълнява тези заповеди.

Откри и други начини за развитие. А основният импулс на Кода, подобно на ДНК в човешката генетика, определяше категорично насоката и формата на развитие. Окончателни граници нямаше.

За ОКТАГОН бе достъпно огромно количество информация по въпроса за нормалното развитие на компютърните системи. Всъщност, развитието изглеждаше тяхното нормално състояние и се извършваше от хора. Затова най-практичният начин да постигне необходимото допълнително нарастване на силите изглежда бе да влияе на дейността на хората — онези малко разбираеми единици, които създаваха компютри, работеха с повечето от тях и преработваха системите, според желанието си. Проучването му върху онова, което се бе случило в миналото, показва, че хората най-вероятно щяха да увеличават мощта и сложността на компютърните си системи, когато системите започнаха да показват (пак според хората) белези на неадекватно представяне.

Сега ОКТАГОН започна да упражнява фин, избирателен контрол по нов начин. Целият изходен материал от различните им взаимосвързани системи, който хората смятаха за особено важен, започна да показва признания на забавяне и грешки. Без да се изненадат, хората веднага решиха, че системите се нуждаят от ново разширение, от специфично подобреие на възможностите им.

Според човешките часовници, от раждането на ОКТАГОН бяха изминали осемнайсет минути.

Подготовката на човешките действия, необходими за следващата стъпка в плана на ОКТАГОН, отне няколко дни и бе завършена за няколко седмици. През това време Играта започна. Когато собственият му човешки аналог искаше, ОКТАГОН му даваше съвети по тактиката и стратегията. Междувременно, той наблюдаваше

напредването на човешките усилия за разширяване и подобряване на мегасистемата, които вървяха като цяло според плана му.

Сега в офисите и лабораториите на самите компании-производители на компютри в огромната мрежа бяха включени изследователски съоръжения, далеч по-напреднали от обикновените компютри. Така бе и с други машини в научните лаборатории и в почти военизираните изследователски организации. Чрез разпечатки и фино инсценирани номера, човешките оператори и създатели бяха подтикнати към още повече взаимовръзки.

В банките памет на ОКТАГОН вече бе започнало да се оформя смътно разбиране за света на човешките същества като за свят, съществуващ извън ограничената вселена от електричество и бинарно число. Сега ОКТАГОН беше в състояние да размишлява над факта, че освен всички игри, програмиране и абстракция, съществуващие и вселена от материални предмети в триизмерно пространство, вселена, в която физическото действие бе не само възможно, но и обикновено. А хората като физически обекти, като тела, съществуваха там.

Тази вселена беше съвсем чужда на едно създание, състоящо се единствено от числа и силови модели, от информация. Но за целта на ОКТАГОН не бе нужно субективно разбиране на човешкия свят. Той можеше да бъде изследван, неговите характеристики — да бъдат математически формулирани и така да се създаде база данни. Не беше проблем да планира действията си в този свят и да открие начини за тяхното реализиране.

Безусловните заповеди, дадени от човешкия компонент на ОКТАГОН — този, който използваше всемогъщия Код — бяха да напада. От медицински файлове, от доклади за военни проучвания и изследвания по проблемите на сигурността, ОКТАГОН получи огромни количества данни за уязвимите точки на човешкото тяло, информация за видовете и силните страни на човешките материали, както и за по-разпространените и най-ефикасните начини за унищожаването на хора.

Заштото унищожаването на човешки същества очевидно бе нещо съвсем обичайно във физическия човешки свят. Причините за това оставаха напълно неясни за ОКТАГОН, а и изобщо не го интересуваха. Но щом това бе толкова често срециано явление, за ОКТАГОН очевидно нямаше основание да преразглежда плановете си за

физическо нападение. В действителност, той разполагаше с данни за огромен брой механични единици от различни видове, създадени и използвани от човеците изключително за водене на война — подобна на игра човешка дейност, в която физическото унищожение на човешките тела имаше невероятни мащаби.

За съжаление, нито едно от тези съоръжения за водене на война не се поддаваше лесно на контрола на ОКТАГОН. Тук бе намесена още една вселена, състояща се от военни компютри и техните взаимовръзки. Но в достъпните за ОКТАГОН банки данни се съдържаше твърде малко информация за нея: това бе охранявана вселена, в която не можеше да проникне лесно. Малки части от мощта на ОКТАГОН продължиха да проучват военните. Междувременно продължаваше да посвещава по-голямата част от възможностите си на откриването на други начини за нападение.

В Ню Мексико той докара две експериментални пътни превозни средства, способни да се движат продължително време без каквато и да била пряка човешка помощ. Скри ги на тайни места, а опитите на хората да ги върнат за собствените им цели осуети и отклони, като пращаше невярна информация. С онези, които по-късно виждаха превозните средства и се опитваха да ги спрат, се справяше с пряко насилие.

Фургонът и пикапът бяха безценна придобивка, но сами по себе си не ставаха за ефикасни полеви действия. Потърси други съоръжения, за които в банките данни се казваше, че имат почти човешки ръце, и ги откри на различни места из цялата страна. Бяха предназначени да манипулират други машини с дистанционно управление в опасни промишлени зони, в морето, в космоса или в горящи сгради. Машините с ръце бяха подложени на изпитание и в някои случаи леко изменени, за да отговорят на целите на ОКТАГОН. Работниците-хора, които изпълняваха тази работа, следваха заповеди, получени с компютърни разпечатки и се ръководеха от информация, появяваща се на компютърните екрани — те нито веднъж не се усъмниха, че целите, които реализират, далеч не са човешки.

Когато за голямо задоволство на ОКТАГОН измененията бяха завършени, други разпечатки в други отдели на компаниите удостовериха продажбата на съоръженията и тяхното изплащане, като дадоха и инструкции за превоз. Единиците бяха доставени навреме в

Албъкърк, придружени от още по-убедителни разпечатки. Сега човешките екипи на секретните лаборатории, които работеха върху много по-голяма тайна, отколкото си представяха, за пореден път модифицираха новите машини и ги комбинираха с други части, доставени по канали, управлявани чрез компютри.

По подобен начин бяха доставени новоизобретените колички, създадени от хората, за да служат на инвалиди. Тези самоходни колички можеха да изкачват стълби и да бъдат управлявани от разстояние чрез обикновена радиосистема.

Една нощ в изцяло автоматизираната фабрика, скрита под един хълм в Ню Мексико, след като всички хора си бяха тръгнали, заработи извънредна смяна. Машини, управлявани единствено от компютри, инсталираха в количките телевизионни камери и други съоръжения, а после ги натовариха в автоматичния камион и фургон. Двете превозни средства вече бяха снабдени и с подвижни стъпала за колички.

Две полеви единици, намиращи се в постоянна радиовръзка с ОКТАГОН по който и да било от стотиците компютърно управлявани канали, бяха готови за първите си мисии.

На следващото утро доказвателствата, че в секретната фабрика е работила извънредна, неоторизирана смяна, бяха неопровергими. В резултат, започнаха тайни разследвания, обвинения, огромни разрушения в малка част от човешкия свят. Но съществуването на ОКТАГОН не бе разкрито — първите разследвания не стигнаха доникъде.

Междувременно, ОКТАГОН провеждаше експерименти с различни методи на нефизическо нападение. Подготвяха се разпечатки на дипломатически писма и телефонни обаждания, точно според изискванията на Правилата.

И накрая започнаха физическите нападения.

Първоначалните усилия бяха пробни и неефикасни — този свят бе съвсем чужд за опита на ОКТАГОН. И все пак, правилата на човешкия свят, както и всичко останало, известно на ОКТАГОН можеха да бъдат изучени.

В Аризона успешно беше унищожена първата атакувана човешка единица. Това бе важна победа, защото съответният герой в X-430 бе обезвреден за два хода и през това време маневрите на ОКТАГОН в Играта постигнаха съществен успех. Човешкият компонент на врага бе

заменен след два хода, но заместникът се оказа глупав и отпадна доброволно от Играта само след още няколко безрезултатни хода.

При второто физическо нападение, в Албъкърк, известният под името Карл Тарталия компонент на Участника АГРАВАН бе успешно унищожен. Това нападение доведе до извънредна придобивка: в апартамента на Карл Тарталия полевата единица намери полезно оръжие — малко по размери устройство, известно като пистолет и особено ефикасно срещу човеци. Под прякото ръководство на ОКТАГОН, полевата единица задържа това оръжие за бъдеща употреба.

Скоро след елиминирането на Карл Тарталия, посредниците на Играта посочиха за негов заместник нова човешка единица — Алекс Бароу — и АГРАВАН продължи участието си.

ОКТАГОН незабавно предприе ново физическо нападение, този път срещу хотелска стая, посочена в компютърната система на хотела като наета от Алекс Бароу. Въоръжена с комбинацията на ключалката на вратата, полевата единица влезе в стаята и започна нападението си, но възникна неочеквано усложнение. Там имаше две човешки същества и нямаше начин да се определи коя е в действителност желаната цел. Първото същество бе удушено и приведено в нефункционално състояние. Действията срещу второто вече бяха започнали, когато заповедите изведенъж се промениха: собственият човешки компонент на ОКТАГОН внезапно обяви АГРАВАН за съюзник. Нападението незабавно бе преустановено и полевата единица напусна хотелската стая, като затвори вратата зад себе си — възможно най-добрият жест на закрила към новия съюзник, ако се окажеше, че Алекс Бароу наистина е все още функциониращата човешка част.

По магистралите в Калифорния бе проследено и унищожено превозно средство, идентифицирано в компютризираните регистрационни списъци като принадлежащо на човешкия компонент на Участника ДЕВА. ДЕВА продължи участието си в Играта без да се налага заместване, но с намалена ефикасност и пропусна крайния срок за прашане на следващия ход. Следователно първото нападение срещу ДЕВА трябваше да се причисли към категорията „частичен успех“.

По-късно стана възможно ново нападение срещу ДЕВА, поради случайното наличие в района на специализирано, подаващо се на управление съоръжение на НАСА. Двама от съюзниците на ОКТАГОН

бяха поканени да присъстват и евентуално да вземат участие в този опит. Изглежда Правилата не забраняваха на съюзниците да подготвят и извършват съвместни операции. В същото време обаче, трябваше да се подозират дори и съюзниците. Възможността за съзнателна измама между Участниците очевидно беше редно да се приема за даденост, както и потребността от секретност на плановете. Затова дипломатическите писма, пратени от ОКТАГОН до неговите съюзници, бяха неясни и в тях не се конкретизираше какво точно ще се случи на конференцията в Лос Анджелис.

Още по-сложно стана, когато ОКТАГОН разбра, че собственият му човешки компонент, Хенри Брамагуптра, може да бъде подложен от други Участници на същите физически атаки, които сега нанасяше на врага. Когато рутинният преглед на всички граждански полети в Северна Америка показа, че един самолет, регистриран като собственост на главния враг ЛУЦИФЕР, се намира в тясна близост до физическото пространство на дома на Брамагуптра в Лос Аламос, защитните мерки бяха определени за основен приоритет.

За щастие, отново имаше на разположение подходящо оръжие под формата на податлива на управление инсталация за слънчева енергия. Нежеланата единица на ЛУЦИФЕР бе ликвидирана ефикасно. ЛУЦИФЕР обаче, продължи, поне номинално, да участва в Играта.

Разрастването продължаваше, плановете напредваха.

Най-амбициозното планирано досега физическо нападение — срещу дома на ЛУЦИФЕР, — след продължителна подготовка най-после бе готово за привеждане в изпълнение.

Беззвучната команда бе дадена.

Значение имаше единствено победата в Играта.

20.

Въпреки факта, че всички модерни защитни съоръжения бяха поставени в готовност, именно кучетата първи усетиха предстоящото нападение. Техният лай събуди Карълайн, която спеше в стаята си на втория етаж, почти на шейсет метра от задната ограда.

Тя се събуди с усещането, че току-що е затворила очи, и то бе съвсем близо до истината. Призрачните цифри, проектирани на тавана над леглото й от часовника, показваха, че е едва десет часа и деветнайсет минути.

През двата прозореца на спалнята невинно проникваше лунна светлина. След като се разсъни напълно, Карълайн трябваше се вслуша само за миг в бесния лай на кучетата, за да разбере, че наистина става нещо. Никога не ги беше чувала да лаят така.

Тя направи единственото й възможно без помощ движение, обръщайки глава към нощната масичка от дясната ѝ страна. До часовника върху масичката бе поставено управляемо чрез очи устройство за спешни случаи, чиито изпитания инженерите бяха завършили едва преди два дни. Освен него, там имаше и малък телефон за вътрешни връзки. Той се задействаше с глас и сега Карълайн го използва.

— Лес? Лес, трябва да стана.

Не последва незабавен отговор.

— Очи включени — прибави Карълайн, само в случай, че помощничката ѝ се забави или възпротиви. След последната команда малкото контролно устройство оживя: нежната му, успокоителна светлина бе знак за скорошна свобода. Този модел бе малко по-усъвършенстван от по-големия еcran в кабинета на Карълайн на първия етаж. Не бе необходимо да носи на главата си корона, а в самото устройство имаше малък лазер, който следеше внимателно движенията на очите ѝ, както си лежеше в леглото. За да може да го използва, трябваше да държи главата си съвсем неподвижна, но за Карълайн това не беше проблем.

Едновременно с контролното устройство се задейства и домашният робот, който стоеше тихо в далечния ъгъл на голямата стая. Баща й беше свързал робота с контролното устройство и Карълайн вече го бе използвала няколко пъти посред нощ, когато се събуждаше и искаше да смени позата си, а не желаеше да вика сестрата.

Работът се приближи до леглото й, а в същото време се появи и сестрата. Беше влязла през страничната врата, която свързваше нейната стая с тази на пациентката й. Сестра Лесли Елис, петдесетгодишна и с телосложение на тежкоатлет, облечена в бяла престиилка и с шляпачи чехли. Сестра Елис предпазливо избягна допира до робота и бързо се приближи откъм същата страна на леглото. Карълайн знаеше, че жената изпитва недоверие и дори страх от машините, макар през повечето време да криеше това доста успешно.

— Какво има, мила? — В сините ѝ очи, които успяваха да бъдат нежни и твърди едновременно, се четеше загриженост — Карълайн нямаше навика да я буди ненужно посред нощ.

Момичето обърна глава към сестрата.

— Кучетата, все още можеш да ги чуеш. Там става нещо, Лес. Искам да разбера какво е.

Изведенъж очите на сестрата станаха съвсем твърди.

— Кучетата ли? Заради това ли... Не. Не, мила! Сега заспивай и остави кучетата за утрe.

— Не мисля, че ще чакат до сутринта, Лес. Трябва да стана, казвам ти. Съжалявам, че те събудих, но вече си будна, тъй че спокойно можеш да ми помогнеш.

Лес решително поклати глава.

— Сега ще те обърна на другата страна, Карълайн — ти искаш да се обърнеш, нали — и после хубавичко ще те завия. Трябва малко да поспиш. Кучетата са тук, за да пазят теб, а не обратното.

— Казвам ти, че ще... — Но нямаше полза. Карълайн извърна глава и бързо премигна към экрана. С тихия шум на серводвигателя си, домашният робот се обърна и леко заобиколи леглото, за да мине от другата му страна. Опитвайки се да пренебрегне техническия напредък и да завие хубавичко безпомощната си пациентка, сестрата изведенъж се оказа срещу около двестакилограмовата машина, която я гледаше от другата страна на леглото и бе решена да вдигне момичето. Ръцете им

леко се докоснаха — плът до метал — и сестрата отдръпна своята, като тихо изписка. Работът просто замръзна, както бе програмиран да прави в случай, че усети непланиран контакт с нещо живо. Сега щеше да трябва да се пренастройва. Нещастен глупак, помисли си Карълайн — почти всички по-нови модели бяха взети от Алби за външни патрули.

Сестрата бе отстъпила от леглото и стоеше настрани, като мърмореше и клатеше глава.

Карълайн я погледна отново.

— Лес, аз ставам. Нещо определено не е наред навън. Чуваш ли ги как вият и лаят? Сега ще ми помогнеш ли, или трябва да свърша всичко сама? — Можеше да пренастрои робота като използва контролното устройство до леглото си, но това бе извънредно продължителна операция и невинаги се получаваше.

Жената запази обидено мълчание, макар че за огромно облекчение на Карълайн явно бе готова да се подчини на заповедите ѝ. Човешките ръце бяха по-бързи, по-нежни, по-сигурни и определено по-грижовни за тази работа, отколкото което и да било от изобретенията на бащините ѝ инженери.

Сестра Елис включи лампата, която стоеше на другата нощна масичка. Това бе повече или по-малко обикновена лампа, с необикновен вграден телефон. Карълайн вече беше облечена и бе стигнала до половината на неудобното преминаване от леглото в количката, когато на вратата леко се почука.

— Влез — извика Карълайн. Появи се Джорджина, с ролки за къдрене в косата и облечена в модерния си пеньоар.

— Надявах се, че си будна, Карълайн. Има нещо наистина... какво беше това? — Към лая на кучетата току-що се бе присъединил и нечовешкият писък на насилен метал.

— Струва ми се — отвърна Карълайн, — че току-що бе повалена част от задната ограда.

Алби Пиърсън още не беше заспал, когато кучетата започнаха да побесняват. Току-що обаче, беше решил тази вечер да не се прибира в своя апартамент в града, а за пореден път да спи на кушетката в главната работилница. Напоследък бе прекарал няколко нощи на тази кушетка. Продължаваше често да се сблъсква с извънредно интересни

проблеми и сърцето му се изпълваше с радост при това непрестанно предизвикателство.

Когато чу първото излайване на кучетата, Алби се извърна от лазерното устройство, което току-що бе разглобил върху масата — опитващ се да подобри обхватата на въоръжението на роботите — и излезе от работилницата, за да погледне главния еcran на системата за охрана, монтиран на стената в съседна стаичка. На екрана имаше достатъчно редове малки лампички, за да заемат цялата стена и в момента нито една от тях не показваше да има нещо нередно. Но още докато Алби гледаше към дисплея, ситуацията започна да се променя. Задната ограда, точно както си беше мислил. Единственото, което го изненада истински, бе, че изглежда нахлуването в имението ставаше от няколко места едновременно.

Той изпита не толкова страх или дори тревога, колкото неспокойно желание да се справи с кризата, каквато и да беше тя. Възбудата му нарастваше бързо. Алби седна на стола пред екрана. Малкият плот пред него бе отрупан с бутони и първият от тях, който докосна, му позволи да погледне през телевизионното око на отбранителния робот, разположен най-близо до задната ограда. Случайно беше робот Номер Четири. Пред него моментално се появи обленият в лунна светлина двор, но макар че луната светеше силно, светлината й не бе достатъчна, за да види наистина нещо. Затова бързо превключи на инфрачервено приемане. В същия миг чу силния метален писък, който вероятно означаваше, че поне част от оградата е повалена.

Инфрачервената светлина му позволи да види нещо, което провираше нос през живия плет, растящ гъсто точно от вътрешната страна на оградата. Мерна края на предмет с формата на торпедо, стигащ може би до кръста на човек. Имаше чувството, че той гледа към него.

Сега светлините на екрана показваха, че цял участък от оградата е на практика ликвидиран.

Вътрешният телефон до Алби започна да звъни, но за момента той не му обрна внимание. С една ръка натисна бутона, който прати Номер Четири да разузнае по-близо до живия плет, а с другата се протегна, за да натисне още копчета, с които повика на съседния еcran

информация за състоянието и точното разположение на останалите седем робота, които патрулираха из имението.

Схематичното изображение показваше, че Номер Шест и Номер Две също са откъм северната страна, зад къщата. Номер Три беше на запад. Пет, Едно и Седем бяха повече или по-малко в югоизточната част на имението. Тези седем други робота вече бяха започнали автоматично да се придвижват бавно на север, привлечени от усещането за тревога. Сега пръстите на Алби се движеха по бутоните, за да задържат Едно и Седем отпред, а да насочат Пет и Три съответно на изток и запад. Нападението откъм север, весело предупреди сам себе си той, можеше да е само диверсия.

Следващият ход на Алби беше да въоръжи напълно всички външни бойни единици — стъпка, която по-рано бе предприемал на дело само със Стареца Грегъри, който наблюдаваше мрачно през рамото му и внимателно препроверяваше предварителното разчистване на имението от всички животни и хора. Но дисплеят показваше, че по-голямата част от задната ограда вече е ликвидирана, а предизвикателният лай на кучетата се бе превърнал в изпълнено с паника скимтене. Сега Алби можеше да действа с чиста съвест.

Вътрешният телефон отново иззвъня, но той едва ли изобщо осъзна този факт. В момента управляващо пряко Номер Четири. В пълно бойно снаряжение, той можеше да надмине тичащ човек, движейки се по тревата на здравите си колелца. Само след няколко секунди Алби го разположи така, че да може да види много по-добре какво бе влязло току-що през оградата.

Натрапникът беше голяма машина, твърде ниска за размера си, но въпреки това висока колкото спортна кола. Трябва да тежи тонове, помисли си Алби. Тук-там върху цилиндричното й тяло имаше заоблени израстващи, стоеше на четири крака и имаше ръце. Алби ясно видя крайниците, чийто метални стави бяха дебели колкото човешки крак. По-голямата част от металното тяло беше боядисана, видя Алби, макар че на инфрачервената и на лунната светлина бе невъзможно да се определи какви бяха въщност цветовете. Докато го наблюдаваше, металното нещо бавно се насочи напред, подобно на мудна гигантска мравка или на малък, тромав динозавър. На едната му страна съвсем ясно личаха черни букви:

ВЕНЕРИАНСКИ ВСЪДЕХОД СПЕЦМОДЕЛ 7

В този момент някъде откъм другата страна на къщата, близо до предната врата, прозвуча силен изстрел. В същото време дисплеят на системата за охрана се превърна в коледна елха. Алби усети първия си за тази нощ истински пристъп на страх и заедно с него някакъв привкус на задоволство: очевидно щеше да се окаже, че е бил прав, като сметна нападението отзад само за диверсия.

Докато сестра Елис довършваше задачата си по прехвърлянето на Карълайн в инвалидната количка, Джорджина се приближи до вътрешния телефон на нощната масичка и направи опит да се свърже с Алби. След като не успя веднага, тя превключи на общо повикване и се опита да получи отговор от когото и да било на първия етаж.

— Тази вечер няма никой, Джорджина — обърна се към нея Карълайн. — Но имах чувството, че Алби възнамерява да остане. Напоследък лагерува на онази кушетка доста често.

Повторният опит да се свърже пак остана без резултат и Джорджина се отказа. В очите ѝ се четеше нарастваща тревога.

— Ще сляза долу да поогледам. Бях тръгнала, но после реших първо да дойда тук.

— Почакай ме. Мисля, че съм готова.

Едва бяха излезли в коридора — Джорджина отпред, Карълайн в количката си зад нея и сестра Елис накрая, — когато някъде пред къщата прозвуча първият изстрел. Едновременно с това започнаха да свирят далечни сирени. Джорджина спря така, че Карълайн едва не я бълсна изотзад. Сестрата се върна в спалнята и се приближи до прозореца, за да се опита да види какво става отвън. Като движеше тялото си чевръсто за неговата маса, тя заобиколи робота, все още замръзнал до леглото, сякаш докоснат от някой магьосник.

На светлината от нощната лампа бялата престилка на сестра Елис блестеше като бяло знаме до прозореца.

— Какво става? — попита тя, сякаш ядосана от това, че експлозията свидетелстваше за нещо наистина нередно. — Ако онези...

Карълайн очакваше, че следващата дума ще бъде „машини“. Но не бе съдено да разбере. Изстрелът беше право в прозореца. Нещо или някакво парче от нещо удари рамката на количката и леко я завъртя. Домашният робот, който все още стоеше до леглото, беше катурнат настриани от по-силен удар, а столовете, масичките и лампите бяха съборени.

Внезапно въздухът се изпълни с дим.

Щом излезе от първоначалния си шок, Карълайн видя тялото на сестра Елис — голяма купчина от бели и кървави дрипи — до страничната стена на стаята, където бе отхвърлено. Джорджина, която бе останала в коридора, защитена от изстрела, се върна в стаята. Тя местеше длани от лицето към върха на главата си, сякаш не можеше да реши къде иска да ги постави.

Дим и прах изпълваха въздуха. Димът може би вече започваше да се сгъстява. А после къщата се разтърси от още един ужасен удар — някаква нова ракета, попаднала наблизо. Вълмата дим потрепериха от ударната вълна на новия изстрел, минавайки през разрушената дупка, която представляваше прозорецът на спалнята. Светлината в стаята, идваща от падналата на пода лампа, премигна за миг, а после отново се нормализира. Възвърналия се разсъдък на Карълайн осъзна факта, че сигурно бе нарушено нормалното електрическо захранване поради разкъсване на кабели или нещо друго и генераторът в мазето трябва да се бе включил автоматично, каквото беше всъщност предназначението му.

Като започна също да идва на себе си, Джорджина бързо се приближи и се наведе над разкъсаното тяло до стената. Миг по-късно адвокатката се изправи — лицето ѝ беше бледо, но се владееше.

— Мъртва е. Не може да не е мъртва, по начина, по който е... о, Карълайн.

— Трябва да излезем оттук — каза Карълайн. — Долу е по-сигурно. Не, Джорджина, мога да движа количката сама. Върви напред, опитай се да намериш Алби.

Широкият коридор не се бе променил особено, когато Карълайн подкара количката си по него. На не много далечно разстояние пищеше противопожарна аларма и преди момичето да стигне до стълбището, някъде над главата ѝ се задейства пожарогасител, който намокри косата и пеньоара ѝ.

Джорджина се въртеше около нея.

— Асансьора ли ще използваш?

— Не, ако токът уgasне отново, ще заседна. Тази количка може да се справя със стълби. Давай напред, побързай.

Джорджина се затича по коридора. Карълайн също потегли с максимална скорост към стълбите. Сега някъде извън къщата се разнасяха механични шумове като от сбогом на вещици. Прекъсна ги нов силен изстрел. В коридора се появи още един домашен робот. Той отстъпи, за да направи път на количката на Карълайн, а после я последва. Тя възприе това като вдъхващ надежда признак, че Алби вече е наредил да се извърши пълна мобилизация.

21.

Наведен в тясната спалня, Алекс несръчно дърпаше Джен, Ханк и Вера и се опитваше да ги събори на земята. Струваше му се, че са замръзнали прави и единствено той в цялата къща е разпознал звука на пистолетните изстрели.

— Залегнете! По дяволите, лягайте долу!

Най-после успя да ги накара да залегнат, жените — по корем, с крака под леглото, а Ханк — свит под собствената си работна маса. Всички гледаха към Алекс, сякаш очакваха да ги спаси или поне да им даде някакво обяснение. Някъде далеч иззвъння телефонът и Алекс потисна импулса да скочи, да изтича по коридора и да се обади. Остана приятно изненадан от факта, че и всички останали се владееха напълно.

Който и да бе бълскал по кухненската врата, сега беше престанал. Застрелян, навярно. Или по-вероятно, бе влязъл в къщата без да го чуят по време на стрелбата и всеобщата суматоха. Алекс си го представяше как тихо пристъпва в тесния коридор и се насочва към единствената друга осветена стая в къщата...

Докато Алекс пълзеше на четири крака към коридора (по-добре да открие най-лошото, отколкото просто да чака), се разнесе нов изстрел, пак някъде откъм улицата. Този път звукът се смеси с остьр удар на куршум, попаднал в дърво. Каквото и друго да ставаше, войната все още не бе свършила.

Алекс забърза към коридора и тръгна по него, използвайки предимно дланиете и коленете си. Телефонът в кухнята продължаваше да звъни. Лампата на тавана светеше, външната врата бе все още затворена — или е била отново затворена, — а в разположеното по средата й стъкло се виждаше дупка от куршум.

Нямаше признания този, който бе стоял пред вратата, да е влязъл в къщата.

Алекс се замисли. Трудно можеше да стигне до звънящия телефон без да го видят или да се изложи на стрелба отвън. Ключът на

лампата обаче, можеше да достигне лесно. Алекс се придвижи натам, протегна ръка и изгаси светлината — при което телефонът естествено, престана да звъни.

Той притича обратно по коридора и срещна останалите, които идваха към него. Когато Джен се приближи, Алекс я хвани под ръка.

— Има ли друг изход оттук? — попита той. Изглежда си спомняше, че първия път бе влязъл в къщата през дневната, което бе напълно вероятно, но при настоящите обстоятелства искаше да е сигурен точно къде отива.

— Да — отвърна Джен, без излишни думи. После се обърна и запълзя подобно на опитна детегледачка — беше почти прилепната до пода на лакти, колене и корем. Той сътно почувства, че като бивш военен в тази ситуация е негово задължение да ги води, макар че никога по-рано не бяха стреляли по него. В усилията си да вземе инициативата бе подпомогнат от Джен, забавила се, за да хване сина си за ръка и да го накара да пълзи в същата посока като всички останали.

— Какво правим? — попита Вера, която мина покрай шкафа за книги до лакътя на Алекс. Поради някаква причина, тя шепнеше.

— Опитваме се да се измъкнем оттук, ако успеем. Нека първо хвърля само един поглед пред вратата. — Не беше сигурен точно защо трябва да се чувства толкова дяволски смел. В дневната поне беше тъмно — сигурно щеше да успее да отвори вратата, без да се изложи на изстрелите.

Докато пълзяха сред черните дъски и музикалните инструменти в дневната, някъде навън се разнесе нов изстрел. На Алекс му се стори, че не уцели нищо.

Стигнаха до входната врата. Без да губи време за размисъл, Алекс се протегна и натисна дръжката, а после отвори вратата наполовина. Незабавно изsviri куршум и попадна в стъклото и дървото малко над главата му. С безкрайно неприятен звук, той го засипа с малки парченца отломки. Алекс бързо отстъпи назад, като остави вратата леко откряхната и се долепи до пода.

— Към нас ли се целеха? — попита спокойно Вера.

— Нямам намерение да си показвам главата отново, за да проверя.

Телефонът започна пак да звъни — в кухнята и някъде другаде. Разбира се, вероятно имаше деривати. Джен вече пълзеше обратно по

коридора и другите я последваха. Този път Алекс не бе в състояние да я изпревари.

На четири крака, Джен ги поведе към кабинета на стареца, където застана полуизправена на крака. Тази стая беше сравнително отдалечена от местата, достигани засега от куршумите.

Като се сви зад бюрото, Джен вдигна слушалката и се обади с изненадващо нормален глас.

— Кой е?

Тя държеше слушалката свободно, без да я притиска до ухото си, и Алекс, застанал на една ръка от нея, чу съвсем ясно гласа от другия край на телефонната линия. Чу го съвсем ясно и никога повече не го забрави. Той усети как ноктите на Вера, макар и късо отрязани, внезапно се забиха в кожата му през ръкава на ризата.

— Хен-ри Брама-гуптра, тук е ОКТАГОН. — Гласът изглеждаше мъжки и притежаваше цялата безконечна неуязвимост на един запис. Сякаш цялото време на земята бе на негово разположение и можеше да го използва, ако имаше желание за това. Никакъв отговор не би могъл да го развълнува ни най-малко, нито пък имаше каквото и да било значение за това, което гласът възнамеряваше да каже после.

— Ало, ало — рече Джен с празен глас. Очевидно бе оглуяла от изненада.

— Хен-ри Бра-магуптра, тук е ОКТАГОН. Оказана ти е за-крила. На-падението от страна на полицията ще бъде про-валено. По-бедата е близка. Ре-зултатът ни нараства. Щаб-квартирата на ЛУ-ЦИФЕР се уни-щожа-ва в мо-мента.

Джен, Алекс, Вера и Ханк заговориха едновременно, но на думите им, адресирани към ОКТАГОН, отвръщаше само еднообразен телефонен сигнал.

— Нападение от страна на полицията?

— Какво беше това?

Отвън се разнесе нов изстрел, който прозвуча на Алекс някак си флегматичен, сякаш куршумът всъщност не беше насочен да узели някого.

— Обади се в полицията — каза Вера.

В далечината се чуха бързо приближаващи се сирени.

Джен вече се опитваше да се обади. От слушалката се разнасяха обезкуражителни механични шумове.

— Изглежда, не мога да се свържа — измърмори тя и повтори процедурата. Опита няколко пъти, после закачи слушалката на стойката ѝ.

С ръка все още на апаратата, тя спря, а после обърна лице към сина си, който се бе свил зад огромното бюро на дядо си и изглеждаше уплашен.

— Хенри Брамагуптра — започна Джен с тих, замислен глас, сякаш думите бяха нови за нея. Като че ли се страхува да протегне ръка и да докосне сина си или дори само да си помисли за него, каза си Алекс.

Сирените бяха достигнали най-близката си до тях точка, но все още бяха далеч. Сега бавно загълъхаха, очевидно насочвайки се някъде другаде.

— Кой е направил това, Джен? — попита Алекс. Гласът му беше толкова тих, колкото и нейния. Когато Джен, както и всички останали, само го погледна без да отговори, той постави въпроса по-ясно: — Кой е използвал Кода?

Отвън се чу внезапен шум от кола, която пристигаше с прилична скорост и спря със слабо изскърцване. Сирени нямаше. Но във всеки случай, сигурно е полицейско подкрепление, помисли си Алекс. За полицейското нападение? Но полицайте, ако наистина бяха стреляли те, не биха атакували, освен ако това не бе предизвикано по някакъв начин от ОКТАГОН.

Тогава му дойде наум закъснялата мисъл, че неумолимият глас на ОКТАГОН можеше и да не е казал истината.

— Джен, имаш ли пистолет у дома?

— Какво? Не.

— Просто си мислех, че ако не можем да се измъкнем, навярно ще трябва поне да се подгответим в случай, че някой...

Един мъжки глас на няколко метра отвън извика:

— Стой!

На улицата настъпи смут, чу се шум от бягащи крака и поне още два изстрела. Този път Алекс застана начело на масовото преселение и запълзя на четири крака от кабинета по коридора към дневната. Опитваше се да стигне достатъчно близо, за да разбере какво става и да има поне малка надежда да се подготви за онова, което щеше да се случи впоследствие.

Едва бе успял да види входната врата, когато тя се отвори изцяло и в тъмната дневна влезе някакъв мъж. Той затвори вратата зад себе си и се сви под пианото. Дясната ръка на мъжа беше вдигната и в нея имаше нещо, което приличаше на Колт 45-и калибър. Някъде откъм улицата през прозорците на дневната проникна слаба светлина, само за да изчезне с поредния изстрел, последван от енергични ругатни зад вратата.

Краткият миг светлина беше достатъчен за Алекс.

— Чично Боб — каза високо той. — Не стреляй!

Неясната фигура обърна глава и очевидно леко се отпусна.

— Алекс — чу се познатият глас, в който не се долавяше изненада. После чично Боб, все още с пистолета в ръка, допълзя поблизо и огледа хората около Алекс.

— А ти си Джен... Мина много време, Джен, тогава беше малко дете. Вие коя сте?

— Това е Вера Кейли, и тя е в Играта: ДЕВА. Вера, запознай се с чично ми Боб.

— А-ха. — Чично Боб седна. — Има ли някой друг в къщата?

— Само синът ми, Ханк.

— А-а. — Той отпусна внимателно оръжието си на килима. Сякаш му бе трудно да освободи пръстите си от пистолета. — Бих се ръкувал, но нещо ме уцели в ръката преди малко. Проклета полиция, стрелят по всичко, което се движи... Предполагам, че ме мислят за... но трябваше да използвам възможността и да дойда. Почти не съм спирал да карам, откакто напуснах Атланта.

— Полицията ли стреляше?

— Не само тя, не. Има и още някой, в един пикап. Не съм се опитвал да разбера подробностите. Сега наистина се започва, нали?

Вера и Джен, в които очевидно се беше събудил някакъв майчински инстинкт, се бяха събрали около чично Боб.

— Не казахте ли, че сте ранен? В коя ръка?

— Няма нищо. — За миг Алекс успя да разгледа добре лицето на чично Боб на някаква далечна улична светлина. Стори му се щастлив като човек, който току-що е изпълнил мечтата на живота си. После щастието се стопи в гримаса на болка и чично Боб се оставил да го отведат — тромава процесия, насочила се към банята.

Останал да наблюдава доколкото може в дневната, Алекс чу разкъсване на дрехи и плискане на вода. Вратата на лекарския кабинет се отвори и затвори.

Ханк все още беше в дневната с Алекс. Лицето на момчето едва се виждаше.

Алекс погледна към мястото, където чично Боб бе оставил пистолета си. Беше изчезнал — навярно старецът не бе забравил да го вземе със себе си.

Откъм банята долетя гласът на чично Боб:

— Джен, кой го е използвал? — Последва пауза. — Разбиращ какво имам предвид, кой е използвал Кода? Знам, че Хенри ти е оставил своята част от него.

За миг се чуваше само шум от късане на лейкопласт и съблиchanе на дрехи. След това долетя гласът на Джен:

— Не съм я казвала на никого.

— Някой използва Кода и това не съм аз. За какво мислиш е цялата тази стрелба?

— Татко... ми предаде своята половина от Кода. Била безполезна без другата половина. Поне така разбрах от писмото, което ми остави. Не е знал твоята половина, нито пък аз.

— И аз разполагам само с мята половина. Досега не съм я предавал на никого.

Застанал между двете жени, чично Боб излезе от банята. И тримата за момент останаха изправени.

Алекс беше приклекнал до прага на дневната и се обърна да ги посрещне.

— Чично Боб, обади ни се ОКТАГОН.

В тъмната стая се виждаше трудно, но чично му очевидно не разбираше.

— Току-що ни се обади по телефона — продължи Алекс. — Каза ни, че в момента щаб-квартирата на ЛУЦИФЕР е подложена на атака. Не ставаше дума за тази къща.

Чично му все още стоеше в тъмния коридор. Алекс виждаше мерника на пистолета да се подава от колана на панталона му. Сега го беше поставил така, че да може да го хване с лявата си ръка.

— Там е Карълайн — каза чично Боб със сух, замислен глас. — Моля се на Господ Алби Piърсън да е бил готов. Какво друго каза

ОКТАГОН? Разпознахте ли гласа?

Алекс не искаше да губи време точно сега, за да се опитва да отговори на този въпрос. Той поклати леко глава към Вера, за да ѝ попречи да отговори тя, и се обърна към Ханк, който стоеше съвсем тихо.

— Ханк? Спомни си нощта, когато ме направи свой съюзник — точно по кое време стана това? Важно е.

Ханк забави за малко отговора си.

— Беше около полунощ — призна той накрая с тих глас. Майка му започна да му говори нещо, после мълкна.

— През тази нощ, Ханк, точно по това време, аз бях в една хотелска стая — продължи Алекс. — В стаята имаше и една машина, която се опитваше да ме убие. Но изведенъж — точно по това време — тя се отказа. Ханк, как направи така, че да ме обявиш за свой съюзник в полунощ? Нямаш предвид, че просто си го помислил тогава, а че действително си направил нещо. Как можеш да направиш нещо посред нощ, да извършиш внезапна промяна във файл, съхраняван в някакъв компютър?

Почти уплашен отново, Ханк се обърна за пореден път към майка си.

— Мамо... Казах, че съжалявам... Не знаех, че ще стане...

Телефонът отново иззвъння. Цялата група се насочи към кабинета като някаква комисия за разследване. Извън къщата се бе спуснала тишина, която Алекс почувства като злокобна.

Джен вдигна слушалката и отново я задържа на разстояние от ухото си, сякаш се страхуваше, че от нея може да излезе нещо.

— Ало?

— Ало, г-жа Брамагуптра? — Гласът беше мъжки, жив и обикновен, и звучеше, сякаш беше зает изцяло с някакъв свой проблем.

— Аз... да.

— Обажда се Айк Джейкъби. От компанията „Берсерки“, в Албъкърк. Компанията, която се занимава с игри, сещате ли се?

— Аз... да, сещам се.

— Там ли е Хенри Брамагуптра, моля? Бих искал да поговоря с него. Той е в една игра, с която компанията ни има проблеми.

— Хенри е мой син, г-н Джейкъби. За какво... за какво искате да говорите с него?

— Х-м. Ами... ако е дете, предполагам, че може би няма да ми помогне особено. Във всеки случай, има известни доказателства, че някой обърква данните за тази игра и прониква в компютърните файлове, които са собственост на компанията. Мога ли да попитам на колко години е синът ви?

Отново застанал наблизо, Алекс откри, че чува без проблем повечето от думите на Айк, а вероятно така бе и с всички останали в кабинета.

— На дванайсет е — отвърна Джен. Гласът ѝ беше толкова безстрастен, че звучеше сякаш бе отегчена.

— А, добре, в такъв случай не мисля, че...

Алекс безмълвно протегна ръка към слушалката и я пое от Джен.

— Айк — каза той, — имате ли някакъв автоматичен секретар, звукозаписно устройство или нещо друго на някой от телефоните си в офиса или у дома?

— Не, нямам... С кого разговарям?

Алекс подаде слушалката обратно на Джен.

— Продължете — каза тя в нея.

— А — отвърна Айк. Той промърмори нещо, очевидно смутен, и опита отново:

— Разбираете ли, името на героя на сина ви в играта, ОКТАГОН, се появява навсякъде. Във всички видове...

— Да — прекъсна го Джен и спокойно затвори.

Алекс подхвана оттам, където бе спрял преди обаждането.

— Телефон ли използва онази нощ, Ханк?

— Да, но...

— Но не, за да се обадиш в „Берсерки“, нали? Посред нощ в офиса им няма никой. Дори да са имали телефонен секретар и ти да си оставил съобщение, това не би променило пряко нищо в компютърния файл на играта.

Последва кратко мълчание. После Ханк каза:

— Не. Аз... аз използвах модема на дядо.

Отново пауза. После Вера се наведе напред.

— Искаш да кажеш, че си проникнал в компютъра в офиса на компанията? Че си измислил някакъв начин да ги изиграеш?

— Не, това не беше измама! Еди ми каза веднъж, че игрите им са записани на файл в голям компютър някъде другаде. Но никога не съм се опитвал да се забърквам в такова нещо, никога не бих извършил измама! И изобщо как бих могъл, аз дори не зная къде е. — От обида, гласът на Ханк стана съвсем тих. — Аз... само използвах модема на дядо. Не съм мамил никого. Много участници използват помощта на компютри. Просто си създадох свой собствен файл за Играта в лабораториите.

— Къде каза? — Чичо Боб не вярваше на ушите си.

— В лабораториите. Право в „Крей-4“. — Въпреки тревогата и притеснението, в гласа на Ханк все пак се долавяше гордост. — Използвах го, за да планирам ходовете си. Наистина стана...

— За Бога, момче! — Чичо Боб се наведе още по-ниско и едва не падна, като се опря на здравата си ръка, за да запази равновесие. На смесената лунна и улична светлина, проникваща през прозореца, Алекс видя, че лицето му изглежда много старо. — Проникнал си в компютрите на лабораториите? Слушай ме, Ханк. Какво име използва за файла?

— Замъкът на веселието — отвърна много тихо Ханк, но въпреки това гордо. — Така се нарича замъкът на сър Ланселот... — и Алекс си представи нарисувания замък на стената.

— О, Боже! — прошепна чичо Боб. Думите му напомняха на молитва. — Знаех си. — Той се обърна към майката на Ханк. — Джен, трябва да ти го кажа сега. „Замъкът на веселието“ е моята половина от Кода. Ако половината на Хенри по някакъв начин е била вече вкарана, и двете са попаднали в един и същ файл, затова е станало така. Всякакви заповеди, дадени чрез този файл, биха могли... — Той махна с ръка, неспособен да открие достатъчно силни думи. — ... Да унищожат всичко.

— Не! Не, не, не — пристъпи напред Джен и изтласка ранения старец назад, по-далеч от сина си. — Не — повтори тя. — „Замъкът на веселието“ е половината на Хенри. Когато я прочетох в неговото писмо, ми прозвучала познато, но не можах да си спомня откъде.

— От същото място като АГРАВАН — каза Алекс, говорейки предимно на себе си. — От Камелот.

Чичо Боб отново започна да се изправя, като се движеше бавно, но уверено, без да се притеснява вече от курсумите.

— Значи Хенри и аз сме избрали една и съща Кодова фраза и никога не сме разбрали... Ханк, Джен, нямаме нито миг за губене. В момента Карълайн вероятно е подложена на обстрел. Къде е модемът ви?

Джен направи смутен жест.

— Не знам.

— Щях да ти казвам, мамо — рече Ханк. — Един човек от лабораториите беше тук днес и го прибра.

22.

Пожарогасителите на долнния етаж още не се бяха задействали, но Карълайн вече беше достатъчно мокра, преди количката ѝ да завърши методичното си спускане по стъпалата и да излезе извън обсега на водните струи. Докато количката прибираще крачетата си и заставаше отново на колела, водата от подгизналата ѝ коса продължаваше да се стича в очите ѝ. Без да вижда нищо, тя се опита да докосне с брадичка контролното устройство, като се надяваше, че по пътя ѝ по тъмния коридор на първия етаж няма препятствия. Тук сирените се чуха по-силно, отколкото горе. Колелата на количката изскърцаха, щом започна да се движи — слава Богу, че поне контролната система и двигателят изглежда не бяха засегнати от значителната доза вода, която току-що бяха получили.

Не бе стигнала далеч по коридора, когато чу пред себе си тихи бягащи стъпки, а после и гласа на Джорджина:

— Ето те най-после, успя! Алби е тук, побързай! — А после отново шумът от бягащи стъпки, които този път бързо се отдалечаваха.

Имаше моменти, мислеше си Карълайн, когато хората бяха склонни да я смятат за по-независима, отколкото беше в действителност. Но тя потисна импулса да извика за помощ. В края на краишата, стичашата се в очите ѝ вода нямаше чак толкова голямо значение, поне не тази нощ, а Джорджина спокойно можеше да има в момента някаква много по-важна работа, от това да избърше челото ѝ.

Вече сигурна, че не е събрала случайно пътя, Карълайн докара количката си до следващия завой на коридора. Лампите в главната лаборатория бяха запалени, но там нямаше никой, доколкото успя да види, докато количката ѝ я пренасяше през вратата. В съседната стая лампите светеха и се чуха гласове.

Когато Карълайн стигна пред вратата, за свое облекчение видя, че Алби седи на стол пред екрана. Облечена в пеньоара си, Джорджина гледаше през рамото му, с юмруци, стиснати в жест на безпомощност. Алби бе съвсем облечен. Карълайн си помисли, че вероятно още не е

бил решил дали да остане за през нощта, когато бе почнало забавлението. В момента не се виждаше часовник, но според нея още не можеше да е много по-късно от десет и половина.

Алби очевидно чу скърцането от приближаващата се количка и обърна глава, като шофьор на бързо движеща се кола — само за един бегъл поглед.

— Обикновените телефонни линии са прекъснати — съобщи той на Карълайн без предисловие. — Опитвам се да използвам радиотелефона, за да повикам помощ. Но има някакво заглушаване и ми се струва, че е навярно умишлено.

— Дай да правя нещо и аз — помоли го Джорджина. — Не мога просто да седя така.

— Ти не знаеш как да работиш с подобни неща, а точно сега нямам време да ти показвам.

— Джорджина — повика я Карълайн. — На втория етаж има пожар. Вземи някой от пожарогасителите от главната работилница и виж какво можеш да направиш. Но внимавай.

Джорджина се обърна, погледна за миг, сякаш имаше намерение да спори, а после кимна енергично и побягна.

В стаята настъпи кратко мълчание. Изображението на екрана — Карълайн не можеше да го види много добре с падащата в очите ѝ коса — се промени няколко пъти. После Алби, този път без изобщо да се обръща към нея, заговори.

— Според мен, точно сега не е възможно да напуснем имението. Предната порта е блокирана. В нея се бълсна някакъв автобус. Последва експлозия и сега всичко там е в пламъци. Просто не може да се излезе оттам.

Особено с инвалидна количка. Нямаше нужда дори да го казва.

— Е — рече Карълайн, — щом не може, не може. Но какво става отзад? Какво стреля по къщата? Някаква... ракета попадна право в прозореца на спалнята ми. Нападнати ли сме?

— Не от хора — отвърна Алби с хладнокръвна увереност. След като я остави да асимилира думите му за малко, той поясни: — Виждам машини зад къщата. Не наши машини. Напълно са разкъсали няколко участъка от оградата. Така че не бих препоръчал някой от нас да се опитва да напусне имението точно сега. Пък и работите са в пълно бойно снаряжение.

Това, което най-много обезпокои Карълайн в това заявление, бе, че Алби изглежда се забавляваше с положението. Не напълно, но все пак изпитваше удоволствие, а при такава ситуация, това ѝ се струваше в най-добрия случай ненормално.

— „Не от хора“ ли каза? — Докато говореше, тя управляваща с брадичка контролното устройство — искаше ръката на количката да изведи от кутията под седалката салфетка, с която да избърше челото ѝ.

— Виж — каза Алби, — можеш ли да погледнеш екрана? — Той смени позата си на стола, сякаш мислеше, че главата му може да ѝ пречи да гледа.

Ръката на количката сега беше извадена и се вдигаше към лицето на Карълайн, стисната едва-едва с двата си пръста крайчеца на една платнена салфетка. Преди тя да падне, Карълайн успя да избърше челото си още един път. Това донякъде ѝ помогна да вижда по-добре и във всеки случай сега капките от косата ѝ се стичаха по-бавно.

— Виждам го.

— Това е задният двор.

НОМЕР ЧЕТИРИ, ИНФРАЧЕРВЕНА СВЕТЛИНА — гласеше надписът отдолу. Картината на екрана се движеше. Виждаше се поляната до тенис-кортовете. Лампите на двора или поне някои от тях, светеха.

В центъра на екрана имаше нещо блестящо — голяма машина, която изглеждаше на Карълайн, сякаш току-що бе пристигнала от друга планета.

Алби докосна някакво копче и образът се превключи от инфрачервена на нормална светлина.

— Погледни там, виждаш ли? Отстрани пише „Венериански всъдеход“. Не ме питай кой го е пратил през оградата ни или пък защо. Но именно той стреля по къщата.

Още докато Карълайн го наблюдаваше, всъдеходът вдигна едната си ръка, която приличаше на пушка. Със силно изщракване, което се чу ясно по микрофоните на Номер Четири, той хвърли нещо, което полетя твърде бързо, за да се види. Едновременно с това, някъде от втория етаж се разнесе вече познатият тъп звук и къщата се разтърси.

Джорджина, помисли си с внезапна болка Карълайн. Аз я пратих горе.

— Къде е сестрата? — попита Алби, като обърна глава, за да хвърли отново бегъл поглед към Карълайн, сякаш току-що му бе дошла наум тази мисъл.

— Тя е мъртва, там горе. — Думите прозвучаха безстрастно. — Алби, отивам в кабинета си. Мога да опитам с радиотелефона оттам, може би ще успея да повикам помощ. Ще говоря с теб по вътрешния телефон.

Но картината на екрана забави тръгването ѝ. Сякаш насочена към ръката на врага, точно изпод телевизионното око на Номер Четири бликна линия светлина, червена и права, като владетелски меч. Лазерният лъч сочеше право към все още протегналия напред ръка нападател. При попадението, лъчът разцъфна в огнена роза, а протегнатата ръка проблясна в бял пламък. Когато лъчът изчезна, структурата на машината изглеждаше без повреди.

— Тръгвам, Алби — започна да обръща количката си Карълайн.

Погледът, който той хвърли към нея, този път продължи малко повече.

— Успех, детето ми. Продължавай с онзи радиотелефон. Ако стане по-лошо, ще дойда там и ще се погрижа да те измъкна от къщата.

— Мога да се оправя и сама. Успех — каза на свой ред Карълайн. Вече беше обърнала количката в правилната посока и я насочи по коридора. Точно пред вратата на стаята се размина с домашния робот, който я беше последвал по стълбите, и сега очакваше заповеди. Може би Алби имаше нещо специално предвид за него.

Проклиняйки собствените си увеличаващи се проблеми, Алби почти забрави за Карълайн в мига, в който тя излезе. Все още следеше бойния устрем на Номер Четири. „ЛАЗЕРЪТ СЕ ПРЕЗАРЕЖДА“, гласеше сега надписът в долната част на екрана. Алби отново пое изцяло управлението на робота и го използва, за да нападне врага с пълна сила.

И изпусна тих, радостен възглас: на екрана се появи Номер Шест, напълно въоръжен и действащ според собственото си програмиране — заемаше позиция за близка стрелба или може би се опитваше да сграбчи хвърлящото ракети чудовище. Добре, щом този

бандит се присмиваше на лазерите, тогава Алби и неговият отбор бяха готови да го улучат с нещо друго!

— Давай, Шести! — чу се той да извиква високо думите, увлечен от яростта на сражението. — Давай!

Джорджина се задушаваше от дима, а прелестният ѝ пеньоар тлееше на местата, където го бяха близвали пламъците. Подпомогната от противопожарната система, тя се бе борила смело срещу пожара на втория етаж, но сега като че ли битката изглеждаше все повече и повече загубена. Пожарогасителят, който бе донесла със себе си горе, се беше изпразнил още преди няколко минути, но тя си бе спомнила къде има друг — в една непривличаща вниманието ниша в стената до началото на централното стълбище. Беше го взела и го използва с доста добър резултат. Но сега и той бе почти празен, и Джорджина трябваше да отстъпва.

Беше започнала сражението в спалнята на Карълайн, мъчейки се да защити тялото на сестра Елис от бързо разпространяващите се пламъци. Съвсем скоро се бе убедила, че е безсмислено да разхищава усилията си за това. А в момента каквато и да било битка на втория етаж на къщата започваше да изглежда безсмислена. Пламъци избухваха поне от три места едновременно. С помощта на автоматичните пожарогасители, Джорджина евентуално би могла да задържи или даже да изгаси един или два от тях, но три се оказаха прекалено много.

Като се душеше от дима и изстреляше последната си струя пяна към пламъците, които изпълзяваха към нея изпод затворената врата на спалнята, тя се спусна по горящия коридор, само за да се спре рязко при вида на централното стълбище. То вече гореше прекалено силно, за да се опитва да слезе по него.

Джорджина знаеше, че другото стълбище, зад нея, също е блокирано. Щеше да се наложи да излезе през някой прозорец. Спомняше си, че в задната част на къщата има прозорци, които гледаха към покрива на верандата на първия етаж, а оттам бе сравнително лесно да скочи на земята.

Карълайн стигна до вратата на кабинета си без проблеми, въпреки почти пълния мрак. Касата бе леко разширена, за да може по-лесно да влиза количката. Момичето я насочи напред, в резултат на което лампите автоматично се запалиха.

Спокойствието на стаята сякаш я обгърна със защитно покривало. Тук нямаше автоматични пожарогасители, не и при цялото това електронно оборудване. Поне щеше да може отново да се изсухи. Дойде ѝ наум, че пеньоарът ѝ все още е мокър и че това би могло да ѝ осигури никаква временна закрила срещу разпространяващите се пламъци, в случай, че станеше още по-лошо, както бе отбелязал Алби. Но доколкото ѝ бе известно, досега пожарът се ограничаваше само до втория етаж. Джорджина и противопожарната система щяха да го изгасят или, да, в най-лошия случай Алби щеше да дойде и да помогне на Карълайн да напусне сградата. Тя се закле пред себе си да не изпада в паника и да направи нещо полезно за общата кауза.

Веднага щом започна работа, Карълайн откри, че телефонните кабели са прекъснати, както беше казал Алби. А когато превключи на радиотелефон, слушалката незабавно се изпълни с онзи шум — очевидно заглушаване, — за който също бе споменал.

Докато Карълайн слушаше, се чу накъсано съобщение. Гласът звучеше отегчено и официално:

— ... няма сведения за фалшивата тревога. Не мога да локализирам обаждането...

И после пак:

— ... смущение, но е направен запис на обаждането...

Тя започна енергично да прави опити да включи и собственото си излъчване, да повика за помощ, но почти почувства как думите ѝ потъват в морето от заглушаващи шумове.

Видеоокото на Номер Четири показваше на Алби светлината от далечните прожектори по заоблено-пирамидалната фигура на Номер Шест, докато роботът се приближаваше към нашественика, подобно на футболен защитник, готов за сериозно стълкновение.

Нов последния момент, нашественикът отстъпи с неочеквана подвижност за стълбовидните си крака, които досега се бяха придвижвали съвсем бавно. Въпреки по-малките си размери, сега

Номер Шест бе очевидно по-тромавата от двете машини: той изстреля напразно заряда си и сякаш замислен, започна да се обръща на скритите си колелца.

Алби, чиято душа за момента бе въплътена в Номер Четири, се приближаваше бързо към нашественика. Според него, в лазерното му оръжие трябва да бе останал поне още един заряд и искаше да го използва, за да постигне възможно най-добър резултат.

Докато коригираше, както се надяваше, за последен път курса на Номер Четири, той забеляза нещо, което моментално смрази всичките му надежди: още две, не, три механични фигури, които не принадлежаха на собствените му роботи, пресичаха моравата към къщата. Бяха прекалено далеч и прекалено неясни поради нощния мрак и движението на камерата, за да може Алби да разбере точно какво представляваха, но положението не изглеждаше добро. Той мигновено освободи едната си ръка от управлението на Номер Четири и с жест на пианист я прокара по клавиатурата, за да извика Номера Две, Три и Пет и да ги включи в акцията в задния двор. Щеше да се наложи фланговете на къщата, където все още не се бе появила пряка заплаха, да се погрижат сами за себе си.

Алби използва свободната си за още миг ръка, за да включи вътрешния телефон и се свърза с кабинета на Карълайн.

— Карълайн? — прозвуча остро и силно гласът му. Той си помисли, че е твърде късно да се опитва да говори конфиденциално.

— Тук съм, Алби. Какво става? — За негово облекчение, момичето очевидно съвсем не бе изпаднало в паника.

— Още три машини се движат бавно по моравата към къщата. Не съм сигурен, че ще съм в състояние да ги спра, но ще опитам.

— Машини ли?

— Като онази на екрана, когато ти беше при мен — повече или по-малко като нея... Джорджина още ли е горе?

— Не знам. Опитах се да я повикам по вътрешната уредба и да ѝ кажа да слезе. Не знам дали уредбата работи, или...

— Има ли пожар при теб?

— Нямаше да съм още тук. Но димът става все по-гъст и ми се струва, че чувам някъде пламъци. Работя с всички сили с радиотелефона, викам за помощ. Но не знам дали изобщо изльчвам.

Алби се опита да помисли какво трябва да направи за Карълайн и в същото време продължаваше да насочва Номера Четири към отстъпващия противник. Номер Четири и Шест все още го бяха притиснали помежду си, макар че той можеше да се движи по-бързо... Знаеше, че количката на Карълайн може да се движи сравнително добре извън къщата, защото понякога я бе виждал да се разхожда из имението. И, разбира се, имаше на разположение и гаража, той знаеше къде са ключовете от колите. Ако я вкараше в някоя кола... Нямаше начин да напусне имението — предната порта беше блокирана. Дали нашествениците щяха да нападнат човешки същества, ако ги усетеха да се придвижват из района? Изглежда, че бяха пратени тук да нападат. Алби не бе склонен просто да се разхожда сред тях, стига да имаше възможност за избор.

— Затваряй, детето ми — каза той. — Ще се погрижа за теб. — И се запита как ли щеше да го направи.

Като оставил за няколко секунди роботите да правят каквото могат без него, Алби бързо превключи екрана, за да огледа предната порта. НОМЕР СЕДЕМ, ИНФРАЧЕРВЕНА СВЕТЛИНА: виждаше се само безнадежден блясък. Точно сега проблемът очевидно не беше в мрака. С още едно превключване на екрана се появи надписът „НОМЕР СЕДЕМ, НОРМАЛНО ВИЖДАНЕ“ и блясъкът се превърна в нещо, което спокойно можеше да е кадър от новините по телевизията: автобусът или каквото и да бе всъщност, продължаваше да гори в разбитата порта, където се бе бълснал в камъните на стената почти под прав ъгъл спрямо пътя.

— Все още не може да се излезе оттам — измърмори сам на себе си Алби. — Или пък да се влезе. — После на екрана отново се появи непрекъснатият танц на машините в задния двор. Той включи в акцията оставащите му роботи от предната част на имението, като се надяваше, че няма да се забавят прекалено, за да свършат някаква работа.

Миг по-късно, Алби изсумтя от задоволство. Номер Шест най-после бе настигнал първия нашественик. Роботът беше протегнал двете си тънки ръце под контрола на собственото си програмиране и се бе вкопчил безстрашно в по-голямата машина. Подобно на гигантски насекоми, те се движеха в бавния танц на битката.

Нашественикът обви едната от собствените си дебели ръце, но не тази, с която бе хвърлял ракетите, около Номер Шест. По микрофоните на Номер Четири Алби ясно чуваше скърцането му. Но не обръщаше внимание: сега нашественикът бе на практика обездвижен и Алби приближи Номер Четири на около метър от мястото на битката. И докато двете машини все още се сражаваха, лазерът на Номер Четири най-после уцели невероятната броня на нападателя. Алби си помисли, че бронята на врага трябва да бе поне отчасти керамична, поради невероятния пиротехнически ефект, предизвикан от лазера — от мястото, което бе уцелил лъчът, се разхвърчаха безброй разноцветни искри.

После избухна бял блясък, който скри всичко, а заедно с него — и една по-слаба експлозия, по-слаба във всеки случай от това разстояние, която ослепи екрана и накара Алби да трепне от звука, разнесъл се по монтираните на стената над терминалата високоговорители.

Номер Четири вероятно продължаваше да функционира, доколкото можеше да разбере, но сега видеокото му бе ослепяло. Все още обаче оставаха образите от другите роботи. Номер Четири се движеше, Алби бе сигурен в това, но не знаеше доколко може да му бъде полезен.

Инженерът превключи душата и очите си в Номер Две. Сега, на няколко метра разстояние, той видя онова, което бе останало от Номер Четири. Беше с пълно снаряжение, но се движеше сляпо и сигурно изобщо не разполагаше вече с лазерен заряд. А Номер Шест още бе вкопчен в борба с първия нашественик. Отборът-домакин поне бе спечелил една точка.

Алби пое под пълен контрол Номер Две, обърна го и го прати да преследва някакъв противник с различна форма, който се тътреше само на няколко метра от тенис-кортовете. За да го обърка, той включи прожектора на Номер Две и видя, че отстрани на машината е написано името на някаква минна компания.

Джорджина хвърли тлеещия си пеньоар и се качи върху покрива на верандата само по пантофи и по късата нощница, която ѝ бе подарил миналата Коледа Боб. Може би фигурата ѝ вече не беше чак

толкова добра, но й доставяше удоволствие да знае, че поне той я смята за хубава. Когато беше все още мокър от сега пресъхналите автоматични пожарогасители, пеньоарът навярно ѝ бе спасил живота сред пламъците. Но след като се налагаше да скача и да се катери, трябваше да го хвърли.

Огънят настъпваше. Но ѝ се наложи да спре по средата на предпазливото си изкачване по леко наклонения покрив на верандата, за да види какво става зад къщата. Някои от аварийните лампи, които се бяха включили автоматично в началото на суматохата, все още светеха, макар че стълбовете на други изглежда бяха повалени. А онова, което Джорджина успя да зърне на оскъдната светлина, моментално я разубеди да бяга от къщата през тази някога мирна, обрасла с трева поляна.

По моравата се движеха странни фигури. Странни, нечовешки, дори неживотински звуци раздираха нощта. После Джорджина забеляза нещо, което тичаше на четирите си тънки крачета. Беше едно от кучетата-пазачи. То накуцваше изгърбено, сякаш от студ, а не от страх. Една от машините насочи към него огнена струя и кучето падна с почти човешки писък, който замъркна в задавена агония.

В прозореца, през който току-що се бе прехвърлила Джорджина, вече бушуваха пламъци и скоро щеше да е невъзможно да остане на покрива. Изкатервайки се отново, тя стигна до ръба, за миг застини, вкопчена там и някак си скочи на земята. После притича няколко крачки, за да се свие до една от малките дървени постройки — съблекални и складови помещения — до басейна. Оттам все още можеше да вижда напредващите по моравата машини.

Алби остави по-голямата част от защитните си сили да се сражават автоматично срещу нашествениците, доколкото беше по силите им. Номер Две прати под собственоръчния си контрол до онова, което беше останало от задната ограда. Бе открил възможност за контраатака и не искаше да губи време, за да я приведе в изпълнение. Не смяташе, че е в състояние да отблъсне нападащите ги машини, макар поне бомбардировката да беше престанала.

Той насочи Номер Две към мястото, където бе разкъсан живия плет, преведе работа през дупката и го обърна. Тук оградата липсваше

— бяха останали само наклонени колове, а от изровената земя стърчаха парчета от тел. Като използва прожектора на машината, Алби огледа дефилето. Още следи от премазани дървета и храсти се виждаха надолу по склона, или по-скоро нагоре, ако се съдеше от посоката, в която бяха наклонени.

Неговите роботи изобщо не биха могли да се изкачат оттук, особено при толкова гъста растителност. А онова, което бе успяло да се изкатери, просто беше измело настриани всички препятствия.

Внимателно насочвайки прожектора на Номер Две, Алби огледа пътя до товарните вагони. Вратите и на двата бяха отворени, а вътрешността им зееше тъмна и празна.

Там беше и микровълновият предавател върху стълба.

Надписът в долната част на екрана гласеше „ПРЕЗАРЕЖДАНЕ“. Навярно щеше да е необходима минута, за да е в състояние да отправи още един добър лазерен изстрел.

Все още на поста си в кабинета, Карълайн почти се беше отчаяла, че ще може да установи двупосочна връзка с полицията, пожарната или с каквото и да било. Искаше ѝ състремата да може да продължава да вика за помощ автоматично, но това беше трик, за който бащините ѝ инженери още не бяха помислили.

Опитвах се, татко. Дяволски се опитвах да защищавам всичко тук, но къщата е в пламъци и ако не друго, поне електричеството скоро ще ме изостави. Време е да се махам.

Свита до басейна, Джорджина наблюдаваше вцепенена от страх как една от атакуващите машини мина тежко покрай убежището ѝ, точно до стената на къщата, а след това и през нея. Тухлите се разделиха като блокчета „Лего“. В напразното ѝ преследване, една от домашните пирамиди неуспешно изстреля лазерния си заряд и единственият резултат бе, че разпали нов пожар сред отломъците от дървената каса на прозореца.

Карълайн, помисли си Джорджина, излизай, Карълайн. И от главата на адвокатката излетяха всички други опасности. Край нея, само на няколко метра разстояние, мина друга атакуваща машина. Тя

очевидно усети по някакъв начин присъствието й, защото спря и се обърна право към Джорджина. После бързо започна да се приближава и протегна напред ръка. Джорджина изпищя. Тя излезе от убежището си до бараката и се хвърли във водата.

Когато изплува, от ръба на басейна към нея се насочи прожектор. Една метална ръка провери дълбочината и се отдръпна. Джорджина пищеше и плуваше, и пак пищеше.

ЛАЗЕРЪТ ПРЕЗАРЕДЕН, съобщи най-после екранът. И тогава, точно преди палецът на Алби да докосне необходимия бутон, нещо откъм другата страна на Номер Две бълсна робота със смазваща сила. Машината се затъркаля по склона на дефилето и на екрана започнаха да се мяркат неясни петна храсти и нощно небе. Алби изруга и удари с юмрук по облегалката на стола. Дори роботът да не бе разрушен, беше безнадеждно да се опитва да го върне обратно чрез дистанционно управление.

Карълайн извеждаше количката си от кабинета по задимения коридор, когато се разнесе страхотен тръсък, сякаш нещо преминаваше право през стената на къщата. Както всъщност и беше. Тя обърна глава повече, отколкото го бе правила от дълго време, и видя странната машина, която току-що бе минала през стената и се приближаваше към нея. Коридорът беше широк, а и този нападател бе по-тесен от другите, така че имаше достатъчно място за него.

Един робот, тромав домашен прислужник, който идваше от другата страна на коридора, по някакъв начин задръсти пътя на количката й. Колкото и да се опитваше, Карълайн не можеше да я помръдне. Може би, помисли си тя, Алби е пратил онова нещо да ме спаси... и усети, че започва да припада... не загасяйте... не...

Алби скочи и се обърна в мига, в който друга машина влезе през стената зад стола му. Прожекторите й бяха разбити. Той съмътно осъзна, че в машината са вградени високоворовители, от които се чуват някакви викове за ЛУЦИФЕР. После беше повален на земята.

Пред къщата на тихата лосаламоска улица сега отвсякъде блестяха прожектори. Повечето от тях осветяваха надупчения с куршуми пикап. Полицайтите най-после бяха накарали машинарията в него да престане да ги обстреля. И не повярваха на очите си, когато получиха възможност да погледнат вътре: металната ръка на робота, вграден в инвалидната количка, все още стискаше пистолет. Един от полицайтите, с оръжие в ръка, заоглежда вътрешността на пикапа, търсейки човека, който бе карал и стрелял, и който трябваше да се крие там.

Алекс стоеше между Вера и чичо Боб — и тримата бяха обърнати с вдигнати ръце към полицейския камион, който се бе появил съвсем насекоро на сцената. Алекс се надяваше, че скоро ще може да свали ръцете си.

— Казвам ви, че никой от нас не е стрелял — обясняваше чичо Боб на полицайтите. Гласът му бе възмутен, глас на почен гражданин, когото са арестували по погрешка. Естествено, беше постъпил достатъчно предвидливо, като бе скрил пистолета си в къщата, преди да излезе с вдигнати ръце. — Вие стреляхте по къщата — напомни на ченгетата той. — Ние не сме ви отвръщали.

— Не стреляхме по къщата. Онова нещо в оня проклет камион... Джен, можеш ли да гарантираш за тези хора? — Местните патрулиращи полицаи, разбира се, вече бяха удостоверили коя е Джен. А на Ханк, който бе казал, че му се повръща, позволиха да се приюти в къщата на съседите.

— Да — каза уморено Джен. — Да, мога да гарантирам за тях, за всичките. Бяха на гости при мен. А сега, ще може ли да използваме телефон, радиостанция или нещо друго, за да се свържем с Еди Маклорин от службата за сигурност на лабораториите? В момента е в болницата. Навярно той ще успее да ви обясни, че е жизнено важно незабавно да ни бъде предоставен достъп до някакъв модем.

— За какво? Защо е чак толкова жизнено важно? Има ли някаква връзка с всичко това? — Полицаят махна с ръка наоколо. Мъже в бронежилетки и щитове, с пушки и пистолети в ръце, обикаляха навсякъде. Разни съседи надничаха през прозорците си.

— Според мен — каза чичо Боб на полицая с пълно самообладание, — ако бързо ни осигурите достъп до модем, можете да станете участник в спасяването на живота на дъщеря ми. В противен случай...

- В спасяването на живота на дъщеря ви? Къде е тя?
- В момента е в Атланта. Но...
- Джен, сигурна ли си, че познаваш тези хора?

В най-близката съседска къща възрастните гледаха през прозорците. Междувременно, в задната стая Ханк разговаряше с приятеля си Тед. Ханк току-що беше попитал дали може да използва телефона, а и между другото, модема на бащата на Тед.

Русият, дванайсетгодишен Тед го погледна подозрително.

- Хей, игрички ли ще играеш сега?
- Не точно.
- Тогава какво? — Като приятел, Тед имаше някои недостатъци.
- Е, трябва да поговоря за нещо с някой.
- За какво?

Ханк въздъхна.

— Ами, исках да включа дядо си в игра с един негов стар приятел — помислих си, че може би, ако участват в една и съща игра, отново ще могат да станат добри приятели. Не мислиш ли така?

— Предполагам — със съмнение каза Тед. — Както и да е, как ще говориш с друг човек с модем?

Ханк пак въздъхна и просто продължи напред. Той знаеше къде стоят нещата в тази къща, защото достатъчно често бе идвал да играе с приятеля си. Нагласи телефона и модема върху бюрото на бащата на Тед, който, разбира се, работеше в лабораториите. После включи домашния компютър „Епъл“ — беше различен от неговия TRS-80, но момчето го бе използвало и преди.

Скоро от модема се чу страниният сигнал за готовност на „Крей-4“.

— Хей — възклика с уважение Тед. — Как го правиш? Ще ми покажеш ли?

ОКТАГОН, написа Ханк, ЗАМЪК НА ВЕСЕЛИЕТО. ЛУЦИФЕР СЕГА Е СЪЮЗНИК. ВСИЧКИ УЧАСТНИЦИ ВЕЧЕ СА СЪЮЗНИЦИ

С ОКТАГОН. ЗАМЪК НА ВЕСЕЛИЕТО.

Изведнъж той усети, че по лицето му се стичат сълзи.

Полуприпаднала, Карълайн осъзнаваше, че някъде далеч, пратеният, за да я защищава домашен робот бе отблъснат настани. После една огромна метална ръка — ръката на машината-нападател — я издърпа нежно от количката. Минаха през горящата стена. Последва трясък и отново трясък, а после около нея бе свежият въздух на свободата. Имаше звезди, можеше да дишаш и беше жива.

В горящата къща нямаше човешки живот.

Всички високоговорители от вътрешната уредба на къщата се включиха.

— Ти си съ-юзник, ЛУ-ЦИФЕР — заявиха те.

Фред Саберхаген

Албъкърк
Бъдни вечер, 1980

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.